

ФИЛИП ХОСЕ ФАРМЪР

ЗАД СТЕНИТЕ НА ТЕРА

Част 4 от „Светът на нивата“

Превод от английски: Иван Златарски, 1994

chitanka.info

Това приключение на Кикаха е посветено на Джек Корбс, който живее в джобната вселена на Пиория и Пекин.

* * *

Цели двайсет и четири години небето над главата му беше зелено. Изведнъж то стана синьо.

Кикаха премигна. Отново си беше у дома. Или по-точно казано, отново беше на планетата, на която се бе родил. Беше живял на Земята двайсет и осем години. Следващите двайсет и четири бе прекарал в джобната вселена, която сам бе нарекъл Светът на нивата. И ето че сега, макар и против волята си, той отново си бе „у дома“.

Намираше се в сянката на надвиснал над главата му огромен скален корниз. Всяка прашинка по каменния под беше отдавна издухана от вятъра, брулещ лицето на скалата. Навън от тази полупещера се намираха планини, покрити с иглолистни гори. Въздухът беше хладен, но щеше да се стопли, тъй като това бе едва утрото на един юлски ден в южна Калифорния. Или поне би следвало да бъде, ако изчисленията му бяха верни.

Понеже се намираше високо върху планинския склон, той можеше да вижда надалече в югозападна посока. Там някъде, зад няколкото по-близки долини, се виждаше една голяма долина, за която предполагаше, че се намира в околностите на Лос Анжелис. Беше изненадан и леко обезпокоен от гледката, защото тя съвсем не бе онова, което беше очаквал. Долината беше затисната от голямата сива гъба на огромен отровен на вид облак, който създаваше впечатлението, че се състои от хиляди отделни пушещи, сякаш дъното на долината под облака бе покрито от множество кипящи гейзери, които с облекчение се освобождаваха от смръдливите газове на вътрешността на Земята.

Нямаше представа какво се бе случило тук от онази нощ през 1946 година, когато една случайност го прехвърли от тази вселена във вселената на Джадаун. Може би големите котловини около Лос Анжелис бяха напълнени с отровни газове след атака на вражеска

нация. Не можеше да се сети що за враг би могъл да бъде това, още повече, че когато бе напуснал този свят, както Япония, така и Германия бяха победени и напълно разбити, а Русия бе излязла с тежки поражения.

Сви рамене. Щеше да разбере, когато му дойдеше времето. Компютърът от величествения дворец на върха на единствената планета във вселената на зелените небеса го бе уведомил, че тази „врата“ се отваря нейде високо в планините край езеро, наречено Ероухед.

Самата врата представляваше кръг от неуничожим метал, скрит на няколко инча под каменния под. Единствено едва различимия полуизтрит пурпурен кръг по повърхността на камъка подсказваше за присъствието му.

Кикаха (роден под името Пол Янус Финеган) бе висок шест фути и един инч, тежеше сто и деветдесет фунта, беше широкоплещест, с тесен кръст и массивни бедра. Косата му бе бронзово червеникава, веждите му бяха плътни, черни и извити, очите му бяха гористозелени, носът му — прав и къс, горната му устна бе висока, а в брадичката му се забелязваше дълбока трапчинка. Беше облечен в туристически екип, а на гърба му висеше пътна чанта. В едната си ръка стискаше дръжката на черно кожено куфарче, което изглеждаше като калъф на музикален инструмент — може би хорна или тромпет. Косата му се спускаше върху раменете. Беше му минала мисълта да я отреже преди завръщането си на Земята, за да не привлече чуждото внимание. Но не му бе останало време и за това, така че бе отложил подстригването за първата бърснарница тук. Щеше да обясни на любопитните, че двамата с Анана са прекарали из планините толкова дълго, че не бе имал възможност да се подстриже.

Жената до него бе надарена с всичката хубост, която можеше да се види в една жена. Имаше дълга тъмна коса на едри вълни, безупречна бяла кожа, тъмносини очи и великолепна фигура. И тя бе облечена в туристически екип: боти, дънки, риза на едро каре и кепе с дълга козирка. На гърба ѝ беше метната раница, в която имаше обувки, рокля, бельо, малка чантичка и няколко устройства, които биха изненадали и шокирали всеки земен учен. Косата ѝ бе оформена в стила от 1946-а, така както Кикаха си го спомняше. Не носеше грим, а

и нямаше никаква нужда от него. Още преди няколко хиляди години беше поруменила устните си, така както правеха всички Повелителки.

Той целуна жената по устните и проговори:

— Знам, че си била в много светове, Анана, но съм готов да се обзаложа, че нито един от тях не е толкова странен както Земята.

— И преди съм виждала синьо небе — отговори му тя. — Улф и Хризеис имат пет часа аванс пред нас. Звънаря е само с два часа и половина. Не забравяй че пред тях е един голям свят, в който могат да се загубят с лекота.

Кикаха кимна в знак на съгласие:

— Наистина няма причина Улф и Хризеис да се навъртят наоколо, още повече, че тази врата е еднопосочна. Сигурно са поели към най-близката двупосочна врата в района на Лос Анжелис, ако тя още съществува. В противен случай следващите най-близки са в Кентъки и на Хаваите. Значи знаем накъде са се отправили. — Той поспря, облиза устни и продължи: — Колкото до Звънаря... кой би могъл да каже? Може да е тръгнал накъдето му се е приискало, а може и още да е някъде тук. Да не забравяме, че той се намира в един напълно чужд за него свят, че не знае нищо за Земята и че не може да говори на нито един от местните езици.

— Не знаем как изглежда, но ще го открием. Познавам Звънарите — каза тя. — Убедена съм, че и този няма да зарови някъде своята камбана, за да се скрие по-лесно, разчитайки някога да се върне за нея. Никой Звънар не може да понесе мисълта, че трябва да се отдалечи от камбаната си. Затова ще си я носи навсякъде, поне докато може. И това ще бъде единственото, по което бихме могли да го идентифицираме.

— Знам това — Кикаха усети, че му е трудно да диша и че очите му се пълнят със сълзи. Миг по-късно той вече плачеше.

Анана се обезпокои за миг, но после каза:

— Поплачи! С мен се случи същото веднъж, когато се върнах на моя свят. А преди това си мислех, че очите ми са пресъхнали завинаги и че сълзите са само за простосмъртните. Онова завръщане след дълго отсъствие ми доказа, че не се бях отърсила от тази слабост.

Кикаха избърса сълзите си, откачи манерката от колана си, отвъртя капачката и отпи няколко гълтки.

— Обичам моя свят, света на зеленото небе — въздъхна той. — Не харесвам Земята и в нито един от спомените ми няма кой знае колко обич към нея. Но сега разбирам, че съм съхранил в себе си повече любов, отколкото съм допускал. Готов съм да призная, че понякога, доста нарядко, съм изпитвал носталгия, някакъв смътен копнеж отново да я зърна, да видя пак хората, които познавах. Но...

Под тях, може би на хиляда стъпки по-надолу, двулентовият макадамов път се извиваше заедно със склона на планината и продължаваше нагоре, за да се загуби след завоя зад другата страна. Една кола се появи в издигащия се участък, набра скорост и също изчезна заедно с пътя. Кикаха разшири очи и промълви:

— Никога не съм виждал подобна кола. Изглеждаше като бублечка!

Понесен от въздушните течения на не повече от сто метра над главите им, се спусна ястреб.

— Първият червеноглав, който виждам откакто напуснах Индиана! — каза с радостна почуда Кикаха.

Той пристъпи изпод скалния корнизи, забравяйки за миг, но наистина само за миг, своята предпазливост. И веднага скочи обратно под защитата на корниза. Направи знак на Анана и тя се отправи към единия край на нишата, докато той отиде към другия.

Под тях, докъдето се простираше погледа му, нямаше никой, макар многото дървета да даваха неизброими възможности на онзи, който би поискал да ги наблюдава, да остане скрит. Той се осмели да пристъпи още по-навън и вдигна поглед нагоре, но нямаше как да надзърне отвъд корниза. Първият оглед не му подсказа как се слизаше оттук, но след малко видяха поредица изпъкналости от дясната страна. Това стигаше за начало и той беше уверен, че след като започнеха да се спускат, щяха да се появят достатъчно възможности да се хванат с ръце или да стъпят с крак.

Кикаха се обърна с гръб към ръба на корниза, легна по корем и спусна крак, опипвайки за място, където да стъпи. После се изтегли обратно горе и отново подробно огледа пътя и гората под тях. Крясък на сойки се разнесе някъде под него и му се стори, че въздухът в пропастта насочва слабия звук като във фуния.

Той извади малък бинокъл от джоба на ризата си и настрои трите циферблата върху него. После взе една малка слушалка и мушна

извода ѝ в куплунг отстрани на бинокъла. Започна да оглежда гората под тях и накрая концентрира вниманието си върху мястото, където сойките така шумно изразяваха възмущение.

В окуляра на бинокъла далечната гора изглеждаше близка, а едва доловимите звуци из нея се чуха високо и ясно. Нещо тъмно се помръдна и след като настрои бинокъла, Кикаха видя лице на мъж. Внимателният оглед на този район му помогна да различи части от телата на още трима. Всички бяха въоръжени с пушка с оптически прицел, а двама имаха и бинокли.

Кикаха даде устройството на Анана, за да се убеди сама.

— Значи, доколкото ти е известно, Червения Орк е единственият Повелител на Земята?

Тя свали бинокъла и отговори:

— Да.

— Но той знае за тези врати и вероятно е поставил някаква алармена система тук, за да разбере кога са били активирани. И хората му могат да живеят наблизо, макар че могат да идват и отдалече. Кой знае, може би Улф, Хризеис и Звънаря са се измъкнали точно преди съгледвачите му да дойдат. А може и да не е така. Във всеки случай нас са ни очаквали.

Никой не спомена за липсата на постоянно действащ капан при вратата, както и за отсъствието на постоянна охрана. Червения Орк или който и да беше Повелителя отговорен за присъствието на тези хора, със сигурност щеше да превърне в игра нахлуването на други Повелители в собствената му територия. Макар и смъртно опасна, това трябваше да бъде игра.

Кикаха отново започна да наблюдава четиридесета мъже под тях. След малко се обади:

— Те разполагат с радиотелефони.

Миг по-късно двамата доловиха шум от мотор над главите си. Кикаха се обърна по гръб за да види и зърна странна летяща машина, която току-що беше минала над хребета вдясно от тях.

Преди да каже каквото и да е, машината се скри за момент зад склона на планината. Кикаха скочи и изтича в дъното на нишата, следван от Анана.

Пърпоренето на витлото се превърна в оглушителен рев и машината увисна точно пред отвора.

Корпусът на летателния апарат беше прозрачен и вътре се виждаха пилот и трима въоръжени с пушки мъже. Двамата с Анана бяха попаднали в капан, от който нямаше къде да избягат.

Несъмнено Червения Орк бе изпратил хора, които да установят с какви оръжия са въоръжени натрапниците. Целта беше да бъдат принудени да ги използват или да се предадат, ако предпочитат това. Е, те не предпочитаха плена. Така че изрекоха активиращата парола, насочиха пръстените си към машината пред тях и прошепнаха думата за стрелба.

Изскочиха тънки като игла златни лъчи, понесли в себе си пълния заряд на микроскопично малките батерии на пръстените.

Фюзелажът на хеликоптера се разцепи надвe и машината рухна. Кикаха изтича напред и погледна миг преди парчетата да се забият в планинския склон под краката им. Едната половина избухна в ослепително ярко огнено кълбо и се разпръсна на цяла дузина по-малки топки. Парчетата се посипаха по дъното на долината недалече едно от друго и продължиха да горят.

Четиримата скрити под дърветата наблюдаваха сцената с пребледнели лица, после онзи с радиотелефона бързо каза няколко думи в микрофона. Кикаха се опита да свие лъча максимално, за да го чуе, но шумът от пламтящите останки на хеликоптера пречеше.

Беше доволен, че е успял да нанесе пръв удар, но един очевиден факт помрачаваше удоволствието му. Нямаше никакво съмнение, че Повелителя нарочно бе пожертввал екипажа в хеликоптера с намерението да разбере колко опасни са противниците му. Кикаха би предпочел да се измъкне оттук незабелязано. Най-лошото бе, че спускането трябваше да се отложи до падането на нощта. А дотогава Повелителя сигурно щеше да атакува пак.

Двамата с Анана презаредиха батериите на пръстените си. Той продължи да наблюдава четиримата в гората, а тя внимателно огледа склоновете на планината. Не след дълго една червена кола с отметнат гюрук се появи отляво, спускайки се по пътя. В нея седяха мъж и жена. Колата спря недалече от все още горящите останки от катастрофата и двамата слязоха, за да разгледат. Останаха известно време разговаряйки, после се върнаха в колата и потеглиха видимо бързайки.

Кикаха се ухили. Без съмнение те щяха да уведомят властите. А това означаваше, че четиримата няма да могат да ги атакуват. От друга

страна властите можеха да ги открият тук в тази ниша. Да, той можеше да заяви, че те са най-обикновени туристи и тогава едва ли щяха да ги задържат за дълго. Но колкото и кратко да продължеше арестът им, той щеше да даде на Повелителя възможност да ги залови в мига, когато ги пуснеха. На всичко отгоре двамата с Анана щяха да имат проблем с легитимирането си, което създаваше опасността да бъдат задържани, докато не се разбере кои са.

Нищо не можеха да научат за Анана, разбира се, но ако се опитаха да идентифицират неговите отпечатъци, щяха да се натъкнат на нещо, което трудно би могло да се обясни. Щяха да установят, че той е Пол Янус Финеган, роден през 1918 година близо до Тер От, Индиана, че е служил в танкова бригада в състава на Осма армия по време на Втората световна война, че мистериозно е изчезнал от апартамента си в Блумингтън като студент в Университета на Индиана и че оттогава не е виждан.

Естествено той щеше да заяви, че страда от амнезия, но не би могъл да предложи никакво обяснение на факта, че е на петдесет и две години, а изглежда като на двайсет и пет. Още по-трудно щеше да оправдае наличието на странните устройства в раницата си.

Той тихо изруга на тишкетмоакски, на лакотахски — езика на полуконете, на средновековен немски в диалекта, говорен из Драхеланд, на езика на повелителите и на английски. После превключи мислите си на английски, защото беше позабравил този език, а се налагаше отново да свикне с него. Ако онези четиридесетте решаха да ударят преди появата на властите...

Но те бяха решили да не остават дотогава. След дълъг разговор и явно подчинявайки се на получената по радиотелефона заповед те потеглиха. Изкатериха се обратно на пътя и не след дълго отляво се зададе кола. Спря, четиридесетте се качиха в нея и тя изчезна надолу по пътя.

Кикаха помисли, че това може да е бълф, целящ да ги прильже двамата с Анана да слязат долу. Нищо чудно докато се спускаха да се появи нов хеликоптер или мъжете да се върнеха. А може би и двете.

Но ако изчакаше докато се появи полицията, те нямаше да могат да слязат преди падането на ноцта. Хората на Орк щяха да ги очакват и нищо чудно да разполагаха с някои от оръжията на Повелителите,

които спокойно можеха да използват под прикритието на нощта в този отдалечен район.

— Хайде — обърна се той към Анана на английски. — Слизаме сега. Ако полицията ни види, ще им кажем, че сме туристи. Остави ме аз да се оправям с тях. Ще им обясня, че си финландка и още не говориш английски добре. Да се надяваме, че сред тях няма да има финландец.

— Какво? — каза Анана. Тя беше прекарала три и половина години на Земята около 1880, беше понаучила малко английски и малко по-добре френски, но още не бе забравила малкото, което знаеше.

Кикаха бавно повтори казаното.

— Това си е твоят свят — отговори му тя на английски. — Ти водиши.

Той се усмихна, понеже знаеше колко малко са Повелителките готови да признаят, че изобщо може да съществува ситуация, в която мъжът има власт над тях. Отново легна по корем и прехвърли крака през ръба. Започващо да се изпотява. Сънцето се беше прехвърлило от тяхната страна на хребета и сега печеше над главите им, но не то бе причината за изпотяването. Кикаха се притесняваше от възможността хората на Повелителя да се появят всеки миг.

Двамата с Анана бяха успели да се спуснат на около една трета от склона, когато се появи първата полицейска кола. Беше боядисана в черно и бяло и имаше голяма звезда отстрани. От нея слязоха двама мъже. Униформите им бяха като на щатските полициаи от Средния запад, както той си ги спомняше.

Няколко минути по-късно пристигна и втората кола, следвана от линейка. После спряха още две коли. Не след дълго долу на пътя имаше десет коли.

Кикаха избра маршрут, който, макар и малко по-опасен, ги водеше надясно по склона. Той и Анана оставаха скрити от погледите на онези долу. А и да ги видеха, пак нямаше да трябва да спират. Полицайтите можеха да се качат за тях, но щяха да изостанат толкова назад, че всякакво преследване щеше да бъде безсмислено.

Или поне така изглеждаше докато не се появи вторият хеликоптер. Той мина напред-назад, очевидно оглеждайки склоновете за оцелели. Кикаха и Анана се скриха зад една голяма канара докато

машината не се приземи на една площадка край пътя. После продължиха спускането си.

Когато стигнаха до пътя, те поспряха да пийнат вода и да хапнат от концентрираната храна, която бяха донесли от другия свят. Кикаха ѝ каза, че ще продължат пешком надолу по пътя. И ѝ напомни, че Червения Орк ще ги търси и в двете посоки.

— Тогава защо не се скрием до падането на нощта? — попита тя.

— Защото денем аз бих могъл да разпозная със сигурност, че дадена кола не е на Орк. И не бих имал нищо против да се кача на автостоп в такава. Но ако хората на Орк се появят и опитат нещо, ще трябва да бъдем нащрек и да сме готови да използваме пръстените. Нощем няма как да разбереш кой спира, за да те вземе. Вярно е, че можем да напуснем пътя и да вървим през горите, но това много ще ни забави. Не бих искал Улф или Звънаря да имат много голям аванс пред нас.

— А откъде знаем, че те не са тръгнали в другата посока? Или че Орк не ги е заловил?

— Изобщо не можем да сме сигурни — отвърна той. — Но аз съм готов да се обзаложа, че този път води към Лос Анжелис. Върви на запад и се спуска. Улф би знаел това със сигурност, а инстинктите на Звънаря също биха му казали да върви надолу. Така поне мисля, макар че е възможно да бъркам. Но не мога да остана тук и да се чеша по главата, питайки се какво точно се е случило. Да вървим!

Те потеглиха. Въздухът беше чист и опияняващ, невидими птици пееха наоколо, една катеричка изтича в края на клона на висок полуизсъхнал бор и се загледа в тях с блеснали очички. Доста бяха мъртвите или умиращи дървета наоколо. Явно бе, че някаква болест ги бе поразила. Единствените следи от човек бяха високите стълбове на далекопровода и алуминиевите кабели, които отиваха нагоре по склона. Кикаха обясни на Анана какво е тяхното предназначение. Той добре съзнаваше, че му предстои много да обяснява. Нямаше нищо против. Това щеше да ѝ даде възможност да научи английски, а на него да си го припомни.

От към гърба им се зададе кола. Когато я чуха, Кикаха и Анана се отдръпнаха в края на пътя, готови да стрелят с пръстените си или да скочат надолу по склона, ако се наложи. Кикаха вдигна ръка с изпънат палец към колата, в която седяха мъж, жена и две деца. Колата дори не

намали ход. После се зададе голям камион с ремарке. Шофьорът за миг се поколеба дали да не спре, но продължи да кара.

— Какви превозни средства! — възкликна Анана. — Колко са примитивни! Колко шумни! И колко вонящи!

— Да, но ние разполагаме с атомна енергия — каза Кикаха. — Най-малкото притежавахме атомни бомби. Америка притежаваше. Не знам защо си мислех, че междувременно са се появили коли, задвижвани с атомна енергия. Цяло едно поколение е имало възможността да ги разработи.

Подмина ги кремав на цвят микробус, в който пътуваха мъж със жена си и двете им деца. Кикаха се загледа в момчето. Косата му беше дълга поне колкото неговата и доста по-рошава. Момичето имаше дълга жълта коса, която гладко падаше върху раменете й, а лицето ѝ бе скрито под дебел слой грим. Като проститутка, мина през главата му. Наистина ли добре бе видял, че е със зелени клепачи?

Двамата родители — хора към петдесетте — изглеждаха нормално. С разликата, че жената бе с фризура, която определено би шокирала през 1946-а. И също бе с тежък грим, макар и не чак толкова, колкото на дъщеря си.

Нито една от подминалите ги коли не му бе позната. Някои от тях бяха с емблемата на GM^[1] и това бе единственото, което нещо му говореше. Това също можеше да се очаква. Но той се изненада, когато следващата подминала ги кола се оказа същият бръмбар, който бе видял, когато за пръв път бе погледнал от корниза. Или поне изглеждаше почти като нея. VW? Какво ли означаваше пък това?

Беше се настроил, че ще има много промени, някои от които труднообясними. И ето че не можеше да се сети за причина, поради която една тясна и грозна кола като това VW би могла да бъде възприета, макар да си спомняше мъничките Вилиси от своето детство. Сви рамене. Търсенето на обяснение на всичко, което видеше, щеше да му отнеме прекалено много време и енергия. Ако искаха да оцелеят, той трябваше да се концентрира върху основния им проблем: как да се измъкнат на хората на Червения Орк? Ако това изобщо бяха хора на Червения Орк.

Двамата с Анана бързо вървяха, разпускайки крайниците си. Тя започваше да се отпуска и вече забелязваше красотата, която ги заобикаляше. Усмихна се, стисна ръката му и прошепна:

— Обичам те.

— И аз те обичам — целуна я той по бузата.

Забеляза, че тя започва да прилича и да се държи като една земна жена, а не като свръххристократична Повелителка.

Дочу приближаването на поредната кола откъм завоя на една миля зад тях и погледна към нея. Беше чернобяла кола на щатската полиция, в която имаше двама мъже със златисти шлемове. Кикаха се загледа право пред себе си, но съгълчето на устата си предупреди Анана:

— Ако колата спре, дръж се непринудено. Това е полиция. Ако вдигна два пръста, скачай веднага надолу по склона. Не! Размислих... виж какво, ще продължим с тях. Те ще ни отведат до града или наблизо и тогава ще ги парализираме с пръстените. Нали разбра?

Колата обаче се пронесе покрай тях, без дори да намали ход.

Продължиха да вървят надолу. Излязоха на дълъг към половин миля прав участък и точно тогаваоловиха зад гърба си рев на мотори в далечината. Тътенът се усилива и Кикаха доволно се усмихна:

— Мотоциклети. И то много.

Ревът стана непоносимо силен. Те се обърнаха и видяха към двайсетина огромни черни машини да се задават като черен облак иззад завоя. Кикаха се смяя. Никога преди не беше виждал мъже или жени, облечени по този начин. Някои от тях събудиха в него рефлекс, който бе смятал за отдавна умрял — още след обявяването на мира в края на войната. Ръката му неволно посегна към дръжката на ножа и той се огледа за канавка, в която да скочи.

Трима от мотоциклистите носеха немски шлемове с формата на кофа за въглища, върху сивия метал на които бяха нарисувани големи черни свастики. На вратовете им висяха на вериги немски железни кръстове или метални свастики.

Всички бяха с тъмни очила, които в съчетание с брадите, тънките мустачки и широките бакенбарди при мъжете, и тежкия грим при жените, правеха лицата им като на насекоми. Дрехите им бяха тъмни, макар няколко от мъжете да носеха мръсни тениски, които навремето може и да са били бели. Повечето бяха обути във високи до над глезените ботуши. Една от жените беше нахлутила френска фуражка и се бе облякла в светложервена куртка на драгун. На черните кожени якета и на тениските се виждаха изрисувани черепи и кръстосани

кости с формата на фалоси, под които имаше надпис: Гадните на Луцифер.

Кавалкадата се пронесе покрай тях, като някои натиснаха педала на газта, други им помахаха с ръка, а няколко минаха на зиг-заг, скръстили ръце. Кикаха одобрително се усмихна — той сам бе притежавал мотоциклет в Тер От по време на колежанските си години.

Анана обаче сбърчи нос.

— Вонята на горивото е достатъчно неприятна — отбеляза тя. — Но подуши ли ги и тях самите? Не са се къпали седмици наред. А може би и месеци.

— Повелителя на този свят много ги е разпуснал — засмя се Кикаха.

Той имаше предвид навиците на хората из джобните вселени, управлявани от другите Повелители. Макар господарите на тези светове често да се отнасяха жестоко към своите поданици, те винаги държаха на чистотата и красотата. Бяха наложили закони и религиозни норми, които следяха чистотата да бъде в основата на всяка култура.

Имаше и изключения. Някои Повелители бяха позволили на човешките общества да дегенерират до степен на пълно безразличие.

Анана му беше обяснила, че Повелителя на Земята е уникален в много отношения. Червения Орк управляващ, спазвайки абсолютна секретност и анонимност, макар не винаги да бе правил така. В началото, в зората на человека, той често бе действал като бог. Но беше изоставил тази роля и се бе скрил. И бе оставил нещата да се развиват по своите закони. И това обясняваше всички минали, настоящи и несъмнено бъдещи бъркотии, в които хората затъваха.

Кикаха бе разполагал с много малко време, за да научи повече неща за Орк, още повече, че не бе подозирал за неговото съществуване няколко минути преди двамата с Анана да се телепортират през вратата в този свят.

— Всички изглеждаха толкова грозни — заключи Анана.

— Нали ти казах, че тук човек е оставен на сам на себе си — напомни й той. — Никакво селективно размножаване, нито от страна на Повелителя, нито от страна на самите хора.

Те отново чуха рева на моторите и минута по-късно видяха осем от тях да се завръщат нагоре по пътя. Бяха само мъже.

Мотоциклетите ги подминаха, забавиха, завиха обратно и ги застигнаха отзад. Кикаха и Анана продължиха да вървят. Три от мотоциклетите се стрелнаха покрай тях, минавайки толкова близко, че той би могъл да ги събори с едно бутване. Започна да се пита дали не трябваше да направи точно това и да подобри малко съотношението на силите. Ставаше ясно, че с тях ще се погаврят, ако не нещо по-лошо.

Някои от мъжете подсвирнаха на Анана и й направиха предложения с най-неприлични фрази. Анана не разбра думите, но почувства какво означават тона и съпътстващите жестове. Тя сама им се озъби и направи жест, използван от Повелителите. Макар да бе нов за тях, мотоциклистите го разбраха. Един от тях едва не падна от мотора си, заливайки се от смях. Другите обаче оголиха зъби в някакво подобие на усмивки.

В този момент Кикаха спря и се обърна към тях. Те наобиколиха двойката в полумесец и изгасиха двигателите.

— Окей — каза Кикаха. — Какво искате?

Един шкембелия с дебел врат, с косми, щръкнали през отворената му риза, с къса остра брадичка и кръгъл тропически военен шлем, се обади:

— Ами, приятел, ако бяхме от Робите на Сатаната, щяхме да искаме теб. Но понеже сме с права резба, ще вземем твоята *la belle dame son, voila*.

— Човече, тази е върхът! — обади се едно високо костеливо момче с белези от младежки пъпки, голяма адамова ябълка и златна халка в ухото. Дългата му черна коса висеше под раменете и падаше върху очите му.

— Убийствена! — съгласи се друг с белези по лицето, дупки в зъбите и рунтава брада.

Кикаха много добре знаеше кога да мълчи и кога да говори, но понякога му беше трудно да постъпва както бе най-добре. Нито имаше време, нито бе настроен за кавги в момента. Предстоеше му сериозна работа. Всъщност ставаше дума за жизнено важно нещо. Ако Звънаря се измъкнеше и се адаптираше към земните условия така че да отпочне производството на камбани, той и съществата от неговия вид буквально щяха да залеят Земята. Звънаря не беше чудовище, измислено от научно-фантастичната литература, той съществуваше и ако не го убиеха, това означаваше „Сбогом, Земя!“ А може би и „Сбогом,

човечество!“ Защото телата можеха да оцелеят, но мозъците щяха да бъдат изпразнени и на тяхно място щяха да се настанят съзнанията на пришълци!

Какво нещастие, че спасението не можеше да бъде избирателно. Спасяването на другите означаваше да бъдат спасени и тези, които сега стояха пред тях.

В момента обаче изглеждаше съмнително, че Кикаха ще бъде в състояние да спаси дори сам себе си, да не говорим за света. Осмината бяха слезли от мотоциклетите и се приближаваха към тях с различни оръжия в ръцете. Трима клатеха дълги вериги, двама стискаха железни тръби, един — автоматичен нож, друг си бе сложил бокс, а последният държеше алпинистки пикел.

— Да разбираам ли, че смятате да я нападнете посрещ бял ден толкова близко до полицайте? — попита ги той.

Младежът с тропическия шлем отговори:

— Човече, ние не бихме ти досаждали. Но когато видях това маце... е, беше твърде много! Каква кукла! Никога не съм виждал друга такава. Истина ти казвам, не издържах! Трябва ни! Чат ли си?

Кикаха не разбра последната фраза, но това беше без значение. Пред него бяха брутални типове, които действително смятаха да получат онова, което искаха.

— Бъдете готови да умрете! — мрачно ги предупреди той.

Те се изненадаха. Онзи със шлема пак проговори:

— Имаш стил, приятел, признавам ти го. Виж, ние просто можем да те изкормим и да стъпчим червата ти в прахта и това ще ни достави кеф, чат ли си, но аз се възхищавам на стила ти, човече. Дай ни мацето и обещавам да ти я върнем след час-два. — Той се поусмихна и допълни: — Е, може да не е в същото състояние, но, по дяволите, никой не е идеален!

Кикаха се обрна към Анана на езика на Повелителите:

— Ако имаме шанс, ще се измъкнем на един от тези мотоциклети. Ще ни откара до самия Лос Анжелис.

— Ей, на какъв език бърборите? — извика типът със шлема. Направи знак на мъжете с веригите и те пристъпиха пред останалите, хилейки се. После изтеглиха ръце назад, за да ги ударят, а Кикаха и Анана ги поразиха с пръстените си, настроени да парализират. Тримата изпуснаха веригите, хванаха се през коремите и се прегънаха

надве. Лъчите ги докоснаха по главите и те рухнаха напред. Лицата им изведнъж почервеняха от спуканите кръвоносни съдове. Когато се свестяха щяха да останат замаяни дни наред, стомасите им щяха да ги болят и щяха да бъдат червени от спуканите вени и артерии.

Останалите замръзнаха и пребледняха от шока.

Кикаха измъкна ножа от ножницата си и го хвърли към рамото на онзи със шлема. Типът изпищя и изпусна пикела. Анана го довърши с лъча си, а Кикаха се доразправяше с останалите.

За щастие през следващите няколко минути не се появиха никакви коли. Двамата издърпаха стенещите полууприпаднали младежи през банкета на пътя и ги избутаха по склона. Телата им се изтъркалиха и спряха, забивайки се в някаква скала.

С изключение на един, мотоциклетите също бяха избутани през банкета, но на място, където нямаше какво да ги спре. Те се понесоха подскачайки и преобръщайки се и няколко от тях избухнаха в пламъци.

Кикаха се разтревожи, защото не искаше пушекът да привлече вниманието на някого.

После разказа на Анана какви бяха намеренията на групичката по отношение на нея. Тогава тя слезе по склона до натрупаните едно връз друго тела. Нагласи пръстена на минималма мощност за изгаряне и изгори панталоните заедно с много от кожата на всеки от мъжете. Те едва ли щяха да я забравят скоро. Но дори да я проклинаха понякога след това, трябваше да благославят Кикаха. Защото той я спря да ни ги убие.

Кикаха вдигна портфейла на младежът с тропическия шлем. Шофьорската книжка бе на името на Алфред Роджър Гудрич. Снимката изобщо не приличаше на Кикаха, но нямаше какво да се направи. Сред другите неща имаше и петдесет долара.

Той поясни на Анана как да се държи зад него и какво да очаква докато пътуват. Няколко минути по-късно излязоха на магистралата и се носеха към Лос Анжелис. Противно на очакванията му ревът на двигателя не събуди щастливи спомени от младежките му години в Индиана. Пътуването го тревожеше, а миризмата на бензин и масло го отвращаваше. Беше живял в един тих и чист свят прекалено дълго.

Хванала го през кръста, Анана остана мълчалива доста дълго. Когато се обърна веднъж, той видя черната й коса да се разява. Седеше полуузатворила клепачи зад тъмните очила, които бе свалила

от един от Гадн亚运. След малко тя му извика нещо, но вътърът и ревът на мотора му попречиха да я чуе.

Кикаха опита това-онова с мотора и установи, че много неща бяха свалени от собственика, вероятно с цел да се намали общото тегло. Предните спирачки например ги нямаше.

След като разбра силата и слабостта на возилото, той продължи да кара напред, но макар да бе вперил поглед в пътя, мислите му бяха далече оттук.

Беше изминал дълъг и направо фантастичен път от Университета на Индиана до това пътуване из планините на Южна Калифорния. По време на престоя си в Германия заедно в Осма армия той бе намерил онзи полумесец от сребрист метал в един от местните музеи. Беше го взел със себе си в Блумингтън, където една нощ се бе появил човек на име Ванакс, за да му предложи направо невероятна сума за полумесеца. Беше отказал да му го продаде. По-късно същата нощ бе намерил Ванакс в апартамента си в момента, когато поставяше до неговия полумесец на пода друг такъв, така че да се образува кръг. Кикаха се бе хвърлил към Ванакс и случайно бе стъпил в кръга. В следващия миг се бе озовал на едно много странно място.

Двета събрани един срещу друг полумесеци образуваха „врата“ — устройство на Повелителите, — която даваше възможност за телепортация от една вселена в друга. Кикаха беше попаднал в една изкуствена „джобна“ вселена, създадена от Повелител, известен като Джадаун. Но Джадаун вече не беше в своята вселена — беше изгонен от нея от друг Повелител, който му бе отнел собствеността и го бе заточил на Земята. Джадаун бе загубил и паметта си. Беше се превърнал в Робърт Улф.

Историите на Улф (Джадаун) и Кикаха (Финеган) бяха дълги и с много перипетии. Благодарение на Кикаха, Улф бе получил възможност да се завърне в своята вселена и след серия приключения си бе възвърнал паметта. Беше си върнал и властта над частната си вселена и се бе установил със своята любима Хризеис в своя дворец на върха на подобната на Вавилонска кула планета в една вселена, чийто „стени“ заграждаха по-малък обем от този на Слънчевата система, в която се намираше Земята.

Но неотдавна Улф и Хризеис тайнствено бяха изчезнали, може би в резултат от машинациите на някой Повелител, действащ от своята

вселена. Кикаха се бе натъкнал на Анана, която, заедно с двама други Повелители, бягаше от Черните звънари. В началото Звънарите били устройства, създадени в биолабораториите на Повелителите с предназначение да съхраняват съзнанията на Повелителите по време на прехвърлянето им от едно тяло в друго. Но подобните на камбани устройства се развили в същества със собствен разум. И на свой ред успели да се прехвърлят в тела на Повелители, за да поставят началото на една тайна война срещу тях. Били разкрити и се отпочнала дълга и безжалостна битка, в резултат на която уж всички Звънари били заловени и заточени в специално създадена за тях вселена. Петдесет и един обаче успели да се изпълзнат и след продължила близо десет хиляди години летаргия, успели отново да намерят човешки тела и да поемат кръстоносния си поход.

Кикаха бе избил самолично или индиректно всичките без един. Той, пренесъл съзнанието си в тялото на човек на име Табуз, бе успял да му избяга през една врата, извеждаща на Земята. Улф и Хризеис се бяха върнали в двореца си, но след като бяха нападнати от Звънарите, бяха потърсили спасение през вратата, която по-късно бе използвал и Табуз.

И ето че сега Кикаха и Анана бяха тръгнали да търсят Улф и Хризеис. Но едновременно с това бяха решили да открият и убият последния от Черните звънари. Ако Табуз съумееше да им се изпълзне, той щеше да построи още камбани и заедно с тях щеше да започне война срещу човечеството на Земята, а по-късно щеше да нахлуе в частните вселени на Повелителите, да се отърве от съзнанията им и да завладее и техните тела. Повелителите обаче не бяха забравили за Звънарите и всеки от тях продължаваше да носи пръстен, който бе в състояние да открива присъствието на металните камбани на техните отколешни врагове и да изпраща предупредителен сигнал към имплантираната в мозъка на всеки Повелител алармена система.

Хората на Земята не бяха и чували за Звънарите. Не знаеха нищо и за Повелителите. Кикаха беше единственият землянин, който бе разбрал за съществуването на Повелителите и знаеше за техните джобни вселени.

Хората бяха беззащитни и нищо не можеха да противопоставят на процеса на извлечане на съзнанията им от антените на камбаните и наместването на Звънарите в мозъците им. Войната щеше да се

развива толкова незабележимо, че само някакъв инцидент би разкрил на останалите какво става.

Черният звъненар на име Табуз трябва да бъде открит и ликвидиран.

А междувременно Повелителя на Земята — известен като Червения Орк, — бе научил за пристигането на петима души на негова територия. Той и не подозираше, че един от тях е Черен звъненар. И сигурно щеше да се постарае да залови и петимата. Не беше възможно да бъде предупреден, че по Земята броди на свобода Черен Звъненар, понеже никой нямаше представа къде се намира Червения Орк. Всъщност допреди няколко часа Кикаха дори не бе предполагал, че Земята има Повелител.

Само за петнайсет минути те се съмъкнаха от склона на платото. Малкото селце в мястото, където пътищата се пресичаха, изглеждаше приятно, макар и прекалено комерсиализирано. Беше чисто и светло с множество бели къщи и сгради. Но точно когато минаваха по централната улица, те подминаха дълга сергия за хамбургери. Там, край дългите маси за пикник, запивайки сандвичите с кока-кола или бира, се бе отбила останалата част от Гаднярите на Луцифер. Те вдигнаха глави при познатия рев на мощния „Харли Дейвидсън“, видяха двамата и буквально онемяха. Едно от момчетата скочи на мотора си и запали двигател с мощно ритване с крак. Беше висок, чорлав младеж с дълги мустачки, с висока шапка в стила на конфедеративната кавалерия, с бяла риза с дантелена яка и маншети на ръкавите, лъскави опънати черни панталони с червени шевове и ботуши, подплатени с кожа.

Другите бързо го последваха. Кикаха не вярваше, че те ще се обадят в полицията — имаше нещо в тях, което му подсказваше, че отношенията им с полицията не са приятелски. Най-вероятно бе да поемат отмъщението в собствените си ръце. Но едва ли щяха да опитат каквото и да е било в чертите на селището.

Кикаха натисна педала на газта докрай.

Когато излязоха от завоя, който скри селцето от погледите им, Анана се извърна на седалката. После хладнокръвно изчака водачът да се доближи на десетина стъпки зад тях. Той се бе привел над волана и озверяло се хилеше. Явно очакваше да ги задмине и или да ги принуди да спрат, или да ги събори на пътя. Зад него, в редица един до друг,

така че двама бяха навлезли в лентата за насрещно движение, караха още петима мотоциклисти. Моторите, натоварени с по двама, ги следваха на двайсетина метра по-назад.

Кикаха се озърна и подвикна на Анана. Тя стреля и задържа пръст върху спусъка достатъчно дълго, за да пререже предното колело на най-близки преследвач надвe. Предницата на мотора пропадна и мотоциклистът излетя над дръжките на волана, отворил уста във вик, който никой не чуваше. Тялото му се удари в макадама и дълго се плъзга по лице преди да спре. Петимата зад него се опитаха да го заобиколят и се разпръснаха като подплашено рибно ято, но Анана сряза колелата на следващите двама и тримата поразени се скучиха един върху друг, докато останалите се плъзнаха странично извън пътя. Следващите ги мотоциклисти от основната група намалиха навреме за да избегнат ударите в падналите тела и мотори.

Кикаха се засмя и извика:

— Много добре, Анана!

В същия миг усмивката му замръзна и той изруга. Там, зад завоя, на не повече от половин миля пред тях, се бе появила кола в бяло и черно с проблясващи червени светлини на покрива. Всички надежди, че ще спре, за да разследва причините за произшествието, бързо се изпариха. Колата рязко отби върху банкета, за да не мине през изпадалите тела и машини, после зави в обратна посока и с вой на сирената се понесе по следите на Кикаха.

Беше ги наближила на петдесетина метра, когато Анана буквально близна с лъча си предните ѝ колела. Докосването наистина бе кратко, но успя да разсече гумите надвe. Колата поизостана, макар да продължаваше да ги преследва, но скоростта ѝ падна толкова рязко, че двамата полицаи вътре едва избегнаха удара в предното стъкло. Сирената замъръкна, светлините спряха да мигат и след няколко секунди колата спря с разтърсване. Кикаха и Анана завиха по следващия завой и повече не видяха полицайите.

— Ако продължава все така, скоро ще изразходваме всичките си заряди! — обади се Кикаха. — Дявол да го вземе, аз се надявах да ги съхраня за изключителни ситуации. Изобщо не бях предполагал, че ще имаме толкова много неприятности! Та ние сме едва в началото!

Продължиха пет мили без инциденти и тогава видяха следваща полицейска кола да се задава срещу тях. Долината през която

минаваше пътя я скри за минута от погледите им. Кикаха извика „Дръж се здраво!“, зави настрани и със скок премина над ската в посока към широкото поле, в което се виждаха повече камъни, отколкото трева. Беше се насочил към малка горичка на стотина метра от пътя и почти бе стигнал до нея, когато полицейската кола отново се появи. Притисналата се с всички сили до гърба му Анана извика, че колата ги следва през полето. Кикаха намали скоростта. Анана прекара лъчът пред наближаващата ги кола. Изпепелената почва избухна в облак от прах, появи се бразда, после гумите експлодираха, а от радиатора на колата изригна гейзер от пара и вода.

Кикаха върна мотоциклета обратно на пътя, насочвайки се под ъгъл спрямо заседналата кола. Двама полицаи изскочиха от нея, прицелиха се в тях и започнаха да стрелят. Вероятността да улучат от това разстояние някой от тях или мотора беше минимална, но един от куршумите попадна в задната гума. Гумата се пръсна и моторът започна да върви на зиг-заг. Кикаха изгаси двигателя и те спряха. Полицайтите се затичаха към тях.

— Дявол да ги вземе, не искам да ги убиваме! — изпъшка Кикаха. — Но...

Полицайтите бяха едри мъжаги и изглеждаха на възраст между четиридесет и петдесет. Кикаха и Анана носеха раници по около трийсет фунта всяка, но бяха физиологически на двайсет и пет.

— Ще ги надбягаме — каза той и двамата побягнаха към пътя. Двамата мъже зад тях се развикаха и стреляха по няколко пъти, но забавиха ход и не след дълго само леко подтичваха. Половин миля понататък те просто спряха и безпомощно изгледаха как двамата се смаляват в далечината.

Кикаха се захили и зави обратно към колата им. Погледна веднъж зад гърба си и видя, че полицайтите едва сега осъзнават, че идеята му е била само да ги отдалечи от колата. Те се втурнаха към тях, но не им бяха останали сили. Движенията им загубиха енергичността си и те просто продължиха да се приближават вървешком.

Кикаха отвори вратата, откъсна микрофона от радиотелефонната гарнитура, пресегна се под волана и отскубна всички проводници, свързани с радиото. Анана също беше пристигнала.

Ключовете за запалването бяха на мястото си, а гумите не бяха дълбоко разрязани. Той каза на Анана да влезе в колата, седна зад

волана и запали. Полицайтe за пореден път се разбързаха и отново започнаха да стрелят, но колата потегли и заподскача по камъните из полето все пак ускорявайки ход. Един куршум прониза и разби задното стъкло, но в следващия миг колата изскочи обратно на пътя.

След две мили стържене и каране на подскоци, Кикаха реши, че толкова им стига. Той отби върху банкета, слезе, хвърли ключовете сред бурените край пътя и отново потегли пешком. Но не бяха изминали и петдесетина метра, когато шум от двигател ги накара да се обърнат. Някакъв автобус се стрелна покрай тях. Беше покрит с ярки точки, квадрати, кръгове и цветни петна. Светложълти букви в оранжева рамка провъзгласяваха от предницата му и по страничните стени: Кралят-джудже и неговите развалени яйца. Над надписа бяха изрисувани жълти и червени ноти и петолиния, малки китари и барабанчета.

Поглеждайки към лицата зад прозорците, той за миг помисли, че автобусът беше качил Гаднярите на Луцифер. Защото видя само дълги коси, мустаци, бради и наплащен грим.

Но лицата бяха по-различни: в тях имаше нещо диво, но не зло или жестоко.

Автобусът намали със скърдане на спирачките. После спря, една от вратите му се отвори, някакъв брадат младеж с огромни очила се показа през нея и им махна с ръка. Те изтичаха и се качиха, потапяйки се в шумната атмосфера на смях и подрънквачи китари.

Шофьорът — младеж, който приличаше на Бъфало Бил^[2] — подкара автобуса. Кикаха се огледа: заобикаляха ги усмихнатите физиономии на шест момчета и три момичета. В дъното на автобуса седяха трима по-възрастни мъже и играеха карти на сгъваема масичка. Те погледнаха към тях, кимнаха и отново се задълбочиха в играта. Част от автобуса беше затворена — както разбра по-късно, там имаше тоалетна, умивалня и две малки гримъорни. На свободните седалки и багажниците бяха подредени китари, барабани, ксилофон, флейта и лира.

Две от момичетата носеха поличките, които едва покриваха задниците им, бяха обути в тъмносиви чорапи, носеха ярки дантелени блузки, а на шиите им висяха огърлици с разноцветни мъниста. Тежък грим покриваше лицата им: зелени или сребристи клепачи, изкуствени мигли, кръгове като на панда около очите, зелени (!) и моравочервени

(!) устни. Третото момиче изобщо не бе гримирано. Дългата ѝ права коса падаше до самия ѝ кръст; беше облечена в обтегнат върху бюста ѝ пуловер на зелени и червени ивици с дълбоко деколте; дънките ѝ бяха прилепнали по краката; беше обута в сандали. Няколко от момчетата бяха обути в провиснали дънки, носеха дантелени ризи и всички бяха дългокоси.

Краля-джудже беше много висок, болнав на външен вид младеж със ситно накъдрена коса, тънки мустачки и огромни очила, кацнали в края на дългия му нос. В ухoto му се виждаше обеща. Представи се като Лу Баум (ръждено име Голдбаум).

Кикаха обяви, че се казва Пол Финеган, а Анана представи като Ан Финеган. Каза на Баум, че му е съпруга, пристигнала неотдавна в Америка от финландска Лапландия. Измисли този ѝ произход, защото се съмняваше, че е възможно да се натъкнат на някой, който говореше лапландски.

— От Земята на елените? — проточи Баум. — Е, тя наистина прилича на сърна, бога ми! — Той подсвирна и прати въздушна целувка на Анана. — Страхотна е! Какво парче! Ей, да не би някой от вас да свири на нещо? — беше се загледал в кутията, която Кикаха носеше със себе си.

Кикаха отговори, че никой не свири на нищо. Въздържа се да обяснява, че едно време беше опитвал да свири на флейта или че беше духал в нещо подобно на гайда по време на пребиваването си при хората-мечки на нивото на Америндия в Света на нивата^[3]. Нито му се струваше разумно да разкрива, че Анана може да свири на много инструменти, някои от които подобни на земните, но большинството нямащи нищо общо.

— Използвам този кальф просто за куфарче — подметна той. — На път сме откакто пристигнахме от Европа. Изкарахме един месец в планините и решихме, че е крайно време да посетим Лос Анжелис. Никога не сме били там.

— Значи няма къде да отседнете — заключи неочеквано Баум. Говореше на Кикаха, но не откъсваше поглед от Анана. Очите му блестяха, а ръцете му не спираха да се движат, сякаш оформяха тялото на Анана от въздух.

— Тя може ли да пее? — също така неочеквано попита той.

— Не на английски — отговори Кикаха.

Момичето с дънките стана и проговори:

— Хайде, Лу. Нищо няма да постигнеш с това маце. Приятелят ѝ ще те убие, ако я докоснеш с пръст. А може и тя да го направи. Знаеш ли, мисля, че наистина би могла да го стори!

Лу се стресна. Той доближи лице и се взря в очите на Кикаха, сякаш гледаше в окуляра на микроскоп. Кикаха долови странна кисела миризма в дъха му. Миг по-късно помисли, че се досеща за причината: жителите на Таланак — град на нивото на Америндия, издълбан в планина от нефрит — пушеха наркотизиран тютюн, който оставяше същия дъх. Без да бъде уверен в това, понеже никога не го бе опитвал на Земята, Кикаха подозираше, че става дума за марихуана, която таланаките — потомци на древните олмеки в Мексико — бяха донесли със себе си при прехвърлянето им през вратата, предоставена им от Улф.

— Я ми разкажи повече — нареди Лу на момичето, Му-Му Нансен, след като се отдръпна от близкия контакт с ясно зелените очи на Кикаха.

— Има нещо странно в тях — започна Му-Му. — Много са привлекателни, много жизнени и много страшни. Чуждоземни. Сякаш наистина идват от друга планета.

Кикаха почувства как по тила му ползват мравки. Анана се приближи до него и прошепна на езика на Повелителите:

— Не знам какво разказва, но не ми харесва. Това момиче има дарбата да вижда същността на нещата, тя е зундра.

Зундра нямаше превод на английски, защото означаваше комбинация от психолог, ясновидец и магьосник със склонност към лудост.

Лу Баум поклати глава, изтри потта от челото си, свали и избърса очилата си. Бледосините му очи примигнаха безпомощно.

— Мацето е екстрасенс — поясни той. — Особена е. Но е на себе си и много добре знае какво говори.

— Аз долавям вибрации — продължи Му-Му. — И те никога не ме лъжат. Мога да разбера какво е един човек просто ей така! — и тя звучно щракна с пръсти. — Но има нещо във вас двамата, особено в нея, което не мога да разбера. Може би наистина не сте от този свят! Сякаш сте марсианци или... нещо друго.

Един набит нисък младеж с посипано от белези от акне лице, който им се бе представил само като Унищожителя, вдигна поглед от седалката, където настройваше китарата си.

— Финеган не е марсианец — заяви той усмихнато. — Не долавяш ли този ясен акцент от Средния запад, сякаш е роден в Индиана, Илинойс или Айова? Мен да питаш, той е хожър^[4]. Прав ли съм?

— Наистина съм хожър — призна Кикаха.

— Затворете си очите, мили хора — предложи Унищожителя. — Чуйте го да говори! Хайде, кажи нещо, Финеган! И ако неоловите ли в гласа му Гери Купър, аз ще си изям оная работа!

Кикаха изрече няколко думи, другите се засмяха и казаха:

— Ама наистина. Същински Гери Купър!

Това като че ли разчути натегнатата атмосфера, която думите на Му-Му бяха създали. Му-Му се усмихна и отново седна, но тъмните ѝ очи не спираха да ги оглеждат крадешком и Кикаха разбра, че тя не е удовлетворена. Лу Баум седна до нея. Адамовата му ябълка се раздвижи като че ли надуваше топка. На лицето му бе застинало изражение на изненада и за Кикаха бе очевидно, че той изгаря от любопитство. Но едновременно с това и умира от страх.

Баум явно вярваше в репутацията на своята приятелка. И го беше страх от нея.

Кикаха не се интересуваше от тези подробности. Той съзнаваше, че нейният анализ на новодошлите може да се окаже най-обикновена маневра, предназначена да охлади интереса на Баум към Анана.

Най-важното сега бе да се доберат до Лос Анжелис колкото е възможно по-бързо и да не дадат шанс на хората на Орк да ги открият. Минаващият автобус можеше да се окаже онази щастлива случайност, от която имаха нужда. Но не биваше да се предоверяват на него: веднага щом се окажеха в града на място, където да могат да слязат, трябваше да го направят без замисляне. И да се сбогуват с Краля-джудже и развалените му Яйца.

Кикаха разгледа останалата част от автобуса. Тримата възрастни мъже отново повдигнаха поглед към него, но не казаха нищо. Той почувства леко отвращение от плешивите им глави, сивата коса, отпуснатите черти на лицата им, червените жилки в очите, бръчките, гънките в плътта им, издутите им кореми. Беше видял само четирима

старци за всичките двайсет и четири години, прекарани във вселената на Джадаун. Хората там живееха по хиляда години, ако успееха да се опазят от нещастни случаи или убийство, като оstarяваха едва през последните стотина от тях. Малко обаче стигаха до тази възраст. Това обясняваше защо Кикаха бе забравил, че има и стари хора. Неговото отвращение обаче не можеше да се сравни с това на Анана. Тя бе израсла в свят, където изобщо нямаше физически оstarели хора и макар да бе на десет хиляди години, никога не беше живяла във вселени, в които има грозни хора. Повелителите бяха естети, така че отдавна бяха изплевили грозното между тях, давайки шанс на оцелелите да живеят като красиви младежи.

Баум се приближи по пътешката между седалките и попита:

— Търсиш ли нещо?

— Обикновено любопитство — призна Кикаха. — Има ли друг изход освен през предната врата?

— Има авариен изход в женската гримъорна. Защо?

— Обичам да знам за тези неща — отговори Кикаха. Не виждаше причини да навлиза в подробности и да обяснява, че винаги държеше да знае точния брой на изходите и пътя до тях.

Той отвори вратите за двете гримъорни и тоалетната, после внимателно огледа аварийния изход, убеждавайки се, че ще може бързо да го отвори, ако се наложеше.

Застанал зад него, Баум отбеляза:

— Не ти липсва смелост, приятел! Не знаеш ли, че любопитството е убило котката^[5]?

— Котката, на която го казваш, е жива благодарение на него.

Баум снижи глас и се приближи пътно до Кикаха.

— Ти наистина ли държиш много на онова маце?

— Да. Защо?

— Лошо. Защото аз нещо превъртях по нея. Не се обиждай — бързо каза той, забелязвайки, че Кикаха гневно присвива очи. — Му-Му е голям сладур, но е малко странна, ако ме разбираш. Тя казва, че и вие двамата сте странни и аз наистина долавям нещо по-особено, но то ми харесва. Друго исках да ти кажа... Ако имаш нужда от пари, да кажем... хиляда или две хиляди... и ако ме пуснеш да се пробвам на твоето маце, така да се каже, а ти просто си отидеш... е, много по-богат, нали разбираш...

Кикаха се усмихна и се поинтерсува:

— Две хиляди казващ, а? Тя май много ти харесва?

— Две хиляди не се търкалят по улицата, приятел, но за твоята кукла...

— Май бизнесът ти върви доста добре, щом можеш да хвърлиш толкова пари — отбеляза Кикаха.

— Човече, ама ти шегуваш ли се? — възклика Баум, искрено изненадан. — Не си ли чувал досега за мен и групата ми? Ние сме известни! Били сме в „Топ-тен“ трийсет и осем пъти, имаме златна плоча, изнасяли сме концерти по стадионите. Дори в този момент сме на път за един стадион. Ти май не си в течение на нещата!

— Нали ти обясних, че сме от скоро тук — каза Кикаха. — Добре, какво ще стане, ако ти взема парите, а Анана не си падне по теб? Разбираш, че не мога да я накарам да ти легне.

Баум се обиди.

— Абе, всяка нощ ми се предлага по една дузина мащета. Не се шегувам. Аз съм страхотен! Да не искаш да кажеш, че тази Ан, Дъщерята на елена, ще ми откаже? На мен, Баум, Краля-джудже?

Не само лицето на Баум не беше красиво, но по него се виждаха няколко пъпки, а и зъбите му бяха криви.

— Парите в теб ли са?

Само допреди миг гласът на Баум беше звучал въпросително и доста неуверено. Сега в него зазвуча триумф и се прокрадна презрение.

— Ще ти дам хилядарка. Соли, агентът ми, може да ти даде още петстотин. За останалото ще получиш чек.

— Това ако не е търговия с бели робини! — въздъхна Кикаха. — Ти не си дори на двайсет и пет, нали? Питам се как е възможно да пръскаш пари така безразсъдно!

Той си спомни за собствените си младини по време на Депресията^[6] и колко трудно беше да се оцелее тогава.

— Ти наистина си особен — прошепна Баум. — Сигурно знаеш нещо, а? Или само се опитваш да ме изработиш?

Но в гласът му звучеше презрение. Кикаха искаше да му се изсмее в лицето и се бореше с желанието да забие юмрука си в зъбите му. Не направи нито едното, нито другото. Вместо това отговори:

— Ще приема петнайсетте стотачки. Но ги искам веднага. А ако Ан се изплюе върху теб, няма да ти върна нищо!

Баум неспокойно погледна към Му-Му, която се бе преместила да седне до Анана.

— Почакай докато не пристигнем в Л.А.? — предложи той. — Ще спрем някъде да хапнем и ти ще можеш да си вървиш. Тогава ще ти дам парите.

— Ще събереш ли кураж да обясниш на Му-Му, че аз си тръгвам, а Ан е решила да се присъедини към вас? — иронично се поинтересува Кикаха. — Добре. С изключение на парите! Защото ги искам сега! Иначе ще предам на Му-Му онова, което току-що ми каза.

Баум леко пребледня и долната му челюст провисна.

— Ах ти, гадино...! Осмеляваш се да...! Мислиш, че ще те изработя и ще те предам на копоите?

— Смятам да ти поискам писмено заявление защо си ми дал парите. Ще приема всяко законно основание — продължи Кикаха, питайки се дали „копои“ означава полиция.

— Може и да те е нямало дълго насам, но не си забравил нито един от номерата, а? — попита Баум, но част от презрението му се бе поизпарило.

— Такива като теб ги има навсякъде — извини се Кикаха.

Той знаеше, че двамата с Анана ще имат нужда от пари и че няма да разполагат с време да ги заработят с труд, а не искаше да се занимава с грабежи, поне докато можеше да го избегне. Щом този гаден тип мислеше, че може да купи Анана, той бе готов да го остави да плати за привилегията да разбере на собствен гръб дали това е възможно или не.

Баум бръкна в джоба си и извади осем банкноти от по сто долара. Подаде ги на Кикаха, после прекъсна своя менажер — дебел плешив мъж, захапал огромна пура. Менажерът започна енергично да ръкомаха, погледна Кикаха с омраза, но накрая се предаде. Баум се върна с още пет банкноти по сто долара. После написа на един лист, че парите представляват изплащане на стар заем, който е дължал на Пол Я. Финеган. Даде бележката на Кикаха и настоя да получи обратна разписка. Кикаха също прие чек за останалата част от договорената сума, макар да не вярваше, че ще може да го осребри. Баум щеше да спре изплащането, той беше сигурен в това.

Кикаха остави Баум и седна на една седалка, на която имаше много списания, книги с меки корици и един брой на „Лос Анжелис Таймс“. Прекара известно време в четене, а когато свърши, остана да седи загледан през прозореца.

Да, Земята се беше променила от 1946 година насам.

Излизайки от транса си, той взе една карта на Лос Анжелис, която бе забелязал между списанията. Разгледа я и осъзна, че Улф и Хризеис могат да бъдат навсякъде из огромния, проснал се върху голяма площ, град. Но вярваше, че те бяха тръгнали именно насам, а не към Невада или Аризона, понеже най-близката врата беше в района на Лос Анжелис. Кой знае, те може би в момента пътуваха в друг автобус няколко мили пред тях.

Понеже Улф и Хризеис бяха използвали вратата, извеждаща към Земята, като спасение от атаката на Звъните в двореца, те сигурно още бяха облечени в дрехите на Повелителите. Хризеис можеше да бъде и гола. Значи двамата са били принудени да си вземат дрехи от другите. А сигурно им се бе наложило да намерят и тъмни очила за Хризеис, защото всеки зърнал огромните ѝ теменуженосини очи макар и само за миг, щеше да знае със сигурност, че тя не е родена на Земята. Или щеше да я вземе за изрод, въпреки голямата ѝ красота.

И двамата бяха достатъчно изобретателни, за да се справят, още повече, че Улф бе живял на Земята по-дълго дори и от Кикаха.

Звъната обаче щеше да се озове в един абсолютно чужд за него и ужасяващ го свят. Той не можеше да обели и дума на който и да е било от местните езици и беше сигурно, че щеше да задържи близко до себе си камбаната, която щеше да го притеснява и да му причинява неудобства. Но специално той би могъл да потегли накъдето си пожелае.

Единственото логично нещо, което Кикаха можеше да предприеме, бе да тръгне към най-близката известна му врата, надявайки се Улф и Хризеис да постъпят също така. Ако се срещнха при вратата, двете двойки можеха да обединят усилията си, да обмислят какво трябва да се направи и да разработят план, който да им даде максимален шанс да открият Звъната. Но ако Улф и Хризеис не се появяха, тогава всичко щеше да се стовари пак на гърба на Кикаха.

Му-Му седна при него. Сложи ръка върху неговата и въздъхна:
— Боже, какви мускули!

— Да, имам тук-там — усмихна се закачливо той. — Е, добре, след като омекна дотам, че да коментиращ моята твърдост, мога ли да те попитам какво си намислила?

Тя се облегна върху него, притисна гърдите си в ръката му и прошепна:

— Ах, този Лу! Превърта всеки път, когато види някое по-симпатично маце. Видях че разговаряхте и знам, че се е опитал да те склони да му я отстъпиш, нали? И съм готова да се обзаложа, че е предложил да ти заплати за това.

— Да, вярно е — призна Кикаха. — И какво?

Тя стисна мускулите на бедрото му и продължи:

— Тази игра може да се играе от двама!

— Искаш да кажеш, че и ти ми предлагаш пари, така ли?

Тя се отдръпна, погледна го с разширени очи и възкликна:

— Ти шегуваш ли се? Аз да ти платя?

При друга ситуация Кикаха би изиграл играта до края. Но колкото и шаблонно да звучеше, съдбата на Земята наистина лежеше на плещите му. Ако Звънера се адаптираше към този свят, ако успееше да организира производството на други камбани и ако зародишите на съзнания в тях се прехвърляха в човешки тела, тогава щеше да настъпи време, когато... Самата Му-Му щеше да се превърне първо в лишено от съзнание тяло, а после мозъкът ѝ щеше да бъде завзет от друго същество.

Макар че имаше вероятност всичко това да беше без всякакво значение. Ако поне половината от онова, което бе прочел в списанията и вестника, бе вярно, то човешката раса сама се бе обрекла на изчезване. Заедно с останалия живот на планетата. И кой знае дали не бе по-добре за самата Земя да бъде населена от Звънари в телата на хора. Звънарите поне бяха същества на логиката и ако им се дадеше тази възможност можеха да почистят кашата, забъркана от хората по цялата им планета.

Кикаха леко потръпна. Този начин на мислене беше опасен.

Не можеше да става и дума за почивка, докато не убиеха последния от Звънарите.

— Какво ти има? — попита Му-Му с глас, който бе загубил част от мекотата си. — Не ти ли харесвам?

Той я потупа по бедрото и се усмихна:

— Ти си красива, Му-Му, но аз обичам Ан. Но ето какво ще ти предложа: ако Краля-джудже успее да превърне Ан в едно от Развалените си яйца, тогава ти и аз ще опитаме да правим музика заедно. И ти обещавам, че това няма да бъде какафонията, която това радио повръща!

Тя подскочи:

— Какво искаш да кажеш? Та това са „Ролинг Стоунс“!

— Е, под тях със сигурност не е могло да се събере мъх^[7]!

— Ти нещо не си наред! Боже колко си тъп, тъп, тъп! Сигурен ли си, че не си над трийсетте?

Той сви рамене. Никога не бе харесвал поп-музиката, дори и тази от своите младини. Но сега си мислеше, че бе имало и приятни парчета, особено сравнени с този стържещ ритъм, от който му се струваше, че се е захапал със собствените си зъби.

Междувременно автобусът беше напуснал каменистата местност и сега около тях се виждаше повече зеленина. В момента се носеха по магистралата и увеличаваха скорост въпреки оживения трафик. Сънцето прежуряше, а въздухът беше като в пещ. Около тях се разнасяше ревът на коли и вонята на отработени газове. Очите му сълзяха, а в носа си чувстваше забодени игли. Някъде напред се надигаше сивкава мараня, те се забиха в нея, въздухът изненадващо се поизчисти и после отново се насочиха към маранята.

Му-Му спомена, че тази година смогът наистина е жесток и особено в тази част на града. Кикаха бе прочел няколко думи за смога в едно от списанията, но не можеше да се досети какъв е произходът на тази дума. В едно беше напълно наясно: ако жителите на Южна Калифорния живееха в това нещо, той не искаше да има нищо общо с него. Очите на Анана бяха зачервени и сълзяха, тя подсмърчаше и се оплакваше от главоболие и задръстени синуси.

Му-Му го изостави, което даде на Анана възможност да седне при него.

— Ти изобщо не ми беше споменал за всичко това, когато ми описваше твоя свят — упрекна го тя.

— Нищо не знаех. Всичко това е станало след войната.

Автобусът се носеше бързо и малко предизвикателно. Той сменяше лентите на зиг-заг, вмъкваше се опасно между колите, поднасяше със свистене на гумите по завоите. Шофьорът се бе привел

над волана, очите му сякаш пламтяха, устата му беше полуотворена, езикът му облизваше пресъхналите устни. Той не обръща никакво внимание на свистящите спирачки на другите коли и с удоволствие натискаше клаксона, когато искаше да сплаши някой по-бавен пред него. Клаксонът беше изненадващо силен и басов като свирка на локомотив и сигурно бе изплашил не един стреснат шофьор. Изпречилите се на пътя им обикновено рязко отбиваха в друга лента, често с опасност за себе си.

Не след дълго трафикът се сгъсти дотолкова, че и техният автобус бе принуден да забави, а от време на време дори и да спира заедно с другите. В продължение на няколко мили те едва лазеха напред. Топлината и маранята се сгъстяваха.

Му-Му се обърна към Баум:

— Защо не монтираме климатик на този автобус? Поне за това печелим достатъчно!

— А колко често пътуваме по магистралите? — напомни ѝ с реторичен въпрос менажерът.

Кикаха разказа на Анана за предложението на Баум.

— Не знам дали да се изсмея или да повърна — призна му тя.

— Е, по малко и от двете може да те облекчи. Виж какво, обещах да не се опитвам да те разубедя, ако решиш, че той ти допада повече от мен. Между прочем, той е сто процента сигурен, че точно така ще стане.

— След като си ме продал, ще те накарам да се поизпотиш докато не взема решение — сряза го тя.

— Да, разбира се, обещавам да се поизпотя — отвърна ѝ той. Стана, тръгна залитайки по пътечката и разгледа задната половина на автобуса. Не след дълго се върна и отново седна до Анана. Обясни ѝ шепнешком: — Зад нас има едни черен „Линкълн Континентал“. Познах един от мъжете вътре. Точно него видях, когато погледнах през бинокъла там горе, в пещерата.

— Но как са могли да ни намерят? — попита тя. Гласът ѝ беше равен, но тялото ѝ видимо се напрегна.

— Може да не са ни открили — предположи Кикаха. — Това може да е най-обикновена случайност. Нищо чудно те изобщо да не подозират колко сме наблизо. От друга страна...

Предположенията, които бе изказал не изглеждаха особено вероятни. Но ако не беше случайност, наистина как ги бяха открили? Нима ги бяха чакали покрай пътя и ги бяха зърнали през прозорците на автобуса? Беше ли възможно Орк да разполага с толкова широка мрежа от хора, че да има някой в автобуса, който да му бе съобщил за качването им?

Той отхвърли последното предположение като чиста параноя. Само времето щеше да покаже дали ставаше дума за случайност.

До момента мъжете в колата не бяха проявили по-специален интерес към автобуса. Те оживено спореха за нещо. Трима от тях бяха мургави и на възраст между четиридесет и петдесет и пет. Четвъртият бе младеж с руса коса, подстригана в стил „Юлий Цезар“. Кикаха внимателно го разгледа, докато чертите на лицето не се запечатаха в съзнанието му. После се върна на мястото си в предната част.

Не след дълго трафикът понабра скорост. Автобусът пресече никаква индустриска зона, минавайки покрай тъмните задни входове на порутени сгради. Сивково-зеленикавият смог беше престанал да се упълтнява, но корозивното му въздействие се бе дори засилило.

— Нима твоят народ винаги живее в тези условия? — попита Анана. — Тези хора трябва да са невероятно жилави!

— Ти знаеш точно колкото мен — отвърна той.

Баум изведнъж се надигна от мястото си до Му-Му и извика на шофьора:

— Джим, когато наближиш центъра, отбий и се огледай за закусвалня. Гладен съм.

Останалите възроптаха. Те всички искаха да се нахранят в ресторанта на хотела, когато пристегнха там. Какво значение имаше половин час? Защо трябваше да се бърза?

— Аз съм гладен! — изкрещя той, погледна ги с див поглед и троне с крак. — Гладен съм! И не искам да чакам нито секунда повече! И освен това ако се наложи пак да си пробиваме път през тълпата посрещачи, това ще ни забави Бог знае колко. Искам да ям сега!

Останалите се примириха. Явно го бяха виждали да се държи по същия начин и друг път. Той изглеждаше като човек, готов да крещи и да трона с крак, докато не продълни пода, ако не му бъде угодено.

Но този път не ставаше дума за обикновен каприз. Му-Му извъртя очи към небесата, после дойде при Кикаха и му каза:

— Решил е, че е време за сбогуване, хубавецо. Сега ще е най-добре да си събереш парцалите и да целунеш приятелката си за последно.

— Май подобни сцени е имало и преди — захили се Кикаха. — Кое те кара да мислиш, че Ан ще реши да остане?

— Съвсем дори не съм сигурна по отношение на нея — съобщи му тя. — Почувствах във вас нещо странно и това чувство не отслабна. Всъщност дори се засили.

После изненада напълно Кикаха като го попита:

— Вие двамата бягате, нали? От полицията. И от други. От нещо по-страшно от полицията. Нещо, което в този момент се намира много наблизо. Защото аз подушвам опасност! — Тя го стисна за ръката, наведе се още по-ниско и прошепна: — Ако мога да ти помогна, ще бъда в „Бевръли Хилтън“ една седмица. Можеш да ме потърсиш там. Ще предупредя да те пуснат. Ела по всяко време.

На Кикаха му стана приятно от интереса, който тя проявяваше към него и предложението ѝ да му помогне. И в същото време той не можеше да се освободи от натрапчивата мисъл, че тя може да знае повече от всеки негов бъдещ съюзник. Беше ли възможно тя да е човек на Червения Орк?

Той отхвърли тази мисъл. Животът му бе непрекъснато пълен с изненади, той излизаше от една опасна ситуация, за да влезе миг покъсно в друга и вече си беше изработил подсъзнателният навик да разглежда най-опасния вариант и да планира действията си съобразно с него. В конкретния случай Му-Му не можеше да бъде нищо повече от екстрасенс или — в най-бездидния случай — просто един свръхчувствителен човек.

Автобусът отби от магистралата и се отправи в посока на Музикалния център. Кикаха оглеждаше с интерес високите сгради тук, напомнящи му за тези в Манхатън и съжаляваше, че няма време да ги разгледа, но с другото си око следеше голямата черна лимузина с четирите ѝ пътника, която все още караше зад тях. Тя също бе отбила заедно с автобуса и сега ги следваше отблизо. Кикаха бе склонен да приеме факта на едновременното излизане от магистралата като поредната случайност, но се съмняваше, че това е така.

Автобусът спря в ъгъла на един паркинг, в центъра на който се виждаше голяма сергия за хамбургери. Вратите се отвориха и шофьорът слезе пръв. Баум хвана Анана за ръката и го последва. Кикаха забеляза това с периферното си зрение, защото основното му внимание бе концентрирано върху лимузината. И тя бе спряла на паркинга на пет коли разстояние от сергията.

Баум бе незабавно заобиколен от пет-шест пискащи девойчета, които го зовяха по име сред порой от неразбираеми възкличания. Опитваха се и да го докоснат. Баум им се усмихна и махна с ръце да го оставят на мира. След кратка борба той и хората му успяха да ги изтласкат назад.

Носейки калъфа в ръка, Кикаха слезе след Му-Му и прекоси разстоянието до сгъваемите маси под навеса, където бяха седнали Баум и Анана. Сервитърката донесе хамбургери, млечни шейксове и кокаколи. Устата му се напълни със слюнка, когато видя своя хамбургер. Боже Господи, та той не бе вкусвал такова нещо цели двайсет и четири години! Заби зъби в сандвича и бавно задъвка. Имаше нещо в месото, някакъв неопределим елемент, който не му харесваше. Неприятната субстанция присъстваше и в листа маруля, и в домата.

Анана също направи гримаса и се обади на езика на Повелителите:

— Какво слагате в тази храна?

Кикаха сви рамене и отговори:

— Може би инсектициди, макар да не ми се струва възможно да ги забележим в концентрация едно към един миллион или колкото и да е. Но наистина има нещо.

Шоколадовият млечен шейкс им допадна повече. Беше все така гъст и ароматен както го помнеше. И Анана кимна в знак на одобрение.

Мъжете си седяха в лимузината и гледаха към него и Анана. Както и към цялата им група.

Баум хвърли поглед към Кикаха и се обади:

— Окей, Финеган. Това е всичко. Потегляй!

Кикаха го погледна и отговори:

— Сделката беше да си тръгна само ако тя се съгласи да остане с теб.

Баум се засмя и подметна:

— Опитвах се да ти спестя унизението, селяко. Но... да бъде както пожелаеш. Сега ме наблюдавай добре. Може и да научиш нещо.

Той се наклони към Анана, която разговаряше с Му-Му. Му-Му вдигна поглед към лицето му, стана и се отдалечи. Кикаха наблюдаваше с интерес Баум и Анана. Разговорът беше кратък, финалът му беше експлозивно груб.

Анана удари Баум през лицето с такава сила, че звукът се извиси над бърборенето на неговите почитателки и ревът на трафика. Всички наоколо млъкнаха едновременно, а тинейджърките нададоха гневни писъци. Баум разярено изкрешя и замахна с десния си юмрук към Анана. Тя се гмурна под ръката му, плъзна се към края на скамейката и в следващия момент тълпата около тях я скри от погледа на Кикаха.

Той събра дребните монети, оставени по масите от посетителите, сложи ги в джоба си и скочи сред боричкащите се тела. Преди да успее да направи каквото и да е, едва не бе пометен от люшналата се в негова посока маса тела, които явно се опитваха да се измъкнат. Момичетата се забиха в купа хора, крещяки, разтворили нокти и ритайки.

Неочаквано пред него се образува пролука. Той зърна просналия се върху цимента Баум, видя, че е свил крака и се е хванал с две ръце през слабините. Някакво надвесено над него момиче се държеше за стомаха. Видя гърба на друго, обърнало към дървената маса, което повръщаше.

Кикаха сграбчи ръката на Анана и извика:

— Хайде! Точно това е шансът, който ни трябваше!

Хванал кальфа в другата си ръка, той я поведе към задния край на паркинга. Миг преди да изчезнат в тъмната уличка между двете високи сгради, той погледна назад. Колата с преследвачите им беше влязла в паркинга и трима от мъжете слизаха от нея. Те също ги видяха и се втурнаха след тях. Но не бяха толкова глупави, че да изтеглят оръжието си, преди да са ги настигнали. А в намеренията на Кикаха не влизаше да бъдат настигнати.

И точно в този момент, докато излизаше от тясната уличка на булеварда, през главата му се стрелна мисълта: А защо не? Мога да прекарам години в търсене на Червения Орк, но ако заловя някой от онези, които работят за него...

Следващата улица бе също толкова оживена както и тази, която току-що бяха напуснали. Спряха да тичат, но продължиха с бърз ход

напред. Една полицейска кола, която се движеше в същата посока, неочаквано ускори и червените светлини на покрива ѝ запримигваха. Тя зави на ъгъла със свистене на гумите, предизвиквайки проклятията на старец, който изглеждаше като сериозен почитател на виното.

Кикаха пак погледна назад. Тримата продължаваха да ги следват, но не правеха опит да ги застигнат. Единият говореше нещо в ръката си. Очевидно разговаряше или с останалия в колата, или със своя началник. Кикаха вече беше разбрал, чеadioапаратите в тази епоха бяха много по-малки от онези през 1946-а и че човекът като нищо можеше да говори в най-обикновен миниатюризиран радиотелефон. От друга страна можеше да използва устройство неизвестно на Земята за всички, освен онези, които работеха за Червения Орк.

Продължиха да вървят. Две преки по-нататък той отново погледа зад гърба си. Точно в този момент тримата преследвачи се качваха в големия черен „Линкълн“. Кикаха спря пред някаква заложна къща и погледна през мръсната витрина към изобилието, в което се концентрираха толкова хорски надежди. После каза на Анана:

— Ще им дадем възможност да ни заловят. Не съм сигурен дали ще намерят кураж да го направят посред бял ден, но ако се решат, ето какво ще направим ние...

Лимузината ги застигна и спря.

Кикаха се извърна и се усмихна на мъжете в колата. Предната и задна врати отдясно едновременно се отвориха и тримата мъже отново слязоха. Отправиха се към двойката, без да изваждат ръце от джобовете на палтата си. В същия момент се разнесе вой на сирена. Като по сигнал тримата извърнаха глави към полицейската кола, която неочаквано се бе появила. Те се провря между останалите коли, рязко зави пред лимузината и мина на светофара в мига, в който светаше червено. Продължи, без да спира — явно не отиваше към сбърчването точно зад ъгъла.

Тримата се бяха обърнали безгрижно и се приближаваха към лимузината. Кикаха се възползва от тревогата им по отношение на полицейската кола. Преди да успеят отново да се обърнат към тях, той се озова зад гърбовете им. Заби пръст в гърба на най-възрастния и прошепна:

— Ще ти направя дупка, ако се опиташ да бъдеш интересен.

Анана също бе опряла пръста с пръстена си в гърба на младежа с разбърканата руса коса. Той се вдърви, челюстта му провисна, сякаш не можеше да повярва, че онези, които бяха преследвали не само бяха сменили ролите си с тях, ами и го правеха пред поне петдесет свидетели.

Десетки клаксони засвириха разярено към лимузината. Шофьорът направи знак на тримата да побързат и видя Кикаха и Анана залепени за гърбовете на неговите хора. Третият, който също бе чул предупреждението на Кикаха, му махна да потегля. Колата се стрелна напред със свистене на гумите и зави на ъгъла, без да обръща внимание на знака „СТОП“.

— Умен ход! — каза Кикаха на човека, който беше точно пред него. — Едно на нула за вас!

Третият понечи да се отдалечи.

— Ще застрелям този приятел, ако не се върнеш веднага! — заплаши го Кикаха.

— Убий го! — каза онзи и продължи да се отдалечава.

Кикаха се обърна на езика на Повелителите към Анана:

— Пусни твоя да си върви. Ще задържим само моя човек и ще го отведем някъде, където да си поговорим.

— А какво ще попречи на другите да ни проследят?

— Нищо. Но това в този момент не ме интересува.

Интересуваше го, разбира се, но не искаше другите да разберат това.

Блондинът му се озъби и наперено се отдалечи. Имаше нещо в походката му обаче, което го издаваше. Той явно изпитваше облекчение, че се бе отървал така евтино.

Кикаха съобщи на пленника си какво ще му се случи, ако се опита да им избяга. Човекът не отговори нищо. Изглеждаше много спокoen. Истински професионалист, помисли си Кикаха. Може би трябваше да задържат блондина, който не създаваше впечатление на човек, който може да бъде пречупен трудно. Но вече бе късно да избират.

Проблемът бе къде да откарат пленника за разпит. Намираха се в центъра на огромен метрополис, непознат на Кикаха и още по-малко на Анана. Ако се съдеше по състоянието на сградите и по външния вид на повечето пешеходци, тук трябваше да има третокласни хотели.

Сигурно щеше да е възможно да наемат стая и да проведат разпита в нея. Но пленникът им можеше да провали всичко, ако отвореше уста и се развикаше. А дори и да успееха да го набутат в хотелската стая, партньорите му щяха да ги проследят и да повикат помощ. Тогава хотелската стая щеше да се превърне в капан за тях.

Кикаха даде заповед и тримата тръгнаха. Вървяха от двете страни на мъжа. Кикаха изучаващо огледа профила му, който изглеждаше малко жесток, но излъчваше сила. Мъжът беше към петдесетте, имаше сива кожа с нездрав вид, кафяви очи, голям извит нос, дебели устни и массивна брадичка. Кикаха го попита за името и мъжът изръмжа:

— Мазарин.

— За кого работиш? — зададе следващия си въпрос Кикаха.

— За някой, срещу когото е най-добре да не се изправяш — бе отговорът.

— Ако ми кажеш кой е твоят шеф и как мога да се добера до него, аз ще те пусна, без да ти сторя нещо — обясни му Кикаха. — В противен случай ще те горя на бавен огън, докато не науча каквото ми трябва. Известно ти е предполагам, че всеки има граници на издръжливостта си и макар да издържиш дълго, накрая ще се предадеш.

Мъжът сви рамене и каза:

— Разбира се. Какво толкова.

— Ти винаги ли си толкова лоялен? — поинтересува се Кикаха.

Мъжът го погледна презрително:

— Не, аз просто не вярвам, че ще имаш възможността да направиш каквото и да е. И освен това не смяtam да казвам нищо повече.

Той стисна устни и извърна поглед.

Бяха изминали две преки. Кикаха погледна назад. Лимузината се бе появила отново и бе прибрала двамата мъже, а сега пълнеше бавно напред по най-близката до тротоара лента.

Нямаше никакво съмнение, че тримата бяха установили контакт със своя шеф и сега очакваха подкрепления. Ситуацията беше патова.

После той отново се усмихна.

Бързо каза нещо на Анана и направи знак на Мазарин да отиде към края на платното. Изчакаха лимузината да се изравни с тях и

отстъпиха крачка назад. Тримата в колата гледаха с изражение, което показваше, че не вярват на очите си. Изглеждаха малко неспокойни. Кикаха им махна с ръка. Двамата от дясната страна извадиха пистолетите си и ги насочиха през стъклото на прозореца, макар да се опитваха да скрият оръжието в дланите си.

Кикаха бутна Мазарин пред тях, те пресякоха пред колата и спряха до прозореца на шофьора. Анана изчака на пет крачки вдясно от колата.

— Влизай вътре! — нареди Кикаха.

Мазарин го погледна с неразгадаемо изражение на лицето. Отвори задната врата и се наведе за да влезе вътре. Кикаха го бутна и се вмъкна след него. В същия момент Анана пристъпи към колата. Шофьорът и останалите двама се бяха обърнали към Кикаха. Тя натисна пръстена, който отново бе нагласен да зашеметява, до главата на мъжа отпред. Той се свлече, а в същия миг Кикаха парализира Мазарин.

Блондинът отляво на задната седалка насочи пистолетът си срещу Кикаха и изсъска:

— Ти си се побъркал! Не мърдай или ще те застрелям!

Енергията на пръстена го бълсна в тила и се разпръсна по цялата кост на черепа му, най-вероятно причинявайки му изгаряне първа степен през всичките слоеве клетки. Главата му се отметна назад сякаш я бе ударил огромен юмрук. Автоматикът в ръката му оглушително изгърмя веднъж в тясното пространство на кабината. Мазарин трепна, падна назад, отметна ръце и удари Кикаха през гърдите. После бавно се свлече върху него.

Шофьорът изкрештя и натисна педала на газта. Анана отскочи встрани. Кикаха извика на шофьора, но той не му обърна внимание и не отлепи педала от пода на колата. Напсува го. Явно смяташе да мине през кръстовището макар да бе червено, разчитайки, че Кикаха няма да посмее да го застреля, опасявайки се от последствията.

Въпреки това Кикаха го парализира и колата рязко забави ход. Не спря обаче и се заби в задницата на колата пред тях, която чакаше светофара да превключи на зелено. Кикаха се бе сгущил в пространството зад седалката на шофьора, за да смекчи удара. Той се заби в нея, а тялото на шофьора пое основната енергия.

В следващия миг той отвори вратата и изпълзя навън. Мъжът в предната кола все още седеше, смяян до такава степен, че беше забравил да стане. Кикаха се пресегна обратно в лимузината и взе портфейла на Мазарин от вътрешния джоб на сакото му. Регистрационният талон не беше на предното стъкло, нито в жабката. Времето течеше неумолимо. Кикаха се отдалечи с небрежна походка, но се затича, когато зад гърба му се разнесе крясък.

Двамата с Анана се срещнаха на ъгъла и завиха наляво. Някакъв човек беше тръгнал след Кикаха, но спря, когато той го измери с поглед и не продължи.

Кикаха вдигна ръка на едно такси и двамата се качиха. Спомняйки си картата на Лос Анжелис, която подробно бе разглеждал в автобуса, той нареди на шофьора да го остави на „Лорейн“, южно от „Уилшър“.

Анана се въздържа да го пита какво е решил, защото ѝ бе казал да мълчи. Той не искаше шофьорът на таксито да остава със спомена за жена, която е говорела на чужд език, макар че красотата ѝ в комбинация с туристическите им дрехи, сигурно вече ги бяха запечатали в съзнанието му.

Кикаха избра произволно един жилищен блок пред който да спрат и плати на шофьора, оставяйки му един долар бакшиш. После двамата с Анана се изкачиха по стъпалата и влязоха във фоайето, което за щастие се оказа празно. Изчакаха таксито да се отдалечи и се върнаха на „Уилшър“. Там взеха автобус.

След няколко минути Кикаха дръпна Анана, за да слязат и тя го попита „А сега какво?“ макар да не изглеждаше особено заинтересувана от следващия им ход. Гледаше с интерес към бензиностанцията от другата страна на пътя. Архитектурата ѝ беше нещо ново и за Кикаха. Можеше да я сравни само с декорите от едновремешните серии за Flash Гордън^[8]. Анана, разбира се, бе виждала различни стилове. Не бе възможно една жена да е живяла десет хиляди години в няколко различни вселени, без да види най-разнообразни архитектурни стилове. Но Земята представляваше един истински миш-маш.

Кикаха ѝ обясни какво им предстои да направят. Щяха да тръгнат към Холивуд и да потърсят хотел или мотел в по-евтините квартали там. Беше научил благодарение на едно от списанията, а също и от вестника, че в този район пребивават много скитници — „хипита“,

както ги наричаха сега — както и по-буйни разновидности на днешната младеж. Сред тях дрехите им и липсата на багаж нямаше да направят никому впечатление.

Хванаха такси почти веднага и то ги откара до „Сънсет Булевард“. Там повървяха пеша. Слънцето най-сетне залезе и над града светнаха светлини. „Сънсет“ започна да се задръства с движещи се броня до броня коли. Тротоарите също започнаха да се изпълват главно с „хипитата“, за които бе прочел. Имаше още и ред други „герои“, което бе нещо естествено за Холивуд.

Спряха и попитаха някои от безцелно шляещите се младежи къде биха могли да отседнат. Един от тях, с коса до под раменете, тънки мустачки и дълги бакенбарди, но облечен в скъпо изглеждащи дрехи, им даде необходимата информация. Искаше му се още да поговорят, дори ги покани на вечеря. Но беше очевидно, че интересът му е породен от Анана, а не Кикаха.

— Ще се видим друг път — обеща Кикаха и те се разделиха. Половин час по-късно се намираха в малка стая на един хотел на тиха улица. Стаята не беше нищо особено, но напълно устройваше Кикаха, който бе прекарал по-голямата част от последните двайсет и четири години в доста примитивни условия. Е, не беше толкова тиха, колкото би му се искало, понеже в съседната стая имаше купон. Радио или магнитофон изльчваше с пълна сила поредното раздиращо звука рок-парче, чуваше се дружно тропане с крака и се разнасяха възторжени писъци.

Докато Анана си вземаше душ, той разгледа съдържанието на двета портфейла, които бе успял да вземе. Фредерик Джеймс Мазарин и Джефри Веласкес Рамос, съгласно шофьорските си книжки живееха на „Уилшър Булевард“. Картата му показва, че адресът е близо до централната зона, където „Уилшър“ излизаше. Подозираше, че става дума за хотел. Мазарин беше на четиридесет и осем, а Рамос на четиридесет и шест. Останалото в портфейлите бяха кредитни карти (почти непознати през 1946-а година, ако си спомняше правилно), няколко снимки заедно с жени, друга снимка на жена, която би могла да бъде майка на Рамос, пари (триста и двайсет долара) и някаква бележка в портфейла на Мазарин, на която лявата колона бяха инициали на имена, а дясната — телефонни номера.

Кикаха влезе в спалнята и отвори вратата на банята. Съобщи на Анана, че ще отиде до телефонната кабина на отсрецната страна на улицата.

— Защо не използваш този телефон?

— Връзката става през централата на мотела — поясни той. — Не искам да рискувам да ни проследят и открият по този начин.

Той отиде до близкия магазин, където размени няколко банкноти за дребни. Задържа се за миг, обмисляйки дали да не използва телефоните в магазина, после реши да се върне при кабината срещу мотела. Така можеше да наблюдава кой влиза и излиза, докато провеждаше телефонните разговори.

Спря за момент пред рафтовете с книги. Колко много време бе изтекло от последната книга, която бе прочел. Вярно бе, че се бе опитвал да чете тишкетмоакски книги в библиотеката на Таланак, но в тях ставаше дума единствено за наука, история и теология. Народите от нивото на Атлантида публикуваха и романи, но той бе прекарал много малко време сред тях, макар да бе възнамерявал да поживее подълго там. Семитската цивилизация на Хамшем и германската на Драхеланд разполагаха с книжнина, но броят на книгите беше много малък и разнообразието сред тях ограничено. Дворецът на Улф притежаваше библиотека с двайсет милиона тома — или записи на книги — но Кикаха никога не бе оставал там достатъчно дълго, за да се зачете.

Той разгледа селекцията на магазина, макар да съзнаваше, че няма време за това, и накрая се спря на три книги. Едната бе на Том Улф (не на онзи Томас Улф, за който си спомняше), която изглеждаше както точно онова, което можеше да му даде информация за модерните времена. Другата бе някаква документална книга от Айзък Азимов (който изглежда бе същият фантаст от негово време), а третата бе за черната революция. После отиде на щанда за списания и купи „Лук“, „Лайф“, „Сетъди Ривю“, „Ню Йоркър“ и „Лос Анжелис“, както и известен брой списания с фантастика.

Нарамил всичко това заедно с вечерния „Таймс“, той се върна при телефонната кабина. Първо позвъни на Анана, за да се убеди, че всичко е наред. После извади лист и молив и позвъни на всеки от номерата на листчето, което бе намерил в портфейла на Мазарин.

На три от позвъняванията му отговориха женски гласове, които отрекоха всякакво познанство с Мазарин. На други три номера никой не отговори. Един от номерата изглежда бе на букмейкър, ако се съдеше по гълчавата в слушалката. Мъжът, който се обади, прозвуча също толкова незаинтересовано както жените. Осмото позвъняване го свърза с никакъв барман. Кикаха поясни, че търси Мазарин.

— Не знаеш ли, приятелю? — отговори барманът. — Мазарин бе убит днес!

— Убит! — възкликна Кикаха, опитвайки се да наподоби шок. — Но кой го е направил, Боже мой?

— Никой не знае. Типът пътувал заедно с Фред и още няколко от момчетата и изведнъж измъкнал пистолета на Чарли от джоба му, застрелял Фред в гърдите и избягал, но не преди да гръмне също и Чарли, Рамос и Зиги!

— Я виж! — обади се Кикаха. — Ама те нали бяха професионалисти. Сигурно са се зазяпали някъде или кой знае какво. Ей, шефът сигурно е побеснял. Хващам се на бас, че подскача като луд.

— Шегуваш ли се, приятел? Нищо не може да накара Кембринг да скача като луд. Виж какво, имам клиент. Отбий се при мен, купи ми едно питие и ще чуеш най-кървавите детайли.

Кикаха си записа името Кембринг и направи справка в телефонния указател. Нямаше никакъв Кембринг нито в указателя на Лос Анжелис, нито в онези на околните градове.

Деветият телефонен номер се оказа на гараж в Кълвер Сити. Мъжът, който отговори на позвъняването заяви, че никога не е чувал името Мазарин. Кикаха се съмняваше, че това е истина, но нямаше какво да направи.

Последният номер бе на реда с инициалите Р.К. Кикаха се надяваше да става дума за Р. Кембринг. Но се обади жена на име Роуз Кемърс. Тя отговори на някои от въпросите му с познатата от предишните му обаждания предпазливост.

Отново позвъни на Анана, за да се убеди, че всичко е наред. После се върна в стаята и поръча по телефона вечеря от „Чикен дилайт“. Изяде пилето и всичко в кутията, но продължаваше да долавя в храната онзи неприятен вкус, а и нещо му се губеше. Анана също изяде своята порция, но и тя се оплака.

— Утре е събота — каза той. — Ако не се натъкнем да перспективна следа, ще излезем да си купим дрехи.

Той взе душ и се избърса точно преди да пристигне поръчаната бутилка „Wild Turkey“ и шестте бутилки „Тюборг“. Анана опита и двете и се спря на датската бира. Кикаха опита малко от бърбъна и направи разочарована физиономия. Собственикът на магазина за напитки му бе заявил, че този бърбън е най-добрият в света. Истината бе, че той отдавна бе отвикнал от уискито и сега трябваше да се научи да го харесва наново. Ако имаше време за това, разбира се, в което той дълбоко се съмняваше. Реши да изпие бутилка-две „Тюборг“ и бирата му хареса, може и защото варенето на пиво в Света на нивата беше добре познато и той не бе отвикнал да го пие.

Седна в креслото, отпивайки от бирата и бавно зачете на глас от вестника на Анана. Интересуваха го новини, които можеха да имат отношение към Улф, Джадаун или Звънаря. Поизправи се в стола, когато прочете за Гаднярите на Луцифер. Бяха ги открили, полуголи, пребити и изгорени край някакъв път недалече от езерото Ероухед. Бяха разказали на полицията, че са станали жертва на съперничеща банда.

Една страница по-нататък попадна на материал за катастрофата на един хеликоптер край Ероухед. Хеликоптерът бил излетял от летище в Санта Моника и бил собственост на някой си мистър Кембринг, който на времето бил съден, но оправдан, по обвинение в подкуп на служебни лица при сделка за закупуване на земя. Кикаха извика от удоволствие и веднага поясни на Анана каква следа им даваше материалът.

За нещастие очеркът не споменаваше адреса на Кембринг. Кикаха се обади в офиса на компанията „Топ Хед Ентьрпрайсис“, също собственост на Кембринг. Телефонът дълго звъня и той накрая се отказа. Размисли и се свърза с редакцията на „Лос Анжелис Таймс“, където след поредица прехвърляния от един на друг и от отдел на отдел, след изчаквания от по няколко минути, той научи онова, което го интересуваше. Мистър Рой Арндел Кембринг живееше на „Римпо Булевард“. Бърза справка с картата показа, че става дума за адрес на няколко преки северно от „Уилшър“.

— Е, това е добре — заключи той. — Щях да го намеря, дори ако трябваше да наема частен детектив. Но това само щеше да ни забави.

Хайде да си лягаме. Утре ни чака много работа.

Мина обаче цял час преди да заспят. Анана искаше тихичко да полежи в прегръдките му, докато говореше за най-различни неща, свързани с живота ѝ отпреди да срещне Кикаха, но основно за инцидентите след като се бе запознала с него. Всъщност те се познаваха от някакви си два месеца, но животът им оттогава досега бе една непрекъсната вихрушка. Тя твърдеше, че го обича и се държеше като че ли това наистина бе така. И той я обичаше, но дългият му опит с Повелителите го караше да се пита колко обич бе останала в сърцето на човек на десет хиляди години. Вярно бе също, че някои Повелители притежаваха способността да изживяват определени моменти с много повече чувство, отколкото обикновените хора, просто защото едно създание, което живее във вечността, трябва да вкусва всеки отделен момент, сякаш му е последен. Самият Кикаха не можеше да си представи какво значи да живееш и да не броиш годините, които ти остават.

А междувременно беше щастлив да бъде до нея, макар да му се искаше да можеха да се опознаят в по-спокойна обстановка. Заслуша се в думите ѝ: тя се оплакваше точно по същия повод. Макар да не му правеше сцени, защото добре разбираше, че всяка ситуация е само временена.

Той заспа с тази мисъл в главата. По някое време през нощта се стресна и се събуди. За секунда му се строи, че има някой в стаята и предпазливо извади ножа си, който беше в ножницата, оставена от неговата страна на леглото, и го придърпа под чаршафа. Очите му свикнаха с тъмнината, която не беше непрогледна, главно заради проникващата през щорите светлина на неоновите лампи навън. Не видя никого.

Бавно, така че леглото да не изскърца, той стана и предпазливо обиколи стаята, банята и отделението на дрешника. Прозорците си бяха все така заключени отвътре, вратата също бе заключена, а бюрото, с което я бе подпрял, не беше помръдвано. Под леглото нямаше никой.

Реши, че е спал прекалено напрегнато. Кой знае защо бе очаквал, че ще може да се отпусне.

И все пак имаше нещо особено. Някакво вътрешно чувство го бе събудило. Осъзна, че точно преди да се събуди, беше сънувал. Но какво?

Не можеше да бръкне в подсъзнанието си и да измъкне нужната му информация, макар старателно да се опитваше. Крачеше напред-назад все още с нож в ръката и се опитваше да пресъздаде момента преди да се стресне. След малко се отказа. Легна отново, но този път не можа да заспи. Стана пак, облече се и нежно разбуди Анана. Въпреки едва доловимото докосване на пръстите до лицето й, тя скочи от леглото с нож в ръка.

Но той предвидливо бе отстъпил настани. Обясни ѝ:

— Всичко е наред, мила, но просто исках да ти кажа, че излизам да огледам къщата на Кембринг. Не мога повече да спя — измъчва ме усещането, че ми предстои нещо важно, което не съм свършил. Имал съм това чувство и преди, и то никога не ме е лъгало.

Не поясни, че много често се беше сбъдвало с ужасяващи и понякога почти фатални последици.

— Идвам с тебе.

— Не, това не е необходимо. Благодаря ти за предложението, но ти остани тук и се наспи. Обещавам ти да не правя нищо повече освен да поразузная и то от безопасно разстояние. Няма за какво да се беспокоиш.

— Добре тогава — съгласи се тя малко сънливо. Имаше пълно доверие в способността му да се справи с всяка ситуация. — Целуни ме за лека нощ и тръгвай. Доволна съм, че не съм толкова неспокойна душа като тебе.

Във фоайето нямаше никого. Никакви пешеходци не се виждаха извън мотела, макар няколко коли да профучаха пред входа. Монотонният рев на реактивен двигател на самолет, спускащ се над международното летище, се чуваше точно над главата му, но светлините на машината бяха на няколко мили в югоизточна посока. Той се затича по улицата на юг и се помоли да не се натъква на полицейски патрули. От онова, което бе прочел, ставаше ясно, че всеки тичащ среднощ по улиците е подозрителен, така както и всеки пешеходец из богатите квартали.

Можеше естествено да вземе такси и да спре недалече от целта си, но предпочете да потича. Имаше нужда от малко раздвижване — ако останеше в този град за по-дълго, щеше бързо да се скапе.

Смогът сякаш бе изчезнал заедно със слънцето. Или поне очите му не го сърбяха и не сълзяха, макар да се задъха само след осем

преки. Изглежда обяснението бе в никакви невидими отровни окиси, които висяха във въздуха дори през нощта. Другото обяснение, което не искаше да приеме, бе, че формата му спада по-бързо, отколкото смяташе за възможно.

Според картата домът на Кембринг се намираше на три и половина мили от хотела.

Излезе на „Римпо“ и веднага се озова в квартал на стари домове. Изглеждаше като че ли тук живеят само богаташи, но явно и това положение на нещата също бе временно. Защото част от домовете и дворовете носеха следи на занемареност, а някои бяха преобзаведени в блокове с апартаменти. И все пак имаше имения, които си оставаха безукорно поддържани.

Домът на Кембринг представляваше огромна триетажна къща, която изглеждаше като построена някъде през 20-те години от някой, който бе изпитвал носталгия към архитектурата, предпочита от богатите в Средния запад. Къщата се издигаше на висока тераса, в моравата се виждаше пътека за разходки, а алеята за коли бе с формата на подкова. Три коли бяха паркирани на нея. На предната морава се виждаха дузина величествени дъбове и няколко чинари, както и много старательно подрязани храсти, вписващи се хармонично сред дърветата. Висока тухлена стена заграждаше всичко с изключение на предната част на имението.

Зад завесите на първия и втори етаж се виждаха стаи, в които още светеше. Светеше и на втория етаж над гаража, част от който можеше да види. Мина пред дома до ъгъла. Тухлената стена продължаваше по цялата дължина на тротоара. Някъде по средата на проката се виждаше входа на друг път за коли, който видимо извеждаше пред гаража. Той спря пред заключените отвътре железни порти.

Беше напълно възможно сред дърветата да е скрито електронно алармено устройство, но този риск не можеше да се избегне. Освен това струваше си да знае със сигурност дали бе така.

Съмняваше се, че Червения Орк живее тук. Кембринг най-вероятно бе един от неговите помощници, при това сигурно се намираше ниско в йерархията. Повелителя на Земята със сигурност би изbral по-луксозно жилище и би живял зад стени, които щяха да го охраняват далече по-надеждно.

Той настрои пръстена на мощност за прогаряне на човешка плът от разстояние двеста стъпки и захапа ножа между зъбите си. Не се върна пред парадния вход, а се прехвърли през страничната стена. Оттук беше много по-трудно да се проникне, но и прикритието беше по-добро.

Отдръпна се заднешком по улицата, засили се напред и отскочи от тротоара върху стената. Вкопчи пръсти в ръба ѝ, издърпа се с лекота и седна връз нея, вперил поглед към къщата и гаража за разбере дали не са го чули. Изминаха около четири минути. Някаква кола на две преки от него зави край ъгъла и наду газ надолу по улицата. Не бе изключено живущите в къщата да са забелязали силуeta му на светлината на фаровете. Прехвърли другия си крак през стената и тихо скочи на тревата зад един дъб. Ако беше искал, можеше да се хване със скок за най-близкия му клон, който бе отрязан близо до стената и да се спусне в двора по дървото. Съзнанието му механично отбеляза тази възможност като път за бързо изтегляне.

Ако биологическият му часовник беше верен, сега трябваше да бъде към три сутриита. Нямаше часовник, но беше решил да си набави, защото се намираше в свят, където прецизното отмерване на времето бе много важно.

Следващите десет минути посвети на безшумното изследване на района непосредствено около къщата и гаража. Три пъти се качва на различни дървета, опитвайки да надзърне в дома през прозорците, но и трите пъти безуспешно. Разгледа пространството между колите, но не посмя да отвори вратата на нито една от тях, защото не изключваше възможността да имат алармени инсталации. Изглеждаше много повороятно един гангстер от ранга на Кембринг повече да се беспокои от поставянето на бомба в колата, отколкото от промъкване в дома. Голямата лимузина модел „Линкълн“ никъде не се виждаше. Кикаха реши, че е била задържана от полицията като веществено доказателство, намерено на сцената на убийството. Прочете номерата на табелките няколко пъти, за да бъде сигурен, че ще ги запомни, макар да имаше както лист така и молив. Годините, прекарани в съседната вселена, го бяха научили да разчита на паметта си и той я бе развил до степен, която преди двайсет и пет години би му се струвала немислима. Неграмотността имаше и своите преимущества. Колко са образованите мъже на Земята в състояние да възпроизведат в главата

си точната топография на сто различни места или да начертаят картата на маршрут дълъг пет хиляди мили, или да изрецитират сага от три хиляди реда?

За петнайсет минути успя да провери всичко интересно отвън и беше запаметил точното взаимно разположение на различните неща. Сега беше време да си тръгва. Съжаляваше, че бе обещал на Анана да се ограничи само с оглед на обстановката. Изкушението да влезе вътре бе толкова силно. Ако можеше да плени Кембринг и да измъкне някаква информация от него... но нали ѝ бе дал дума. И тя отново бе легнала да спи, защото му вярваше, че ще удържи на думата си. Дори само този факт показваше колко много го обича, защото ако имаше нещо, което липсваше на Повелителите, това бе доверието в другите.

Въпреки това остана приклекнал зад един храст странично в двора, като разбираше, че е време да се маха, но въпреки това се надяваше да се случи нещо, което да не му остави друга възможност освен тази да предприеме нещо по-радикално. Минутите се изнисваша.

И в този миг откъм къщата се разнесе звън на телефон. Зад завесата на един от прозорците на втория етаж светна лампа. Той се изправи, приближи се до дома и опря на стената подобен на малка камбана предмет. От него излизаше проводник в другия край на който имаше слушалка. Той я пъхна в ухото си. Изведнъж ясно чу мъжки глас:

— Да, сър. Разбрах ви. Но как ги намерихте, ако мога да попитам?

Кратка пауза и отново гласът:

— Извинете, сър. Не исках да проявявам любопитство. Да, сър, няма да се повтори. Да, сър, разбрах ви още първия път. Ще ви се обадя когато започнем операцията, сър. Лека нощ, сър.

Сърцето на Кикаха заби ускорено. Не бе изключено Кембринг да бе разговарял директно с Червения Орк. Във всеки случай, ясно бе, че става нещо важно. Нещо заплашително.

Чу стъпки и после звън на звънци. Гласът — вероятно по уредба за вътрешно оповестяване — обяви:

— Всички да станат и да се качат при мен! Веднага! Чака ни работа! Скачайте!

Кикаха взе решение. Ако чуеше нещо, което да означава, че групата няма да тръгне по следите им, той щеше да ги изчака да

тръгнат и тогава щеше да проникне в дома. Ситуацията се бе променила и сега щеше да бъде направо глупаво да не се възползва от тяхното отсъствие. Анана сигурно щеше да го разбере.

Но ако станеше ясно, че тревогата вътре се отнася до него и Анана... тогава щеше да бъде наложително да се добере веднага до най-близката телефонна кабина.

Той бръкна в джоба си и изруга наум. След серията телефонни разговори му бе останала само една монета.

Седем минути по-късно осем мъже излязоха през парадния вход. Кикаха ги наблюдаваше, скрит зад едно дърво. Четирима се качиха в „Мерцедес“, другите четирима — в „Меркурий“. Не можа да разбере със сигурност кой от всички е Кембринг, понеже никой не говореше. Но един от тях задържа вратата отворена за висок мъж с къдрава коса и решителен профил. Прие, че това е Кембринг. Освен това разпозна други двама: блондинът и Рамос — шофьора на лимузината. Рамос беше с бинтована глава.

Колите потеглиха и на пътеката остана само една. Домът не бе останал празен. Беше доловил сънлив женски глас да пита Кембринг какво се е случило, както и разочарован мъжки глас да се осведомява защо точно той трябва да остане. Кембринг го бе срязал да мълква и бе разпоредил да не оставят дома без охрана.

В мига, в който колите се отдалечиха, Кикаха изтича до предната врата. Беше заключена, но къс импулс от пръстена разсече метала. Той бавно бутна вратата навътре и се озова в помещение, осветено единствено от стълбището в далечния му край. Когато зрението му се адаптира, различи маса с телефон върху нея. Приближи се до нея, запали клечка кибрит и на нейната светлина набра номера на Анана. Чу телефонът да звъни три пъти, преди тя да се обади.

— Анана! — каза той тихо. — Намирам се в дома на Кембринг! Той и бандата му току-що потеглиха към мотела, за да ни заловят. Вземи си дрехите и се махай оттам, чуваш ли! Веднага! Не се бави дори да се обличаш! Натъпчи всичко в някоя чанта и тръгвай! Облечи се зад мотела! Ще се срещнем както се уговорихме. Ясно ли е?

— Почакай! — възкликна тя. — Не можеш ли да ми кажеш какво се случи?

— Не! — отсече той и прекъсна разговора, тихо поставяйки слушалката върху вилката. Беше доловил стъпки на горния етаж,

последвани от изскърцване на стълбите под тежестта на едър мъж, който бавно слизаше по тях.

Кикаха пренастрои пръстена си на зашеметяване. Имаше нужда от пленник, който да може да разпита и се съмняваше, че жената би могла да бъде по-добре информирана от този мъж.

Лекото поскърцване спря. Кикаха се сви в основата на стълбището и търпеливо зачака. Изведнъж осветлението в големия хол светна и някакво тяло изхвръкна иззад стената, зад която до този момент се бе крило. Мъжът се приземи на крака, извъртайки се още във въздуха. В дясната си ръка държеше едрокалирен автоматик, най-вероятно 45-и калибрър. Остана само за миг с лице срещу Кикаха и веднага полетя назад в безсъзнание. Главата му бе отскочила от докосването на лъча. Пистолетът глухо тупна върху дебелия килим.

— Уолт! — разнесе се гласът на жената. — Какво става? Уолт? Има ли нещо?

Кикаха вдигна пистолета, постави го на предпазител и го мушна в колана си. След това се изкачи по стълбите и се озова на горната площадка в момента, в който и жената се бе приближила до нея. Тя отвори уста с очевидното намерение да изписка, но той мигновено сложи ръка върху нея и вдигна ножа си пред очите ѝ. Жената се отпусна, явно решавайки да го омилостиви, като не се съпротивлява. Решението — поне за момента — беше правилно.

Беше висока, много добре сложена блондинка, към трийсет и петгодишна, облечена в полуопрозрачна нощничка. В дъха ѝ се долавяше миризмата на уиски. На добро уиски.

— Ти, Кембринг и всички останали в тази къща, представлявате някаква ценност за мен само като средство да се добера до големия бос — поясни ѝ той. — И толкова! Мога да те пусна без драскотина дори и няма да ме интересува какво ще направиш след това, ако не ме ядосаш. Но мога и да те убия. Тук и в този миг. В случай че не получа информацията, която ми е нужна. Ясен ли съм?

Тя кимна.

— Добре, пускам те — предупреди я той. — Но само един писък и ще ти разпоря корема. Разбираш ли?

Тя кимна повторно. Той бавно свали ръката си от устата ѝ. Жената беше пребледняла и цялата трепереше.

— Покажи ми снимка на Кембринг — нареди ѝ той.

Тя се обърна и го отведе в спалнята си, където посочи с пръст една снимка върху тоалетната си масичка. На нея се виждаше човекът, който той бе заподозрял, че е Кембринг.

— Съпруг ли ти е? — попита Кикаха.

Тя прочисти гърло и отговори:

— Да.

— Има ли в къщата някой друг освен Уолт?

— Не — каза тя с дрезгав глас.

— Знаеш ли къде отиде Кембринг?

— Не — жената отново прочисти гърло: — Не искам да знам подробности за тези неща.

— Той тръгна с намерението да ме залови заедно с жена ми и да ме предаде на големия бос — поясни Кикаха. — Който от своя страна несъмнено ще ни убие, но едва след като ни е подложил на изтезания, за да измъкне от нас всичко, което би желал да узнае. Точно поради тази причина аз няма да проявя милост към никой, свързан с него... ако откаже да ми сътрудничи.

— Но аз не знам нищо! — простена жената. — Рой никога нищо не ми казва. Аз дори нямам представа кой е големият бос.

— Кой тогава е прекият началник на Кембринг?

— Не знам. Моля ви, повярвайте ми! Не знам! Да, признавам, че той получава заповеди от някого! Но не го познавам!

Сигурно му казваше истината. В такъв случай оставаше му да свести Уолт и да научи от него каквото му трябваше. Не разполагаше с много време.

Двамата слязоха отново долу като Кара вървеше пред него. Мъжът все още бе в безсъзнание. Кикаха нареди на Кара да донесе вода от най-близката баня. Плисна я върху лицето на Уолт. Миг покъсно Уолт се размърда, макар да изглеждаше прекалено замаян, за да представлява някаква заплаха. Повдигаше му се застрашително, над носа му се виждаше голям разрастващ се черен оток, а очите му изглеждаха пътно червени.

Разпитът му не продължи дълго. Мъжът, чието пълно име се оказа Уолтър Ерих Фогел, заяви, че също не знае кой е шефът на Кембринг. Дори не знаеше къде в заминал Кембринг. Кикаха му повярва, понеже не бе дочул Кембринг да споменава къде отиват. Явно бе решил да каже на хората си едва когато потеглеха. Разбра се, че

Кембринг се обажда на своя шеф понякога, но само той знаел телефонния номер.

— Това е старата комунистическа идея за независимо действащи малки групи — поясни Фогел. — Така че може да ме измъчваш от сега до второ причество и нищо няма да научиш от мен, просто защото аз нищо не знам.

Кикаха отново отиде до телефона и държейки под око двамата набра отново номера на Анана. Не се изненада когато чу в слушалката глава на Кембринг.

— Кембринг — започна той, — обажда ти се онзи, за който си тръгнал. Изслушай ме сега, защото това което ще ти кажа, се отнася до големия бос. Кажи му или го кажи на онзи, който му служи за посредник, че по Земята броди на свобода Черен звънор.

Настъпи тишина, която Кикаха се надяваше, да се дължи на смайване, после Кембринг проговори:

— Какво? Какво, по дяволите, дрънкаш там? Какъв Черен звънор?

— Ти само кажи на шефа, че един Черен звънор се е прехвърлил тук от света на Джадаун. Звънаря е някъде наблизо... или поне беше наблизо вчера. Запомни, Черен звънор! Пристигна тук вчера от света на Джадаун.

Нова пауза и отново се разнесе гласът на Кембринг:

— Я ме чуй! Босът знае, че успя да се измъкнеш. Но ми поръча да ти предам, просто в случай, че имам шанс да говоря с теб, че трябва да престанеш да се криеш. Босът няма да ти стори нищо лошо. Само иска да говори с теб.

— Може и да казваш истината — отвърна му Кикаха. — Но аз не мога да поема този риск. Не, по-добре ти предай на шефа си нещо друго: кажи му, че нямам за цел да го премахна, аз изобщо не съм Повелител. Единственото което искам е да открия един друг Повелител и неговата жена, които се прехвърлиха тук, за да избягат от Черните звънари. Всъщност, аз дори мога да ти кажа кой е Повелителя — това е Джадаун. Кой знае, може би твоят шеф си го спомня. Да, това е Джадаун, който обаче доста се е променил. Джадаун няма да цел да предизвиква твоя човек — това ни най-малко не го интересува. Единственото, което иска, е да се върне в своя свят. Предай му това, макар да се съмнявам, че ще свърши работа. Ще ти позвъня у вас утре

към обяд. Аз ще те търся. Кой знае, може шефът ти да пожелае сам да говори с мен.

— Какви ги бръщолевиш? — извика Кембринг. Беше много ядосан.

— Предай му онова, което ти казах. Той ще разбере всичко — завърши Кикаха и прекъсна разговора. Усмихна се. Ако имаше нещо, от което Повелителите се плашеха, това бяха Черните звънари.

Както се бе досетил, спортната кола се оказа нейна. Тя обясни, че трябва да се качи до стаята си, за да вземе ключовете. Той отговори, че няма проблем, само че двамата с Фогел ще я придружат. Когато влязоха в спалнята ѝ, Кикаха замая Фогел с къс изстрел от пръстена. Взе портфейла му и го издърпа в помещението на дрешника, където го остави да хърка. После поиска пари от жената и тя му наброи шестстотин долара в банкноти по двайсет и петдесет. Доставяше му удоволствие, че до момента бе надделял с такава лекота над враговете си.

За да ангажира вниманието ѝ, той дръпна няколко завеси и ги запали с пръстена си. Тя изпища и се хвърли към банята за вода. Секунди по-късно Кикаха извеждаше „Ягуара“ по пътеката към улицата. Писъците, долитащи през отворената врата зад него, показваха, че тя продължава борбата с пламъците.

Няколко преки преди мотела той примигна два пъти с фаровете, за да привлече вниманието на Анана. Една тъмна фигура изплува от мрака между две сгради. Сянката предпазливо се приближи до него, докато накрая не го разпозна. Тя хвърли раниците и кальфа с Рога на задната седалка, влезе в колата и каза:

— Откъде взе това превозно средство?

— От Кембринг — засмя се той и продължи: — Предадох му съобщение до Червения Орк. Казах му, че един Черен звънар се е измъкнал на свобода. Това би следвало да отклони вниманието му. Може дори да го изплаши до степен да ни предложи примирие.

— Не очаквай това от Червения Орк — предупреди го тя. — Освен ако много се е променил. Това е възможно. Аз се промених. Брат ми Лува — също. А ти твърдиш, че и Джадаун.

Той сподели с нея плана си как да влезе във връзка в Улф.

— Трябваше да се сетя по-рано, но непрекъснато имахме да решаваме проблеми. Освен това аз съм забравил много неща за Земята.

Първият им проблем беше да решат къде ще отседнат. Кикаха беше уверен, че не бива да допускат да ги обзema чувство на фалшива сигурност. Той все още бе под впечатление от бързината, с която ги бяха открили. Червения Орк несъмнено бе задействал една голяма организация за целта.

— Как ли са го направили? — попита Анана, с която той сподели мислите си.

— Доколкото мога да си представя, хората му са се обадили във всеки хотел и мотел в района на Лос Анжелис. Но понеже това е огромна по мащабите си задача, аз се съмнявам, че са успели да се свържат дори и с малка част от тях. Не е изключено да са се обаждали, избирайки мястото по напълно случаен начин. А е напълно възможно и да са започнали да звънят наред и просто да са имали късмета да се натъкнат на следите ни още в самото начало.

— Ако е така ние няма да сме в безопасност където и да се регистрираме.

— Не, не искам да повярвам, че дори Повелителя на Земята може да има организация, достатъчно голяма, за да провери всички хотели и мотели за толкова кратко — каза той. — Все пак ние ще напуснем този район и ще отидем до Долината, както странно я наричат тук.

Но когато се спряха на един мотел в каньона Лорел започнаха неприятностите.

Служителят на администрацията му искаше номера на шофьорската книжка и регистрационния номер на колата. Кикаха не искаше да му дава подробности за колата и тъй като почувства, че няма да го проверяват, измисли номера. След това показа книжката на Рамос. Служителят преписа номера и бегло погледна снимката. Рамос имаше квадратно лице с голям извит нос, черни очи, над които бе паднал черен кичур. Въпреки това служителят сякаш не обърна внимание.

Това не премахна подозренията на Кикаха. Този тип му изглеждаше прекалено безгрижен. От една страна не бе изключено наистина да не дава пет пари дали Кикаха е точно лицето, което твърди че е, но от друга... Кикаха не каза нищо, взе ключовете и двамата с Анана излязоха от фоайето. Но вместо да се качат в стаята си на втория етаж, той се задържа пред вратата, откъдето не можеха да ги видят. И минута по-късно чу служителят да говори с някого. Надзърна вътре.

Администраторът беше седнал пред пулта на телефонната централа с гръб към вратата. Кикаха се приближи на пръсти.

— ...не е негова — завършващо служителят. — Да, проверих книжката му, веднага след като излязоха. Колата е паркирана тук. Виж какво...

В същия миг той спря понеже беше извърнал глава и бе видял Кикаха. Бавно я завъртя обратно и спокойно каза в слушалката:

— Окей. Ще се видим.

После свали слушалките, стана и усмихнато попита:

— Мога ли да ви помогна с нещо?

— Решихме да хапнем преди да си легнем. Не сме яли цял ден — поясни Кикаха, усмихвайки се в отговор. — Къде се намира най-близкият ресторант?

Администраторът се поколеба, сякаш опитвайки се да прецени кой от многото ресторани би бил най-подходящ.

— Не сме придирчиви — успокои го Кикаха. — Ресторантът е без значение.

Секунди по-късно двамата с Анана потеглиха с колата. Мъжът стоеше облегнат на рамката на вратата и ги наблюдаваше. Видя ги да прибират раниците си и кальфа в колата, така че едва ли се заблудяваше, че пак ще се върнат.

Кикаха си мислеше, че тази нощ биха могли да спят в колата, особено ако полицията не ги търси. Утре се налагаше да си купят дрехи и един-два куфара. Трябваше освен това и да се отърват от тази кола, макар да не му бе ясно как точно щеше да разреши проблема да наемат или купят друга без съответните документи.

Спря на една бензиностанция и нареди да напълнят резервоара. Младежът беше разговорлив и любопитен, искаше да разбере къде са били и дали не слизат от планините. Защото също обичал туризма.

Кикаха измисли цяла история. Разказа, че двамата с жена му се мотали без посока насам-натам, но решили да слязат и да разгледат Лос Анжелис. Нямали много пари, но обмисляли дали да не продадат колата и да си купят на старо един VW. Искали да отседнат за нощта някъде, където не задават въпроси, ако цветът на парите е какъвто трябва.

Бензинаджията ги насочи към един мотел край Тарзана във Ван Нюйс, който според него отговарял на всички изисквания на Кикаха.

През цялото време се подсмихваше и им намигаше, уверен, че пред него са хора, захванали се с нещо незаконно. Накрая им пожела късмет. И подметна, че може да им предложи добра цена за колата.

Час по-късно двамата с Анана направо рухнаха в едно мотелско легло и моментално заспаха.

Кикаха стана в десет часа. Анана продължаваше непробудно да спи. След като взе душ и се избръсна, той успя да я разбуди за достатъчно дълго, колкото да ѝ разкаже какво смята да прави. После излезе, пресече улицата до отсрещния ресторант, поръча си и изяде огромна закуска, купи вестник и се прибра в стаята. Анана спеше. Кикаха позвъни в рекламирания отдел на „Лос Анжелис Таймс“ и продиктува малка обява за колоната на частните съобщения. Даде адреса си в мотела и се представи под фалшиво име. Поколеба се дали да не използва името на Рамос просто за в случай, че от вестника проверят адреса. Но искаше да избегне, ако бе възможно, каквато и да е било връзка между обявата и Кембринг. Обеща да изпрати чека незабавно, постави слушалката обратно и веднага забрави за обещанието.

Провери частните съобщения във вестника, който беше донесъл. Нямаше нищо, което да може да се интерпретира като публикувано от Улф.

Когато Анана се събуди, той ѝ каза:

— Докато закусваш, ще се обадя от автомат на Кембринг. Сигурен съм, че е предал каквото му казах на Червения Орк.

Кембринг отговори моментално, като че ли бе чакал с нетърпение позвъняването му.

— Обажда се приятелят ти от снощи, Кембринг — пошегува се Кикаха. — Предаде ли моята информация относно Черните звънари?

Гласът на Кембринг прозвуча сякаш с мъка сдържаше гнева си:

— Да, предадох я.

— И какво каза той?

— Той каза, че иска да се срещне с теб. С намерение да проведе военен съвет.

— Къде?

— Където пожелаеш.

Добре, помисли си Кикаха. Не ме смята за глупак, който ще се съгласи да го посети в гостната му. Но от друга страна е сигурен, че ще

може да ми постави клопка, където и да предложа да се видим. Естествено, ако изобщо се появи. Съмнявам се, че ще го направи. Прекалено предпазлив е за да го направи. Но ще трябва да изпрати някой, който да го представя, и този човек ще бъде по-високо в йерархията от Кембринг, а следователно и малко по-близко до Повелителя.

— Ще те информирам къде ще се видим до половин час — отговори Кикаха. — Но преди да прекъсна разговора, искам да те попитам поръча ли ти шефът да ми предадеш нещо?

— Не.

Кикаха окачи слушалката. Намери Анана в едно сепаре в ресторанта. Седна при нея и каза:

— Не знам дали Орк е заловил Улф или не е. Дори не знам със сигурност дали Кембринг е повторил онова, което казах за Улф и Хризеис. Орк очевидно знае, че вратата е била задействана два пъти, преди да се телепортираме и ние, и че един от промъкналите се през нея е Черен звънбар. Все пак ми се струва, че едва ли Улф и Хризеис са в ръцете му, защото в противен случай щеше по някакъв начин да ги използва, за да залови и мен. Щеше да му е напълно ясно, че аз направо ще препускам, за да опитам да ги спася.

— Може и така да е — съгласи се Анана, — но може и да си мисли, че не е необходимо да знаеш, че държи Улф и Хризеис. Може да е напълно уверен, че ще бъде в състояние да ни залови, без да казва каквото и да е относно тях. А не е изключено и да държи тази информация за по-подходящ момент.

— Вие Повелителите май добре обмисляте всичко — въздъхна той. — И сте най-мнителното племе, което някога е ходело под звездите.

— И това ми го казваш ти! — язвително му отвърна тя на английски.

Двамата се върнаха в стаята, взеха си раниците и калъфа и слязоха при колата. Тръгнаха си, без да уведомяват никого, защото Кикаха смяташе, че най-добре е никой да не знае какво правят и къде се намират. Когато пристигнаха в Тарзана той влезе в един универсален магазин и избра дрехи за себе си и Анана. Покупката му отне цял час, но той не се притесняваше, че Кембринг ще чака. Двамата с неговия шеф заслужаваха да се поизпотят малко.

И докато оправяха дължината на панталоните му, Кикаха позвъни. Както и първия път Кембринг отговори незабавно.

— Ето какво ще направим — започна Кикаха: — Ще бъда на едно място, доста близо до твоя дом. Ще ти се обадя, когато пристигна там и отсега ти казвам, че ще разполагаш с дванайсет минути, за да пристигнеш на мястото. Ако не се появиш дотогава, няма да ме намериш. Изчезвам и ако заподозра някаква клопка и повече няма да ме видиш... Босът ти ще трябва сам да се погрижи за Звънаря.

— Какъв, по дяволите, е този Звънар, за който непрестанно ми говориш? — гневно се осведоми Кембринг.

— Питай шефа си — посъветва го Кикаха, съзнавайки, че Кембринг не би посмял да го направи. — Ще бъда на място, откъдето ще мога да наблюдавам във всички посоки. Искам да дойдете само вие двамата. Ти, защото знам как изглеждаш, и шефът ти. Ти ще се приближиш на не повече от шейсет метра, а той ще дойде при мен. Ясно ли е? Хайде, движдане!

По обед, след като бе изял един хамбургер и бе изпил чаша мляко, той позвъни на Кембринг както бе обещал. Намираше се в един ресторант на няколко преки от мястото на срещата. Кембринг отговори преди третия сигнал. Кикаха му каза къде ще се видят и при какви условия.

— И запомни — завърши той: — Само да подуша нещо гнило и си обирам чуковете преди да си се усетил.

Прекъсна разговора. Двамата с Анана седнаха в колата, вливайки се в гъстия трафик. Целта им бе Окръжния музей на Лос Анжелис. Кикаха паркира зад ъгъла и скри ключовете на запалването под гумената подложка за крака, съобразявайки, че не бе изключено само един от двамата да може да се възползва от колата. После продължиха пеша, минаха зад музея и прекосиха паркинга за да влязат.

Анана поизостана, за да не могат евентуалните нападатели да разберат, че е с Кикаха. Дългата ѝ блестяща черна коса бе свита на кок, беше облечена в дантелена блузка с дълбоко изрязано деколте и бе обута в прилепнали по тялото ѝ панталони на зелени и червени райета. Очите ѝ бяха скрити зад тъмни очила, а в едната си ръка държеше калъф с моливи и художнически скицник. В другата носеше голяма кожена дамска чанта, чието съдържание би изумило всеки землянин,

който имаше макар и бегла представа от постиженията на съвременната земна наука.

Докато Кикаха се опитваше да спре такси, тя бавно вървеше през тревата. Кикаха даде на шофьора двайсет долара в знак на добрите си намерения и като намек за бакшиша, който щеше да последва. Поръча му да чака на паркинга с включен двигател и да бъде готов моментално да потегли по знак от Кикаха. Шофьорът озадачено повдигна вежди и попита:

— Нали не замисляш да обереш музея, а?

— Не замислям нищо противозаконно — увери го Кикаха. — Смятай ме за ексцентрик. Понякога ми се приисква да си заминавам внезапно.

— Започне ли стрелба, омитам се, да знаеш! — предупреди шофьорът. — С теб или без теб. И отивам право в полицията. Казвам ти го честно!

Кикаха обичаше да разполага с повече от един път за отстъпление. Ако хората на Кембринг кръстосваха наоколо в този момент, те можеха да забележат откраднатата от тях кола и да му заложат някакъв капан край нея. Всъщност той беше готов да се обзаложи, че точно така и щяха да направят. Но ако пътят към очакващото го такси беше блокиран по една или друга причина, и се наложеше да тръгне към колата, и пътят натам беше свободен... е, тогава щеше да използва нея.

Чувстваше, че не може да има доверие на шофьора, но не можеше да го обвини, че гледа с подозрение на онова, което щеше да се случи.

Добави още една десетачка към двайсетте долара и каза:

— Извикай полицайте още сега, ако искаш. Все ми е едно, аз съм чист.

Надявайки се думите му да не бъдат възприети буквально, той се обърна, прекоси циментовата настилка на паркинга и тръгна през тревата към асфалтовата шахта. Анана седеше на една скамейка и скицираше мамонта, който изглеждаше, че потъва в тъмната маса. Тя беше великолепен художник, така че всеки, който надзърнеше през гърба ѝ, щеше да се убеди, че си разбира от занаята.

Кикаха също носеше тъмни очила и бе облечен в пурпурно червена риза без ръкави и яка, и дънки, пристегнати с широк кожен

колан със сложна тока. Под дългата му червеникава коса бе скрит приемник със слушалка, опираща в костта над ухото му. Устройството, пристегнато на китката му, представляваше предавател с вграден в него лъчемет, шест пъти по-мощен от другия в пръстена.

Кикаха зае позиция в другия край на ямата. Стоеше непосредствено до ограда, зад която се намираше статуята на огромна праисторическа мечка. Тук-там бяха разпръснати към петдесетина души и никой от тях не изглеждаше като човек на Кембринг. Това, разбира се, не означаваше нищо.

След около минута в паркинга зави грамадното туловище на сив „Ролс Ройс“. От него слязоха двама мъже и се отправиха по права линия през тревата към него. Единият беше Рамос. Другият бе висок като върлина, с дълги крайници, облечен в костюм на бизнесмен, с тъмни очила и шапка. Когато наблизиха, Кикаха различи конско лице, което издаваше човек към петдесетте. Съмнително бе това да е Червения Орк, понеже нито един Повелител, та бил той и на двайсет хиляди години, не изглеждаше по-възрастен от трийсетте.

В ухото му прозвуча гласът на Анана:

— Това не е Червения Орк.

Кикаха се огледа. Видя двама мъже отляво до фонтана и други двама отляво, на двайсетина метра зад Анана. Тези вече можеха да бъдат хора на Кембринг.

Сърцето му заби по-бързо. Усети че космите на тила му леко настръхват. Погледна през оградата и асфалтовата яма към булевард „Уилшър“. Паркирането там беше забранено по всяко време на денонощието. Но видя спряла кола, под вдигнатия капак на която се ровеше някакъв мъж. Друг седеше на седалката до шофьора и трети — отзад.

— Решил е да опита да ме залови — заключи Кикаха. — Забелязах седмина досега.

— Искаш да изоставиш първоначалния план, така ли?

— Ако реша да го изоставя, ще ти кажа — уведоми я той. — Внимавай! Започва се!

Рамос и дългучът спряха пред него.

— Пол? — изрече онзи въпросително, използвайки името, което Кикаха бе споменал на Кембринг.

Кикаха кимна. Видя друга голяма кола да навлиза в паркинга. Беше твърде далече, за да различи някакви детайли, но шофьорът в нея — който също носеше тъмни очила и шапка — спокойно можеше да бъде Кембринг. В колата имаше и още трима.

— Ти ли си Червения Орк? — запита направо Кикаха, знаейки, че високият сигурно е екипиран с устройство, което може да предава всяка казана дума на Повелителя, където и да се намираше той.

— Кой? Какъв Арк? Казвам се Клайст. Вижте, мистър Пол, имате ли нещо против да ми кажете какво искате?

Кикаха заговори на езика на Повелителите:

— Червени Орк! Аз не съм Повелител, а обикновен землянин, намерил вратата за света на Джадаун, когото може би си спомняш. Върнах се на Земята, макар да не ми се искаше, с намерението да заловя Звънаря. Не искам да оставам тук — искам просто да убия Звънаря и да се върна в света, който съм изbral да бъде мой. Не се интересувам от това да те предизвиквам по какъвто и да е бил начин.

— Какъв е този брътвеж? — осведоми се Клайст. — Говори на английски, човече!

Рамос неспокойно се озърна.

— Този превъртя — каза той.

Но на физиономията на Клайст бе изобразено пълно объркване. Кикаха разбра, че в същия момент той получава нови наредждания.

— Мистър Пол — обади се Клайст, — упълномощен съм да ви предложа пълна амнистия. Просто елате с нас и ще представим на човека, когото желаете да видите.

— Това няма да стане — възрази Кикаха. — Мога да се съглася да работя с твоя шеф, но няма да се оставя в ръцете му. Не казвам, че не е свестен — аз просто нямам никакви основания да му се предоверявам. Но съм склонен да си сътрудничим в задачата да заловим Звънаря.

Изражението на Клайст ясно показваше, че споменаването на Звънаря нищо не му говори.

Кикаха пак се огледа. Мъжете отляво и отдясно бавно се приближаваха. Двамата в колата, спряла на „Уилшър“, бяха слезли от нея. Единият се бе присъединил към онзи, който се бе заврjal под капака, но другият гледаше през оградата към Кикаха. И когато видя, че Кикаха поглежда към него, той бавно се извърна настрани.

Кикаха гневно каза:

— Бяхте предупредени, че трябва да дойдете само двамата! А сега се опитвате да ме заловите! Нали не смятате да ме отвлечете посред бял ден пред очите на толкова много хора?

— Но моля ви, мистър Пол! — извика Клайст. — Грешите! Не се беспокойте! Тук сме само ние двамата и сме дошли единствено за да си поговорим с вас!

— Една полицейска кола току-що спря зад другата на улицата — информира го гласът на Анана в ухото му.

Клайст и Рамос се спогледаха — очевидно и те бяха видели полицейската кола. Но по нищо не личеше, че обмислят дали да не се оттеглят.

— Щом твоят шеф желае да му помогам — каза Кикаха, — той трябва да помисли за някакъв начин, по който да ми гарантира заминаването оттук.

Беше взел решение да пусне в ход своята малка изненада. Повелителят знаеше, че с него е дошла и жена, и макар по никакъв начин да не можеше да разбере дали тя самата е Повелителка, той можеше да го заподозре. Хората на Повелителят го бяха зърнали още при пристигането му на Земята заедно с нея. И тъй като той знаеше, че вратата е била активирана на два пъти преди да се появи Кикаха, той можеше да предположи, че другите пристигнали също са Повелители.

Е, бе дошъл моментът да каже на Червения Орк за тях. Това би заздравило позицията на Кикаха в предстоящото договаряне, а можеше и да го разубеди в желанието му да го вземе в плен точно в този момент.

— Кажи на шефа си — подчертала Кикаха, — че на Земята има още четири Повелители.

Той нямаше нищо против преувеличенията, стига те да можеха да объркат или разстроят врага му. Кой знае, можеше да дойде момент, в който би могъл да използва двамата несъществуващи Повелители като лост за упражняване на натиск.

— Освен това — продължи Кикаха — има и двама земляни, пристигнали също от света на Джадаун: аз и жената, която е със самия Джадаун.

Е, това би трявало да го разтърси, мина през главата му. И да изостри още повече любопитството му. Сега сигурно се пита как точно

са попаднали земляните в света на Джадаун и как са успели да се прехвърлят обратно тук.

— Предай на шефа си още, че никой от нас, с изключение на Звънаря, не възнамерява да опитва нищо лошо. Просто искаме да убием Звънаря и да се махаме по дяволите от тази смръдлива вселена.

Кикаха допускаше, че Червения Орк ще е в състояние да разбере това. Наистина, кой ли нормален Повелител би пожелал да изземе контрола над Земята от ръцете на друг свой събрат? Кой Повелител би поискал да остане тук, ако може да отиде в много по-хубава и много по-малка вселена?

Клайст мълчеше. Главата му бе леко наклонена встрани, сякаш се вслушваше в думите на невидим демон, увиснал над рамото му. После неочаквано се проговори:

— Какво значение има, че са дошли четирима Повелители?

Беше напълно очевидно, че Клайст повтаря предаденото му и че изобщо не разбира за какво става дума.

Кикаха превключи на езика на Повелителите:

— Червени Орк! Сигурно си забравил за устройството, което всеки Повелител има монтирано в мозъка си. Алармата, която се задейства във всяка повелителска глава, когато той се доближи до металната камбана на някой Звънар! Ако четирима Повелители търсят Звънаря, шансовете той да бъде открит нарастват многократно!

Клайст изостави всякакви преструвки, че не е в директен контакт със своя шеф. Просто изговори:

— Как може той да бъде сигурен, че ти не си Звънаря?

— Щях ли да вляза в контакт с него, ако бях, и щях ли да го информирам за опасния враг, който безпрепятствено се разхожда из вашия свят?

— Той казва — обяви Клайст и лицето му стана безизразно, сякаш се превърна в механичен предавател, — че един Звънар би се опитал да намери всичките Повелители колкото може по-бързо. В края на краишата точно Повелителите са онези, които единствени освен самите Звънари знаят за тяхното съществуване. И които биха могли да опитат да направят нещо срещу тях. Така че ти ще се опитваш да го намериш, точно както правиш в момента. Дори ако това застрашава собствения ти живот. Звънарите са известни с готовността си за саможертва, ако това би им донесло някакво предимство. А също

казва, че не може да бъде сигурен дали твоите така наречени Повелители сами не са Звънари!

Кикаха продължи на езика на Повелителите:

— Червени Орк! Поставяш търпението ми на изпитание. Обърнах се към теб защото знам за огромните ресурси, с които разполагаш! Но ти нямаш кой знае какъв избор, Червени Орк! Ако ме принудиш да прекъсна контакта си с теб, така и няма да разбереш дали наистина не съм Звънар и сънят ти ще бъде отровен от кошмари за Звънарите, които бродят в нощта наблизо! Всъщност единственият начин да се увериш, че не съм Звънар, е да работим заедно, но при моите условия! Аз настоявам да бъде така!

Кикаха съзnavаше, че може да впечатли един Повелител само ако прояви още по-голяма аrogантност и от него.

Отново се разнесе гласът на Анана:

— Колата тръгна. Полицайтите сигурно са ги изплашили. В момента и те потеглят.

Кикаха вдигна ръка и прошепна незабелязано в микрофона:

— Къде са останалите?

— Приближават към теб. Стоят до оградата и се преструват, че се възхищават на статуите. Но всъщност малко по-малко се примъкват все по-наблизо.

Той погледна покрай Рамос и Клайст през моравата. Двете подозрителни коли сега бяха празни, с изключение на онзи, който можеше да бъде Кембринг. Другите се бяха присъединили към насядалите по тревата. Видя двама сред тях, които изглеждаха мрачни, корави и готови на всичко — те можеха да бъдат от хората на Кембринг.

— Бягаме наляво от мен — предупреди я той, — заобикаляме оградата и пресичаме „Уилшър“. Ако ни преследват ще трябва да го направят пешком. Най-малкото в началото.

Позволи си един бегъл поглед в нейна посока. Тя бе станала от пейката и вървеше в негова посока.

— Отлично — изрече Клайст. — Упълномощен съм да приема вашите условия.

Той се усмихна обезоръжаващо и пристъпи напред. Рамос го последва.

— Не можем ли да отидем на друго място? Трудно е да се води разговор в тази обстановка. Вие изберете къде да бъде.

Кикаха почувства отвращение. Беше на ръба да се съгласи, че най-доброто решение е съюзът с Червения Орк. С негова помощ Улф и Хризеис можеха бързо да бъдат открити, след което язовирната стена можеше да се срути и да помете изоставащите — рисуваше съзнанието му живописна картина. Но Повелителя се държеше като истински Повелител — той вярваше в своята мощ и в способността си да получи всичко или всеки, от когото имаше нужда.

Кикаха направи един последен опит:

— Спрете! Нито стъпка повече! Попитай твоя шеф спомня ли си Анана и Джадаун — негови племенници. Помни ли как изглеждат? Защото ако може да ги идентифицира, той ще разбере, че аз му казвам истината!

Клайст замълча, после кимна:

— Разбира се. Шефът ми е съгласен. Просто му дайте шанс да ги види.

Да, безполезно беше. Кикаха разбра какво мисли Червения Орк. Трябващо да се сети по-рано. Мозъците на Анана и Джадаун можеха да бъдат убежище за съзнанието на Звънарите.

Все така усмихнат Клайст демонстративно бавно пъхна ръка в джоба си, давайки на Кикаха да разбере, че не бърка за пистолет. Извади химикалка и бележник и поясни:

— Ще ви напиша номера, на който да позвъните и...

Но Кикаха дори и за миг не бе повярвал, че химикалката е наистина химикалка. Орк явно бе доверил на Клайст лъчепет. А самият Клайст, без да го подозира, беше обречен. Той бе чул твърде много неща по време на разговора и знаеше за съществуването на устройство, което още не би трябало да съществува на Земята.

Но нямаше време да каже тези неща на Клайст с надеждата, че той би могъл да бъде убеден да изостави Повелителя.

В мига в който Клайст насочи към него химикалката, Кикаха се хвърли встрани. Но колкото и да беше бърз, лъчът го докосна по рамото и го захвърли с допълнителна сила на земята. Претърколи се, видя Клайст да вдига ръце във въздуха, да изпуска химикалката, да залита една стъпка назад и да пада по гръб. Кикаха скочи към химикалката, макар да усещаше рамото и горната част на ръката си

сякаш там се бе забил едрокалирен куршум. Рамос обаче изобщо не направи усилие да я вземе. Вероятно не беше посветен в истината.

Разнесоха се писъци на жени и викове на мъже, след което всички започнаха да тичат във всички посоки.

Кикаха най-сетне се изправи и разбра каква бе причината. Клайст и трима от неговите телохранители лежаха в безсъзнание на земята. Други шестима тичаха с все сили към тях — вероятно нещо ги бе задържало, така че се бяха появили със закъснение, — разблъсквайки хората на пътя им.

Четвъртият, който се бе промъквал крадешком към него, изтегляше пистолета си от кобур под мишницата.

Рамос видя това и извика:

— Не! Никакво оръжие! Нали знаеш!

Кикаха насочи химикалката, която за щастие се задействаше чрез натискането на плъзгач, а не чрез изричането на кодова дума. Мъжът се сви надве и излетя във въздуха. Тялото полетя назад като изстреляно от катапулта, падна тежко по гръб, изпъна се и остана да лежи, без да помръдва с разперени ръце и посивяло лице. Пистолетът тупна на земята на няколко стъпки от него.

Кикаха се обърна и видя Анана да се приближава тичешком. Тя бе стреляла едновременно с Кикаха и телохранителят беше получил двойна доза.

Кикаха отново скочи напред, вдигна пистолетът и го запрати над оградата в асфалтовата яма. Той и Анана заобиколиха оградата и се затичаха нагоре по склона към тротоара. Наблизо нямаше кръстовище и трафикът беше оживен. Но колите се движеха бавно, защото светофарът на половин пряка по-нататък светеше червено.

Двамата изтичаха между колите, принуждавайки шофьорите да стъпват сепнати на педала на спирачката. Засвириха клаксони и някои се развикаха към тях от колите си.

Те стигнаха до отсрещната страна и едва сега погледнаха назад. Колите отново бяха потеглили и седмината тръгнали след тях за момента нищо не можеха да направят.

— Нещата не се развиха точно както трябваше — призна задъхано Кикаха. — Надявах се, че ще мога да хвана Клайст и да се измъкна заедно с него. Той можеше да ми помогне да се добера до Червения Орк.

Анана се изсмя с нотка на истерия.

— Теб поне никой не може да те обвини в липса на самочувствие. А сега какво?

— Ами... полицията ще довтаса тук всеки миг. Ето виж, хората на Кембринг се изтеглят. Обзялагам се, че са получили нареддане да вземат Клайст и останалите, преди да са се появили полицайтe.

Той сграбчи Анана за ръката и двамата се затичаха на изток към ъгъла.

— Какво правиш? — попита го тя.

— Ще пресечем на светофара докато те са ангажирани с други неща и ще хукнем с всички сили надолу по „Кързън“. Кембринг е някъде там!

Тя не зададе повече въпроси. Но си мислеше, че да избягат от враговете си и после да се хвърлят обратно в ръцете им, е форма на самоубийство.

Намираха се точно срещу преследвачите си от другата страна на улицата. Кикаха се взря през стената от дървета по тротоара и видя онези, които не бяха пострадали, да помагат на Клайст и останалите. Някъде в далечината се разнесе воят на полицейска сирена. По начина, по който хората на Кембринг се разбързаха, ставаше ясно, че те не се съмняват за кого идват полицайтe.

Кембринг стоеше разтревожен до колата. Той се вдърви, когато усети „химикалката“ да опира в гърба му и чу гласа на Кикаха.

Без да се обръща, Кембринг седна на широката предна седалка, както му бе наредено. Анана и Кикаха седнаха отзад и се снижиха под облегалките. Кикаха продължаваше да притиска оръжието в гърба на Кембринг.

Кембринг се осмели да протестира само веднъж:

— Не си мислете, че ще се измъкнете просто така! Трябва да сте полудели!

— Просто си затвори устата! — заповяда Кикаха.

Трийсет секунди по-късно, подпомаган от останалите, Клайст се добра до колата. Кикаха отвори гостоприемно задната врата, насочи химикалката към групичката и късо нареди:

— Сложете Клайст на предната седалка!

Двамата, които го подкрепяха, замръзнаха. Другите зад тях понечиха да извадят пистолетите си, но Кикаха предупредително

извика:

— Ще убия Клайст и Кембринг! А след това и вас! — и заплашително помаха във въздуха с химикалката.

Главорезите вече бяха осъзнали, че става дума за някакво оръжие, макар и да не им бе известно как действа то. Но изглежда точно затова се страхуваха от него повече, отколкото от добре познатия им пистолет.

Всички стояха без да помръдват. Кикаха отново се обади:

— Ще вземем със себе си тези двамата! Полицайт ще пристигнат всеки момент! По-добре потегляйте, защото няма кой друг да се погрижи за вас!

Двамата помощници на Клайст го довлякоха до предната седалка и го бутнаха на нея. Кембринг трябваше да го изтласка настрана от себе си, за да не стовари той върху него като чувал с боклук. Кикаха бързо излезе от колата и заобиколи, за да седне на мястото на шофьора, а Анана държеше под прицел останалите.

Той завъртя ключа на запалването, изтегли на задна със свистене на гумите, рязко спря, завъртя волана и с рев на двигателя се насочи към трафика. Колата подскочи през бабуната, която отделяше входа на паркинга от улицата. Кикаха извика на Анана, тя се пресегна през седалката, опипа мястото зад ухото на Клайст и свали оттам слушалката на приемника, която представляваше метален диск с дебелината на пощенска марка и размера на дребна монета.

Тя я прикрепи зад своето ухо, свали и часовника на Клайст и го пристегна на своята китка.

Кикаха се замисли: сега държеше в ръцете си Кембринг и Клайст. Какво можеше да направи с тях?

В този момент Анана ахна и бутна Кембринг, който се отпусна върху Кикаха. Той реагира светковично и го блъсна с лакът, допускайки, че това е атака. Но веднага разбра, че Кембринг просто беше паднал върху него в несвяст.

Следващият поглед го убеди, че Кембринг е или мъртъв или е на крачка от смъртта. Кожата му бе придобила сивосинкавия цвят на труп.

— И двамата са мъртви! — възклика Анана.

Кикаха отби и спря. После енергично я посочи с пръст. Анана го изгледа недоумяващо, но миг по-късно схвана какво бе искал да й

каже. Тя бързо свали приемника и часовника на Клайст, сякаш неочаквано бе разбрала, че е облякла дрехите на прокажен.

Кикаха се пресегна, притегли я към себе си и прошепна в ухото ѝ:

— Ще взема с кърпичка часовника и приемника, и ще ги сложа в багажника. Ще се отървем от тях по-нататък. Мислех, че така ще можеш да чуваш гласа на Червения Орк, но всъщност той само би ти съобщил, че е убил Кембринг и че ще направи същото и с теб, ако не се предадем.

Той взе часовника на Кембринг и отвори капака му. Забеляза че кожата на китката му отдолу е леко обезцветена. Помагайки си с молив, той изчовърка и диска зад ухото на Кембринг, зад който имаше синьокафяво кръгло петно.

Неочаквано Клайст простена. Клепачите му потрепнаха и той отвори очи. Кикаха отново подкара колата и пое на север. Докато караха бавно сред другите коли в трафика, Клайст се опита да се изправи в седалката. Трябваше да бутне Кембринг към Кикаха, за да го направи. Но Анана му нареди с остьр глас да свали Кембринг от седалката и да го положи на пода. Тялото му заемаше толкова много място, че Клайст трябваше да седи подпрял брадичка в коленете си.

— Ти си го убила — изпъшка той отново.

Кикаха поясни какво се бе случило. Клайст очевидно не му вярваше.

— За глупак ли ме вземаш? — реторично попита той.

Но Кикаха се ухили и отговори:

— Отлично... значи не вярваш в ефективността на устройствата, за които току-що ти разказах. Мога само отново да ти ги сложа и така да ти докажа, че ти казах истината. Но ти, разбира се, няма да се убедиш в нищо, защото ще си мъртъв, и твоят шеф ще ни поведе с едно на нула.

Кикаха продължи да кара, докато не видя знак за паркинг зад никаква административна сграда. Отби в уличката и влезе в паркинга. Той беше малък и бе заграден от трите си страни с високите стени на сградата. Не се виждаха вътрешни прозорци, следователно никой не можеше да ги види, а за момента нямаше никакви коли нито в паркинга, нито в тясната отбивка за него. Кикаха паркира, слезе и

направи знак на Клайст също да слизат. Анана държеше химикалката опряна в него.

Кикаха издърпа тялото на Кембринг и го изтърколи под грамаден камион за превоз на панели. После всички отново се качиха в колата и потеглиха към мотела.

Кикаха изпитваше беспокойство. Не знаеше дали не бяха притиснали Червения Орк до положение, в което да обяви „Ролс Ройса“ за откраднат. До сега той ясно бе показал, че иска да задържи полицията настрана от всичко това, но Кикаха не изпитваше и най-малки съмнения, че Повелителя с готовност ще ги предаде, ако счете това за необходимо. Беше повече от очевидно, че Повелителя има голямо влияние, както в политически аспект, така и в чисто финансов, та макар и да оставаше в анонимност. Едва ли щеше да бъде проблем за него да ги отвлече от полицията, ако тя съумееше да ги залови. А можеше и само да им заплати освобождаването под гаранция и да ги залови на няколко преки от участъка след като ги пуснеха.

Дори Клайст да знаеше нещо, което би дало известно предимство на Кикаха, Червения Орк с лекота можеше да приеме необходимото тази информация да стане безполезна.

На всичко отгоре Клайст не проявяваше особено желание да сътрудничи. Той отказваше дори да отговаря на въпросите на Кикаха. Накрая процеди през зъби:

— Спести си усилията. От мен няма да научиш нищо.

Стигнаха до мотела и Клайст бавно слезе. Огледа се с изражение на лицето, което ясно показваше, че би желал да побегне или поне да извика, но Кикаха го заплаши, че ако опита нещо, ще получи в гърба си заряд, достатъчен за да му откъсне главата. Когато влязоха в стаята, Кикаха дори не изчака Анана и го простира с минимален заряд.

И още преди да бе успял да се съвземе, Клайст бе инжектиран със серума, който Кикаха бе взел предвидливо от двореца на Улф в другия свят.

Пред следващия час те научиха много за организацията и действията на хората, за които Клайст използваше думата „Групата“. Неговият пряк началник бе човек на име Алфредо Роулини. Живеел в Бевърли Хилс, но Клайст призна, че никога не бе посещавал дома му. Роулини даваше разпорежданията си по телефона или се срещаше с Клайст и неговите хора в дома на Клайст или на Кембринг.

По описанието на Клайст, Роулини не можеше да бъде Червения Орк.

Кикаха неспокойно крачеше напред-назад и приглеждаше дългата си бронзовочервена коса с пръсти.

— Червения Орк ще знае или най-малкото ще допусне, че ние сме научили името и адреса на Роулини от Клайст. Така че ще предупреди Роулини и ще ни заложат капан при него. Той може да е арогантен и прекомерно самоуверен, но вече е разбрали, че и ние не сме за пренебрегване. Вече го накарахме да се поизпоти. Едва ли ще успеем да припарим наблизо до Роулини, но дори това да стане, ще разберем единствено, че и той няма по-ясна представа за истинската самоличност на Червения Орк от представата на Клайст.

— Това вероятно е истина — съгласи се Анана. — Следователно единственото, което ни остава, е да принудим Червения Орк да излезе от сянката.

— И аз си мисля за нещо такова — съгласи се Кикаха. — Но как може да стане?

— Звънаря! — възклика Анана.

— Поне до момента ние нямаме представа къде е Звънаря и колкото и да ми е неприятно да го призная, така и може никога да не научим — възрази Кикаха.

— Не говори подобни неща! Ние сме длъжни да го открием!

Кикаха разбираше, че подобна непоколебимост няма нищо общо с тревогата за съдбата на земните жители. Анана се ужасяваше от мисълта, че един ден Звънарите могат да бъдат в състояние да се телепортират от Земята в другите вселени — джобните светове, собственост на Повелителите. Така че загрижеността й беше по-скоро за самата себе си и естествено за него. Може би и за Лува — раненият й брат, когото бяха оставили да охранява двореца на Улф в тяхно отсъствие. Но тя никога не би могла да заспи спокойно, без да бъде сто процента уверена, че в хиляда и осемте известни вселени няма нито един жив Звънар.

Едва ли и Червения Орк би се чувствал по-спокоен.

Кикаха върза ръцете на Клайст на гърба му, после пристегна и краката му и сложи лепенка на устата му. Анана не разбираше защо той просто не убие този човек. Както много пъти досега, Кикаха търпеливо й обясни, че няма да го направи, докато не стане

наложително. Освен това те вече си бяха докарали достатъчно неприятности, за да оставят и труп зад тях.

Той взе портфейла на Клайст и го натика тялото му в помещението на дрешника.

— Ще изчака до утре сутринга, когато дойде чистачката. Но ние трябва да се махаме оттук. Хайде най-напред да хапнем в ресторант отсреща. Там има сепаре до прозореца, откъдето ще можем да наблюдаваме кой влиза тук.

Така и направиха: на половин пряка по-надолу имаше ресторант, в който влязоха и седнаха на маса до прозореца, откъдето мотелът се виждаше добре.

Кикаха ѝ разказа за плановете си, докато се хранеха:

— Всеки Повелител ще се появи, за да премахне както истински Звъненар, така и псевдо-Звъненар, ако не знае кой какъв е. Така че ние ще изработим Звъненар и ще разгласим за него, така че Червения Орк да научи.

— Въпреки това има голяма вероятност той да не се появи лично — обади се Анана.

— Как би могъл да разбере дали Звъненар е истински, ако не вземе лично участие? — попита я Кикаха. — Или поне ако не го откарат при него?

— Но ти едва ли ще можеш да се измъкнеш оттам след това!

— Може и да не мога да се измъкна, но още не съм се и добрал до него. Тази част специално ще трябва да я импровизираме. Не виждам какво друго ни остава, а ти?

Те станаха и той спря на касата, за да плати сметката. В същия момент Анана му прошепна да погледне през голямата витрина към мотела. Някаква полицейска кола тъкмо завиваше натам.

Кикаха видя двама полицаи да слизат и да се заглеждат в номера на „Ролс Ройс“. После единият влезе в офиса на менажера, а другият подробно огледа колата. След минута полицаят и менажерът излязоха и тримата се отправиха към стаята, която Кикаха и Анана току-що бяха напуснали.

— Сега ще намерят Клайст в дрешника — прошепна Кикаха. — Налага се да вземем такси за Лос Анжелис. Ще отседнем на друго място.

Разполагаха с дрехите на гърба си, кальфа с Рога на Шамбаримен, пръстените-лъчемети с по няколко заряда, химикалката, миниатюрните приемници, часовниците с монтирани в тях предаватели и парите, които бяха взели от Баум, Кембринг и Клайст. Последният беше допринесъл с нови сто трийсет и пет долара.

Излязоха от ресторант и се потопиха в топлината и раздиращият гърлата им смог. Той купи сутрешния „Лос Анжелис Таймс“ от автомата на ъгъла, след което зачакаха за такси. Не след дълго едно се зададе срещу тях и те напуснаха Долината. По пътя той прегледа колоната за частните обяви и се убеди, че неговата също е поместена. Нито една от останалите не звучеше като обява на Улф. Двамата слязоха от таксито, изминаха пешком две преки и взеха ново такси. Кикаха каза на шофьора да ги закара до първото място, което му хрумна.

Когато пристигнаха освободиха таксито и се поразходиха. Кикаха най-сетне се подстрига, купи си шапка и проведе разговор с продавачката, в резултат на който тя му даде празна кутия за дамска шапка. После купи от една аптека боя за коса и някои други неща, включително приспособления за бръснене, четки за зъби, паста, несесер с пилички за нокти. От близката заложна къща купи два куфара и нож с отлична балансировка и ножница към него.

Две преки по-надолу се натъкнаха на третокласен хотел, в който се регистрираха. Администраторът на рецепцията се интересуваше единствено от това дали ще платят предварително или не. Маскиран с шапка и тъмни очила, Кикаха се надяваше, че мъжът не им обръща особено внимание. Ако се съдеше по миризмата на евтино уиски в дъха му, той едва ли бе в състояние да възприема добре онова, което ставаше наоколо.

Анана огледа стаята и късо изкоментира:

— Мястото, което напуснахме беше окаяна дупка. Но в сравнение с това тук си беше направо дворец.

— Бил съм и в по-лоши — успокои я той. — Тук поне хлебарките няма да са толкова големи, че да ни изнесат на гърба си.

Боядисването на косата им отне известно време. Неговата стана от бронзовочервеника на тъмнокестенява, а нейната черна и блестяща коса на полинезийска девойка се превърна в царевичножълта.

— Не е кой знае какво като разкрасяване, но поне е промяна — каза той. — Така, а сега да намерим тенекеджия.

Телефонният справочник им даде няколко адреса из околността. Избраха най-близкото до тях, където Кикаха поясни точно какво му трябва и плати в аванс. Докато уточняваха подробностите, Кикаха почувства, че собственикът е готов на всичко, стига парите да са достатъчни, а рисъкът — минимален.

Реши да скрие някъде Рога. Колкото и да му бе неприятна мисълта, че се налага да го остави далече от себе си, той вече не можеше да поема риска Червения Орк да му го вземе. Ако не го беше взел със себе си, когато излязоха до ресторана, сега щеше да се намира в ръцете на полицията. А ако Червения Орк научеше за него, което нямаше как да не стане, за него щеше да бъде играчка да го вземе.

Двамата отидоха до близката автогара на компанията „Грейхаунд“, където той оставил Рога в касета.

— Дадох на онзи тип двайсет долара повече само и само да побърза — обясни ѝ той. — Обеща да се справи до пет следобед. Дотогава предлагам да си отдъхнем в таверната отсреща. Ще можем и да наблюдаваме дали около хотела няма да се случи нещо интересно.

„Синята бутилка“ представляваше допнапробна бирария, в която обаче имаше свободна маса до прозореца. Свободният изглед бе скрит от щора, но Кикаха можеше да вижда достатъчно между ребрата ѝ. Той поръча кока-кола за Анана и бира за себе си. Почти не пи от бирата, но не пропускаше да си поръчва нова през петнайсетина минути, за да бъде барманът доволен. Докато наблюдаваше с едно око, той разпита Анана за Червения орк. Беше осъзнал, че знае много малко за техния противник.

— Той е мой кратлрандруун — започна тя. — Брат на майка ми. Напусна родната вселена преди петнайсет хиляди земни години, за да си направи своя. Пет хиляди години, преди аз да съм се родила. Но ние имахме негови статуи и снимки, а и той се върна веднъж, когато бях на петнайсет години, така че аз знам много добре как изглежда. Е, не знам как изглежда сега. Но въпреки това, ако го видя, не е изключено да го позная веднага. Разбиращ ли, има някаква семейна прилика. И при това значителна. Ако някога видиш мъж, който ти прилича на мен, знай, че пред теб е Червения Орк. Разликата е в косата. Неговата не е

черна, а тъмнобронзова. Като твоята. Съвсем същата... И като стана дума за това... хм, чудя се как тази мисъл не ми е минала през главата по-рано... ти доста приличаш на него.

— Хайде сега! Това би означавало, че приличам на теб! С което не съм съгласен! — възрази Кикаха.

— Би означавало, че сме братовчеди, мисля.

Кикаха се засмя, но лицето му почервена и той почувства необяснимо беспокойство.

— Така... сега остава да ми кажеш, че аз съм отдавна загубения син на Червения Орк!

— Нямам представа дали той изобщо е имал синове — замислено каза тя. — Но... да, ти би могъл да си негово дете.

— Знам кои са родителите ми — каза той. — Фермери-хожъри. А и те знаят кои са техните родители. Баща ми има ирландска кръв — че каква друга би могла да бъде кръвта на един Финеган, за Бога! — а майка ми е смес между норвежец и една четвърт индианец от племето Катауба.

— Не се опитвах да ти доказвам каквото и да е било. Коментирах някои неоспорими прилики. Сега като се вгледам, виждам, че очите ти са с онзи особен зелен цвят на листо... да, точно такива са... бях забравила това... такива бяха очите на Червения Орк.

Кикаха сложи ръката си върху нейната и тихо каза:

— Чакай!

Гледаше през ребрата на щората. Тя се обърна и прошепна:

— Полицейска кола!

— Да, паркирала пред хотела. Двамата полицаи влизат. Може би проверяват за някой друг. Хайде да не изпадаме в паника.

— Че кога си ме виждал да изпадам в паника? — студено се осведоми тя.

— Извинявам се. Начин на изразяване.

Изтекоха петнайсетина минути. Една друга кола паркира зад полицейската. В нея седяха трима цивилни, двама от които слязоха и също влязоха в хотела. Колата потегли.

— Тези ми изглеждаха като цивилни полицаи — отбеляза Кикаха.

Двамата унiformени излязоха и отпътуваха с колата. Детективите се задържаха вътре близо половин час. После се

отправиха до ъгъла, обсъдиха нещо в продължение на цяла минута, след което единият се върна в обратна посока. Но не влезе в хотела. Вместо това се огледа и тръгна да пресича улицата.

— Ха, на него му хрумна същата идея! — възкликна Кикаха. — Да наблюдава хотела оттук! — Изправи се и нареди: — Хайде! Аз тръгвам през задния вход. Последвай ме бързо, но без да тичаш!

Задният вход се оказа на практика страничен и излизаше в глуха уличка, в другият край на която се виждаше улицата. Двамата се отправиха към работилницата на тенекеджията.

— Полицията или е получила информация от Червения Орк, или са се хванали с нас заради Клайст. Това няма значение. Принуждавайки ни да се крием, Орк получава стратегическо предимство. Докато е в състояние да ни преследва, ние едва ли ще можем да се приближим до него. Може би.

Оставаха още няколко часа до уговореното време. Кикаха заведе Анана в друга таверна, този път от много по-висока категория, и двамата отново седнаха.

— Беше започнала да ми разказваш за своя вуйчо — напомни той.

— Няма много за разказване — каза тя. — Червения Орк всява ужас сред Повелителите вече от много време. Той успешно е нахлул във вселените на поне десетима Повелители и ги е избил. Но след това бил тежко ранен, когато опитал същия номер с вселената на моята сестра Вейла. Трябва да се признае, че Червения Орк е много жилав, изобретателен и притежава огромна мощ. От друга страна Вейла съчетава в себе си всички качества на кобрата и тигъра. Така че тя успяла да го рани зле, но самата тежко пострадала. Истината е, че едва не умряла. Червения Орк обаче успял да избяга и се върнал в тази вселена, която била първата направена от него, след като напуснал родния свят.

— Какво? — изправи се Кикаха на стола си.

Той замахна с ръка и събори чашата си с бира. Без да й обръща никакво внимание, той се втренчи в нея.

— Какво каза?

— Искаш да ти повторя всичко отначало?

— Не, не! Това последното... когато каза, че се върнал обратно в тази вселена и тя била първата, която е направил!

— Да. Какво странно име в това?

Кикаха не заекваше често, но този път просто не намираше подходящи думи.

Накрая успя само да каже:

— Чу-чу-чуй! Възприемам идеята за джобните вселени на Повелителите, най-малко защото преживях половината от живота си в такава, защото знам за съществуването на други от устата на човек, който не лъже и накрая, защото съм виждал Повелители от други вселени, включително самата теб! И ми е известно, че има поне хиляда и осем такива относително малки изкуствени вселени... Но винаги съм мислил... и още мисля така... че е невъзможно... че моята вселена е естествена, точно както ти каза, че твоята, Гардзинтра, била.

— Но аз не съм казвала такова нещо — тихо изрече тя. После взе ръката му в своята и я стисна. — Мили Кикаха, наистина ли това толкова те разстройва?

— Ти сигурно грешиш, Анана — въздъхна той. — Имаш ли никаква представа за необятността на тази вселена. Всъщност тя дори е безкрайна. Никой не би могъл да направи толкова невероятно сложен и така огромен свят. Господи... та само най-близката звезда е на повече от четири, а най-далечната е на милиарди светлинни години от Земята, и отвъд нея сигурно има други милиарди милиарди светлинни години!... Освен това какво ще кажеш за възрастта на тази вселена? Та по последни данни, само Земята е на около четири и половина милиарда години. Което е кой знае колко пъти повече от петнайсетте хиляди години, преди които Повелителите са започнали да напускат родния си свят и да правят джобните си вселени! Така че Земята е много, много по-стара!

Анана се усмихна и потупа ръката му сякаш му беше баба, а той малкото ѝ внуче.

— Хайде, хайде! Няма причина да се разстройваш, мили! Питам се защо ли Улф не ти е казал за всичко това. Може да го е забравил, когато си е загубил паметта. А когато се е възстановила, той все пак не си е спомнил всичко. Или може би е възприемал всичко като съвсем естествено и просто не е допускал, че ти може да не се досещаш, така както аз гледах на този факт като на нещо нормално.

— Добре де, как ще mi обясниш безграничността на този свят и възрастта на Земята? И еволюцията на живота? — попита той

триумфално. — Да наистина, как ще ми обясниш еволюцията? Съществуването на вкаменелостите? Доказателствата, натрупани чрез датиране с въглеродния радиоизотоп С-14 или с аргон? Прочетох за всички тези нови открития в онова списание в автобуса и тези доказателства ми се струват неопровержими!

Замълча докато сервитьорката прибираще празните им чаши. В мига, в който се отдалечи, той отново отвори уста, но веднага я затвори. Телевизорът на бара изльчваше новините и на екрана се виждаше рисунката на две лица.

— Виж там!

Тя се обърна миг преди рисунката да изчезне.

— Приличаха на нас!

— Да. Изработени са въз основа на словесния ни портрет с помощта на фоторобот — поясни Кикаха. — И сега хрътките из целия град са пуснати по следите ни! Спокойно! Ако сега скочим, хората могат да ни погледнат. Но ако се седим тук и се занимаваме с нашите си неща, както се надявам, че правят останалите клиенти...

Ако телевизорът беше цветен, приликата нямаше да е особено близка, понеже те си бяха боядисали косата. Но черно-бялата картина ги бе показвала с почти фотографска точност.

Никой не погледна към тях и беше напълно възможно никой освен пияниците на бара да бе обърнал някакво внимание на телевизора. А те едва ли щяха да се обърнат и да огледат посетителите с подозрение.

— Какво каза онова нещо? — попита Анана, имайки предвид телевизора.

— Не знам. Беше прекалено шумно и не чух. А разбиращ, че не мога да попитам никой на бара.

Започваше да преосмисля плановете си. Може би следващо да се откаже да идеята си измъкне Червения Орк от скривалището му. Можеха да рискуват за някои други неща, но ако полицията активно търсеше него и Анана из цяла Калифорния, той определено не би желал да привлече ничие внимание. Освен това самата идея беше от онези диви зайци, които изскочат от най-тъмните дупки на човешкото съзнание. Беше прекалено фантастична, прекалено абсурдна... което ѝ даваше известни шансове за успех. Но не повече. В мига, в който задействаше плана си, той щеше да привлече към себе си Червения

Орк и полицията, а Повелителя нямаше да се появи сам, понеже щеше да знае къде се намира Кикаха.

— Сложи си сега тъмните очила — нареди ѝ той. — Мина достатъчно време, без да събудим подозрения в някого. Явно никой не ни свързва с показаната рисунка.

— Не е необходимо да ми обясняваш всичко — сопна се тя малко по-остро. — Аз съм по-интелигентна от земните жени.

Той замълча. Само за няколко минути се бяха слушили много неща. Умираше от желание да изясни въпроса за произхода и естеството на тази вселена, но сега не беше време за това. Най-важното в момента бе да оцелеят, да намерят Улф и Хризеис и да убият Звънаря. И оцеляването идваше на първо място.

— Ще вземем още малко багаж — каза той. — И камбаната. Кой знае, може да ми се отдаде възможност да я използвам по-нататък.

Плати сметката и двамата излязоха. Десет минути по-късно камбаната беше в ръцете им. Майсторът се бе справил чудесно. Камбаната, разбира се, не ми устояла на оглед отблизо. Но от разстояние, при това разглеждана от някого, който не знаеше как точно изглежда, тя спокойно можеше да мине за най-скъпоценната за всеки Звънар вещ. Беше изработена от алуминий с необходимата форма и покрито дъно, един и половина пъти по-голяма от главата на Кикаха и бе напръскана с бързозасъхваща боя. Кикаха заплати и я сложи в предвидливо набавената кутия за шапки, която бе взел от магазина.

Половин час по-късно те вървяха през парка „МакАртър“.

Освен качилите се на кашони от сапун оратори, тук можеха да се срещнат пияници, хипари и дори мъжаги в кожени якета, оставили моторите си наблизо. Както и много обикновени хора, дошли да се потъркалят по тревата и да погледат различните особняци.

Двамата заобиколиха един голям храст и спряха като вкаменени.

Отдясно имаше циментова пейка. На нея имаше двама брадясили пияници с хълтнали бузи и изпъкнали сини вени, а редом до тях седеше младеж. Той беше добре сложен с дълга мръсноруса коса и брада на около три дни. Дрехите, които носеше, бяха по-мръсни и по-раздърпани дори от тези на пияниците.

До самата пейка от неговата страна беше оставен квадратен кашон в размери стъпка и половина на стъпка и половина.

Анана понечи да каже нещо, но се спря.

Кожата ѝ пребледня, очите ѝ се разшириха, тя се хвана за гърлото и изпищя пронизително.

Единствената причина за това можеше да бъде алармената система, имплантирана в мозъка ѝ още преди десет хиляди години в момента, когато бе навлязла в своята зрялост.

Устройството се задействаше в близост до камбаната на кой да е Звъннар. Сигналът прелиташе по нервните ѝ пътища, сякаш за тях бе закачена сирена. Дълбоко вкорененият ужас от Звъннарите я бе обзел цялата.

Блондинът скочи на крака, сграбчи кашона и побягна.

Кикаха, за когото всичко бе станало ясно само за част от секундата, се втурна след него. Анана продължаваше да пищи. Пияниците се развикаха, без да знаят защо и към тях започнаха да се стичат хора.

В друг момент Кикаха би се изсмял. Той бе планирал да занесе своята кутия с фалшивата камбана в нея на някакво подобно място, където се събират пияници и отрепки, да предизвика скандал и да заслужи упоменаване на страниците на вестниците. И да се надява, че това би накарало Червения Орк да излезе на открито.

По една ирония на съдбата, беше се натъкнал на истинския Звъннар.

Ако Звъннар бе имал разума да скрие камбаната си някъде, той щеше да се намира в пълна безопасност. Кикаха и Анана щяха да го подминат на крачка от него и така и нямаше да разберат.

Изведнъж Кикаха спря да тича. Защо да преследва Звъннар, та дори да беше сигурен, че ще може да го настигне? Подобно преследване би привлякло прекалено много внимание.

Той извади лъчемета, маскиран като химикалка и нагласи пъзгача върху цвекта му на делението, гарантиращо много тесен, проникващ дълбоко в плътта лъч. Прицели се в гърба на Звъннар, но той сякаш почувства какво ще стане в следващия миг и се хвърли на земята. Лъчът на Кикаха мина над главата му, заби се в отсрещното дърво и издълба дупка в него. Кикаха изключи лъчемета. Ако задържеше пръста си върху спусъка макар и още няколко секунди, щеше да се наложи да сменя батерията му.

Звъннар надигна предпазливо глава и извади ръката си, я която се виждаше тъмен предмет. Насочи го към Кикаха, който се хвърли

встрани, захвърляйки кутията за шапки. Нещо проблесна и в следващия миг кутията и съдържанието ѝ паднаха на разсечени надве. Картонът избухна в пламъци още във въздуха.

Кикаха се приземи и мигновено стреля. Тревата на мястото, където бе надникнала главата, потъмня. Секунда по-късно Звънаря отново го обстреляше. Кикаха се претърколи настриани, скочи на крака и се затича на зиг-заг.

Видя че Анана бяга срещу него, вдигнала ръката с огромния пръстен. Кикаха се извърна за да й помогне по някакъв начин и в същата секунда видя Звънаря да вдига кашона и да побягва. От всички посоки към тях тичаха хора. А сред хората севиждаха и двама полицаи.

Кикаха разбра, че неговите действия заедно с тези на Звънаря са се сторили доста странни на околните: двама младежи, понесли кутии в ръцете си, изваждат химикалки един срещу друг и започват да се хвърлят и премятат, играйки си на ковбои и индианци. А жената, която бе изпищяла, сякаш пред нея се бе изправил самия Франкенщайн, сега се включваше в тази игра.

Един от полицайите нещо им извика.

— Не допускай да ни заловят! — предупреди я Кикаха. Това ще ни бъде краят! Нашата цел е Звънаря!

И двамата се втурнаха с всички сили. Полицайите извикаха още нещо. Той погледна назад. Преследваха ги, но още не бяха извадили пистолети, макар да се съмняваше, че това ще продължи дълго.

Постепенно застигаха Звънаря, а полицайите изоставаха. Кикаха усети, че сам започва тежко да диша.

Но каквото и да беше собственото му състояние, онова на Звънаря бе още по-лошо. Той видимо забавяше ход. Това можеше да означава, че съвсем скоро ще трябва пак да се изправи лице срещу лице с тях, и значи трябваше да внимават. След няколко секунди Звънаря щеше да се озове в обсега на неговия лъчепет и тогава можеше да му пререже краката. И да сложи по този начин край на може би най-голямата заплаха за хората. Ако се изключеше фактът, че човек представляващ най-голямата заплаха за собственото си съществуване.

С изблик на нова енергия Звънаря изкачи няколкото стъпала пред тях и се озова на горната улица. Кикаха забави ход и спря преди да

изкачи последните стъпала. Подозираше, че Звънаря дебне отнякъде кога ще си покаже главата. Анана го настигна.

— Къде е? — задъхано попита тя.

Кикаха се обърна и скочи от стъпалата, предпочитайки да се изкачи по почвата на стръмния склон. Когато се отдалечи на десетина метра от стълбището, той се хвърли по корем и запълзя към билото на хълма. Звънаря без съмнение се чудеше какво ли става. Ако беше достатъчно разумен, щеше да се досети, че Кикаха едва ли ще го атакува безогледно по същия път. И тогава щеше да оглежда пространството от двете страни на стъпалата.

Кикаха погледна надясно. Анана бе разбрала идеята му и също пълзеше нагоре. Тя се обърна към него, усмихна се и му махна с ръка. Той й показа със знаци, че трябва и двамата да се покажат едновременно. Ако Звънаря се объркаше макар и за част от секундата и се поколебаеше срещу кого да стреля първо, това щеше да бъде неговият край.

Кикаха направи знак и двамата надигнаха глави. В същия миг на улицата пред тях изгърмя изстрел.

Звънаря лежеше по гръб по средата на платното. До него бе спряла кола — огромен черен „Линкълн“ — и няколко души се готвеха да го вдигнат и натоварят в нея. Един от мъжете беше Клайст.

Кикаха изруга. Сам беше натикал Звънаря право в ръцете на помощниците на Орк, които явно бяха патрулирали из този район, търсейки човек с голяма кутия в ръцете. А може би — и каква ирония на съдбата би било това! — някой от тях беше зърнал самия Кикаха и бе решил, че това е Звънаря!

Той направи жест с ръка на Анана, двамата скочиха и се затичаха към лимузината. Полицайтите отново се развикаха, но не решиха да стрелят. Мъжете до колата хвърлиха безжизненото тяло на Звънаря на седалките и вдигнаха поглед. Скочиха вътре и колата полетя с изсвистяване на гумите в освободилото се за миг място сред трафика пред нея.

Кикаха се прицели в задницата на лимузината, надявайки се пререже някоя гума или да взриви резервоара. Нищо обаче не се случи и след няколко секунди колата се скри на завоя покрай ъгъла. Лъчеметът му беше изчерпил заряда си.

Не оставаше нищо друго освен отново да побягнат, но сега полицайтите можеха да се обадят за помощ. Единственият благоприятстващ ги фактор беше оживеното движение в пиковия час. Никакви полицаи не можеха да се доберат до тук с автомобили.

Половин час по-късно те вече бяха в такси, а след още двайсет минути стояха пред един мотел. Менажерът ги изгледа с нескривано любопитство и учудено повдигна вежди като видя, че нямат багаж. Кикаха поясни, че те са пътуващи агенти на малка рок-група, и че багажът им ще пристигне по-късно. Наложило се да излетят от Сан Франциско в отговор на спешно позвъняване по телефона.

После взеха ключовете за стаята си, прекосиха вътрешния двор и влязоха в нея. Заключиха вратата отвътре, подпряха я с бюрото, стовариха се в двойните легла и си позволиха петнайсет минути сън. Когато се събудиха взеха душ и отново навлякоха потните си дрехи. Спазвайки указанията на менажера, отидоха до търговската зона и си купиха поредните дрехи и принадлежности.

— Ако продължим със същото темпо да си купуваме дрехи и да ги губим — оплака се Кикаха, — скоро ще фалираме. И отново ще трябва да се захвана с грабежи.

Върнаха се в стаята и той нетърпеливо отвори броя на „Лос Анжелис Таймс“ на страницата с личните обяви. Прегледа ги, възклика „Ау-у!“ и скочи във въздуха. Анана се изправи в леглото и обезпокоено попита:

— Какво има?

— Нищо няма! Просто се случи първото хубаво нещо, откакто сме пристигнали тук. Честно казано не смятah, че от това може да излезе нещо. Но Улф е една много стара и хитра лисица! Мисли направо като мен самия! Виж, Анана!

И той подбутна вестника към нея. Примигвайки тя малко го поотдалечи, за да фокусира зрението си върху ситния шрифт и бавно прочете думите:

Дете на Хроваките. Най-сетне. При Статс, Уилшър и Сан Висенте. 9 вечерта. Целувки от X.

Кикаха я измъкна от леглото и се впусна в лудешки танц с нея из стаята.

— Успяхме! Успяхме! Само да се съберем и нищо няма да ни спре!

Анана го прегърна, целуна го и каза:

— Страшно се радвам! Може да си прав и това наистина да е повратната точка. Моят брат Джадаун! Едно време сигурно бих се опитала да го убия. Но не и сега. Сега едва ще изчакам да се видя с него!

— Е, няма да чакаме дълго! — заяви той. После се овладя с видимо усилие. — Сега е най-добре да видим какво става.

И включи телевизора. Когато разбра, че няма да ги споменат в новините по този канал, той превключи на друг. Минута по-късно усилията му бяха възнаградени.

Разбра се, че двамата с Анана са търсени за разпит във връзка с отвлечането на Клейст. Менажерът на мотела, в който го бяха намерили овързан, описа двамата престъпници. Първоначално Клейст не бе отправил никакви обвинения срещу тях, но тогава било открито и тялото на Кембринг. Полицията не била затруднена да направи връзка между Кембринг, Кикаха и Анана заради суматохата край катранените ями в Ла Бри. Обвиняваха ги още и в кражба на колата на Кембринг.

Това развитие на нещата не допадна на Кикаха, но той се подсмиваше, долавяйки че Червения Орк е объркан. Без съмнение Повелителя би желал обвинението да не е така сериозно, примерно само за кражба на колата, така че да може да им плати гаранцията и да ги отвлече на първия ъгъл до полицейския участък. Но след обвинения в отвлечане пускането под гаранция можеше и да отпадне като възможност.

Макар да ставаше дума за доста сериозни неща, подобни обвинения едва ли можеха да бъдат основание да показват рисунки на лицата им и да четат описанията им по телевизията. Случаят обаче започващ да се оформя като крайно интересен, защото пръстовите отпечатъци на мъжа се бяха оказали идентични с тези на някой си Пол Янус Финеган, бивш военнослужещ, изчезнал през 1946-а от апартамента си в Блумингтън, Индиана, където тогава бил студент в местния университет.

Въпросното лице се появilo двайсет и пет години по-късно във Ван Нойс, Калифорния, при много мистериозни и доста подозрителни обстоятелства. Но според водещия новините най-любопитното било, че петдесет и двегодишният Финеган бил описан от свидетелите като двайсет и петгодишен младеж!

На всичко отгоре, след първото показване на образа му по телевизията, се разбрало, че той е единият от двамата мъже, взели участие в крайно загадъчното преследване из парка „МакАртър“.

Говорителят завърши с коментар, който трябва да прозвучи като шега: Може би този Финеган се е върнал от Извора на младостта, защото обратното би означавало, че свидетелите са пили от някой друг извор!

— При цялото внимание, което ни се оказва — оплака се Кикаха — ситуацията значително се усложнява. Надявам се поне менажерът на нашия хотел да не гледа телевизия в този момент.

Беше осем и половина. Улф искаше да се срещнат в ресторант „Статс“ на проката на „Уилшър“ и „Сан Висенте“. Ако вземеха такси щяха да стигнат много преди уговорения час. Той реши, че трябва да отидат пеша. Не искаше да се доверява на такси. И макар да бе готов да се качи винаги, когато се налагаше, той не виждаше никакви основания да го взема, само и само за да избегне разходката. Особено като се имаше предвид, че се нуждаеха от физически упражнения.

Анана се оплака, че е гладна и иска да се добере до ресторанта колкото може по-скоро. Той й отговори, че страданието е от полза за душата, но не сдържа усмивката си докато я убеждаваше. Собственият ми стомах го болеше, а ребрата му изглеждаха по-изпъкнали, отколкото допреди няколко дни. Но не обичаше да бъде пришпорван в различни ситуации, ако това можеше да се избегне.

И докато вървяха, той я разпита за Червения Орк и така нареченото „създаване“ на Земята.

— В началото съществувала вселената на Повелителите и тя била единствената известна. Но след десет хиляди години развитие на науката, моите прадеди успели да формулират теорията за изкуствените вселени. След като изчистили математическия фундамент на самата концепция, било само въпрос на време да се появи и първата джобна вселена. В едно и също „пространство“ се озовали два сегмента на пространствено-времевия континуум, но всеки от двета бил недостъпен до обитателите на другия понеже вселените се намирали така да се каже „под прав ъгъл“ една спрямо друга. Сам разбираш, че „правият ъгъл“ в случая е само начин на изразяване, опит да се обясни нещо, което може да се проумее само от някой, който разбира математиката на концепцията. Дори самата аз,

макар да проектирах и след това построих собствена вселена, така и не разбрах тази математика, нито схванах как точно работят машините за сътворяване... Първата изкуствена вселена била конструирана около двеста години преди да се родя аз. Била е дело на група Повелители — между другото тогава те още не се наричали „повелители“ — сред които били баща ми Уризен и брат му Орк. Орк вече бил на възраст еквивалентна на две хиляди земни години. Бил физик, после биолог и накрая социолог... Първата стъпка било да се „надуе балон“ в несъществуващото пространство. Представяш ли си го? Аз не мога, но точно така ми беше обяснено. Надуваш балон в не-пространството. С други думи създаваш малко пространство или малка вселена, в която телепортираш своите машини. Те от своя страна разширяват това пространство до — или ако предпочиташ в — пространство-времето на оригиналната вселена. Новият свят се разширява, за да приеме още по-големи машини. Те продължават процеса на разширяване и това отваря място за следващите машини... Но още в самото зараждане на този свят могат да бъдат заложени физически закони, различаващи се от онези в породилата го вселена. Тъканта на континуума може да бъде по-различна, така че гравитацията например да има по-различно поведение от това на гравитацията в оригиналната вселена... Вероятно разбираш, че първата вселена не била нищо особено. В нея не били заложени нови принципи. На практика тя била едно точно копие на оригиналната. Е, точно в смисъл, че повтаряла нашия свят такъв какъвто той бил в миналото.

— И това копие било този... моят... свят? — попита Кикаха. — Земята?

Тя кимна и продължи:

— Тази вселена била първата. И е направена приблизително преди петнайсет хиляди земни години. И тази слънчева система се различава само в някои несъществени подробности от слънчевата система на Повелителите. И Земята се различава съвсем малко от родната им планета.

— Искаш да кажеш...?

Той замълча в продължение на половин пряка и после каза:

— Така-а... сега ми става ясно какво си имала предвид, когато каза, че този свят е относително млад. Аз знаех че това не може да бъде вярно понеже физическите методи за датиране неоспоримо

доказват, че този свят е на повече от четири и половина милиарда години. Откритите вкаменелости на хоминиди са на повече от един милион и седемстотин и петдесет хиляди години, а датирането с С-14 се прави с точност до петдесет хиляди години, ако си спомням правилно прочетеното в онова списание... От друга страна ти казваш, че в тази вселена са възпроизведени камъните на твоя свят, които са на възраст четири и половина милиарда години. И те остават на тази възраст, независимо, че са репродуцирани тук преди петнайсет хилядолетия... И когато намираме кости на динозаври, за които няма никакво съмнение, че са отпреди шейсет милиона години или каменни сечива и човешки скелети, отпреди един-два милиона години, това означава само, че те са копия на същите кости и сечива и скелети на вашата планета.

— Точно така — отговори му тя.

— Ами звездите! — възклика той. — Галактиките, свръхновите, квазарите, съществуващи в неизброимо количество и пръснати на милиарди светлинни години от нас? Дори само милиардите звезди в нашата галактика, която се простира на сто хиляди светлинни години? Ами червеното отместване на светлината, пристигаща от галактиките, които се отдалечават от нас със скорост близки до тази на светлината и отстоящи на милиарди светлинни години оттук? Ами пулсарите, ами... Господи, ами просто всичко!

И той вдигна ръце за да илюстрира безкрайността и вечността на вселената. И да подчертава абсолютната безсмисленост на твърденията й.

— Тази вселена е първата и най-голямата от изкуствените — поясни тя. — Е, може би не най-голямата, защото втората е също толкова голяма. Диаметърът ѝ е равен на три пъти разстоянието от Слънцето от планетата, която сте нарекли Плутон. Ако хората построят кораб, с който да опитат пътешествие до най-близката звезда, той ще подмине орбитата на Плутон, после ще стигне на разстояние двойно по-голямо от диаметъра на тази орбита. И тогава...

— Тогава?

— И тогава звездолетът ще навлезе в зона, в която ще бъде унищожен. Ще се натъкне на... как да го нарека? На силово поле е единственото, което ми хрумва. И ще изчезне в огнено кълбо. И

същото ще се случи със следващия или следващите го кораби, ако ги има. Звездите не са за хората. Главно защото няма звезди!

Кикаха изпита нужда бурно да възрази. Беше възмутен. Но си наложи просто да каже:

— И как обясняваш това?

— Пространството-времето отвъд орбитата на Плутон е симулация. В малки мащаби. Относително малки, искам да кажа.

— Ами червеното отместване в светлината, пристигаща от звездите. Самата скорост на светлината? Тези неща...

— В тъканта на континуума е въведен изкривяващ фактор, който е отговорен за всички тези ефекти.

Значи цялата астрономия на звездите, цялата космогония и космология бяха неверни.

— Но защо Повелителите са решили да създадат това подобие на вечно разширяваща се безкрайна вселена с всичките ѝ трилиони небесни тела? Защо просто не са оставили небето празно с изключение на Луната и планетите? Защо е била необходима тази жестока измама? Има ли изобщо смисъл да питам? За момент бях забравил, че Повелителите просто са жестоки!

Тя го потупа по ръката, надзърна в очите ми и поясни:

— Повелителите не са единствените жестоки същества. Ти забравяш какво ти казах: Тази вселена е точно копие на нашата. Точно. От самия ѝ център, слънцето, към периферията и външните ѝ стени, тя напълно копира нашия свят. Включително и симулацията на междузвездното пространство.

Кикаха се сепна и прошепна:

— Искаш да кажеш, че...? Че оригиналният свят на Повелителите сам е изкуствена вселена, така ли?

— Да. След като изпратихме три звездолета към най-близката звезда, отстояща както си мислеме само ма 4.3 светлинни години от нас, ние изпратихме и четвърти. За разлика от първите три обаче той забави при наближаване до района, в който предишните бяха изчезнали в ослепителни експлозии. Звездолетът оцеля, но не можа да се придвижи по-далече от първите. Силовото поле неумолимо го отблъскваше назад. А може би се отклоняваше благодарение на самата структура на пространственно-времевия континуум в това място... След продължителни изследвания стигнахме до извода, че няма нито звезди,

нито междузвездно пространство. Поне не в смисъла, в които си ги бяхме представяли. Този извод не се прие леко от повечето хора. Всъщност неговото въздействие върху нашата цивилизация беше такова, че ние бяхме като побъркани за известно време... Някои историци смятат, че точно открытието, че сме изкуствена, крайна в размерите си вселена ни е стимулирало да се заловим с изследванията, довели ни до откриването на начина да правим сами изкуствени вселени. Защото след като ние сме продукт на цивилизация, което е създала нашата вселена и следователно създала е самите нас, тогава защо и ние да не създадем наши си светове. И така...

— В такъв случай Земята даже не е от втора ръка! — възклика Кикаха. — Тя е трето копие! Но кой би могъл да е създателят на вашия свят? Кои са Господарите на самите Повелители?

— До момента не знаем нищо по въпроса — призна тя. — Не сме открили и следа от тях, от техния оригинален свят или от други техни изкуствени вселени. Те явно съществуват в измерение, което досега е недостъпно за нас, а подозирам, че и винаги ще си остане недостъпно.

През главата на Кикаха мина мисълта, че подобно откритие би следвало да понатрие носа на Повелителите. И може би беше направило, поне в началото. Но те бързо се бяха съвзели и се бяха заловили да правят свои светове, връщайки се към солипсическия си начин на живот.

А в търсене на безсмъртието бяха създали Звънорите — тези подобни на Франкенщайн чудовища, — и след дълга война ги бяха победили и се бяха отървали от заплахата... или поне така бяха помислили. Но ето че сега един Звънор беше на свобода и... Не, той не беше на свобода. Беше в ръцете не Червения Орк, който положително щеше да се погрижи Звънора да изчезне заедно с камбаната си някъде... може би дори на дъното на Тихия океан!

— Ще прегълтна това, което ми разказа — обади се той, — но признавам ти, че хапката ми идва доста голяма. И все пак какво ще ми кажеш за хората на Земята? Откъде са дошли всички те?

— Твоите прадеди отпреди петнайсет хиляди години са създадени в биолабораториите на Повелителите. Един комплект беше изработен за тази Земя, втори — точен дубликат на първия — за втората Земя. Червения Орк създава две подобни вселени и ги насели с

едни и същи народи. Едни и същи дори в най-малките подробности... Орк ги разпръснал из различни места — говоря за бялата раса, за негроидите, негритосите, монголоидите, amerиндите и австралоидите. Под грижите на Повелителите от тях трябвало да се оформят народите от каменната епоха. Всяка група била обучена да говори на свой език... всички езици междущочем са изкуствено създадени. Били научени също да изработват каменни и дървени сечива, да ловуват, да се държат по определен начин и така нататък. И след това Повелителите изчезнали. Мнозина от тях се върнали в родния свят, където заживели с мечти да направят собствени вселени. Някои останали скрити на двете Земи, за да видят какво ще стане. В края на краищата всички те били или избити, или били изхвърлени от двете вселени от Червения Орк, но това станало хиляда години по-късно.

— Почакай малко — спря я Кикаха. — Никога не си бях задавал този въпрос, защото ми се струваше, че отговорът може да е само един. И все пак... всички Повелители ли са от бялата раса?

— Мислил си, че са защото досега се срещал само такива — отговори му тя. — Между другото, колко Повелители си виждал?

— Шест — усмихна се той.

— Според мен са останали към хиляда и от тях около една трета са монголоиди, а другата трета са негроиди, ако използвам земните термини. В нашия свят австралоидите изчезнаха, а нашият еквивалентът на вашите полинезийци и amerинди бе погълнат от монголоидите и белите.

— Ами другата земна вселена? — попита той. — И там ли народите се развиха по сходен с нашия начин? Или има съществени отклонения?

— Не мога да то отговоря. Само Червения Орк знае това.

В него напираха множество въпроси, между които например как се е случило така, че на Земята има врати, над които Орк няма контрол. Хрумна му, че това може би бяха врати, останали от едно време, когато на Земята бе имало много Повелители.

Но време за въпроси не бе останало. Те наближаваха проката на „Уилшър“ и „Сан Висенте“ и виждаха витрините на „Статс“ на няколко десетки метра себе си. Ресторантът представляваше ниска сграда от камък и тухли с огромна стъклена фасада. Сърцето му заби по-бързо. Перспективата да види отново Улф и Хризеис го караше да

се чувства по-щастлив, отколкото помнеше скоро да е бил. Това обаче не го накара да забрави за предпазливостта.

— Първият път само ще минем отпред — обясни той. — Нека се ориентираме в обстановката.

Намираха се от отсрецната страна на тротоара. В ресторант имаше към една дузина хора, две сервитьорки и още една жена на касата. В едно от сепаретата седяха двама униформени полицаи — колата им в бяло и черно бе паркирана в западната част на паркинга. Нито Улф, нито Хризеис бяха вътре.

Все още не бе станало девет часа, а Улф също имаше право да подходи към срещата с известна предпазливост.

Те спряха пред витрината на магазин за дрехи. Оттук можеха да наблюдават кой влиза и кой излиза от ресторант. Двама от посетителите станаха и излязоха. Полицайтe не показваха никакви признания, че бързат. Някаква кола влезе в паркинга, направи обиколка, избра си място и изгаси всички светлини. От нея слязоха мъж и жена — и двамата среброкоси — и влязоха в ресторант. Мъжът беше прекалено нисък и слаб, за да има нещо общо с Улф, а жената бе твърде висока и мощна, за да бъде Хризеис.

Мина към половин час. Клиентите идваха и си отиваха. Никой от тях не можеше да бъде събркан с някой от приятелите им. В десет без четвърт си тръгнаха и двамата полицаи.

— Можем ли да влезем вече? — попита Анана. — Толкова съм гладна, че коремът ми сякаш е загризал сам себе си.

— Нещо не ми харесва — проговори Кикаха. — Уж всичко е наред, а Улф го няма. Ще изчакаме още малко и ще му дадем допълнителен шанс да дойде. Но вътре няма да влезем. Страшно ми прилича на капан.

— Виждам ресторант по-надолу — примоли се тя. — Защо да не отскоча дотам и не донеса храна и за двама ни?

Изрепетираха няколко пъти начина, по който трябваше да поиска сандвичи със сирене с всички добавки без лук и два шоколадови млечни шейкса за консумация навън. Той ѝ обясни какво ресто следващо да очаква и я помоли да побърза.

След това го обхванаха съмнения дали изобщо следва да я пуска. Ако се случеше нещо неочеквано и ако му се наложеше да замине, тя

щеше да остане сама. С всички неприятни последици за нея. Защото тя все още не бе свикнала с пулса на този свят.

От друга страна и собственият му корем протестираше.

— Окей — каза той неохотно. — Но не се бави и помни, че ако се случи нещо непредвидено и се наложи да се разделим, ще се срещнем обратно в мотела.

И той започна да наблюдава ресторанта пред себе си и улицата, по която бе заминала.

След около пет минути тя се появи обратно, носейки в ръце огромен бял хартиен плик. Слезе на улицата, за да я пресече и да дойде откъм неговата страна. Но едва бе направила няколко крачки и зад ъгъла се появи кола, която я подмина и спря. Двама мъже изскочиха и се затичаха срещу нея. Кикаха се втурна към тях. Анана изпусна плика и се свлече на паважа. Не се бе чул изстрел, нито се бе видял пламък на нещо, което можеше да послужи като указание, че е бил използван пистолет. Двамата мъже първи стигнаха до нея. Единият я вдигна, а другият се обърна с лице към Кикаха.

В същия миг от колата слезе трети и се затича към Кикаха. Няколко коли надуха клаксони зад спряталата кола, после я заобиколиха. Светлината на фаровете им показва, че вътре има само още един и той седи на мястото на шофьора.

Кикаха скочи встрани и се озова на уличното платно. Някаква кола отчаяно изсвири и едва го заобиколи. Зад него се разнесе гневния глас на шофьора:

— Ах ти, нещастен кучи сине!...

Кикаха вече бе успял да извади собствената си химикалка-льчемет. Няколко бързи думи я пренастроиха за пронизващ лъч. Първата му грижа сега бе да се опази от лъчметите на противниците, а втората — да повреди колата им.

Той се хвърли на улицата, превъртя се неколкократно и с периферното си зрение успя да забележи блясъка на тънък като игла, нажежен до бяло лъч. Втори лъч се изтръгна от собствения му лъчмет и докосна колелата на спряталата кола. Гумите се пръснаха с гръм и колата се килна странично, защото заедно с гумите лъчът беше отрязал и долната част на джантите.

Шофьорът изскочи и изтича от другата страна на колата.

Кикаха вече беше отново на крака и тичаше към друга кола, паркирана до самия тротоар. Хвърли се напред, падна върху макадамовата настилка и се претърколи. В мига, в който успя да изпълзи зад колата и да надзърне оттам, той видя втора кола да спира до първата. Мъжете прехвърляха Анана в нея.

Кикаха скочи и извила, но пред него профучаха няколко коли и му попречиха да използва лъчемета. Когато улицата опустя, втората кола вече правеше обратен завой. Други коли, приближаващи по лентата за насрещно движение, се изпречиха между него и колата, която я откарваше. Беше абсолютно безполезно да се опитва да порази задните ѝ колела в тази ситуация. И сякаш съдбата се бе обърнала срещу него, защото в същия миг една полицейска кола се приближи в неговата лента и спря. Кикаха знаеше, че не може да позволи да го разпитват точно сега. Извън себе си от гняв, той побягна.

Зад гърба му зави сирена. Някой извила и се разнесе изстрел.

Кикаха ускори ход и изскочи на „Сан Висенте“, едва не причинявайки масово задръстване, когато се шмугна между потоците коли. Прекоси разделителната линия, стигна до отсрещната половина на улицата и едва сега си позволи поглед назад. Единият полицай също чакаше на линията, напълно блокиран от носещите се наоколо коли.

Полицейската кола обаче бе направила обратен завой и в този момент излизаше на улицата. Кикаха се затича, зави на ъгъла, втурна се между две къщи, заобиколи ги отзад и отново излезе на „Сан Висенте“. Полицаят, който го бе последвал, се качваше при колегата си. Кикаха се сгуши в сенките и изчака полицейската кола, която не бе спряла сирената си, да се отдалечи. После се върна покрай същия ъгъл, където бе завил.

Отиде обратно до „Статс“ и погледна вътре. Никаква следа от Улф и Хризеис. Нова полицейска кола се приближаваше с включени светлини, но с изключена сирена.

Той прекоси паркинга и зави зад някаква постройка. Отне му може би цял час, но крийки се между къщите, пресичайки улиците на забранени места, снишавайки се от време на време, той успя да се изпълзне на хайката с полицейски коли. Отби се в едно заведение, където обслужваха пътуващите с коли, купи си сандвич и се върна в мотела.

Пред него беше паркирана полицейска кола. За пореден път се наложи да изостави багажа си и да изчезне в нощта.

Имаше нещо, което трябваше да направи веднага. Знаеше, че Червения Орк ще инжектира Анана със серума, който щеше да я накара да отговори на всеки зададен й въпрос. Не можеше да се изключи възможността Орк да разбере, че Рога на Шамбаримен е бил донесен в неговия свят и че се намира в касета на автогара в центъра на града. Той, естествено, щеше да изпрати хората си до автогарата и нямаше да се поколебае дори да я вдигне във въздуха, ако се наложеше. Орк наистина не би се спрял пред нищо, за да получи Рога.

Кикаха взе такси и нареди на шофьора да кара към автогарата на „Грейхаунд“. Взе кальфа от касетата, извървя пеша седем преки и едва тогава взе ново такси, което го откара до ж.п. гарата в центъра. Остави Рога на съхранение в нова касета. Не искаше да носи ключа в себе си. Купи пакетче дъвки и сдъвка всичките, докато не получи голяма топка. Докато дъвчеше се разходи извън гарата, хареса си едно дърво в края на паркинга, огледа го и реши, че е попаднал на идеалното скривалище. Мушна ключа от касетата в центъра на топката от дъвка и я пусна в малка хралупа точно над главата си.

После взе такси за района на „Сънсет“ и „Феърфакс“.

Събуди се към осем часа върху стар матрак на голяя под в голяма старомодно обзаведена стая. До него спеше Род (съкратено от Родрига). Родрига Елсийд, както му се бе представила, беше високо стройно момиче със забележително големи гърди, симпатично, макар и напръскано с лунички лице, големи тъмносини очи и права жълтеникова коса, която падаше почти до кръста й. Беше облечена в риза от груб плат на сини и червени карета, обута бе в мръсни шалварести панталони и носеше скъсани мокасини. Зъбите й бяха бели и равни, а дъхът й издаваше малко храна и много марихуана.

Снощи докато си бе пробивал път по булевард „Сънсет“ сред тълпите излезли да се разходят в съботната нощ, Кикаха я бе видял да седи на тротоара и да разговаря с друго момиче и момче.

Момичето бе забелязала Кикаха и му се бе усмихнало. После бе казала: „Здрави, приятел! Изглеждаш като че ли се криеш от много време насам“.

„Надявам се да не ми личи толкова ясно — отговори й той усмихвайки се, — защото и ченгетата могат да го забележат.“

Не беше никакъв проблем да се присъедини към тях, а когато предложи да купи нещо за ядене, интересът им към него значително нарасна.

Нахраниха се и отново излязоха на „Сънсет“, бърбoreйки за какво ли не. Тази нощ той научи много за техния свят. А когато подхвърли, че няма покрив над главата си, те не се поколебаха да го поканят да остане в тяхното свърталище. Обясниха му, че става дума за голяма, запустяла и малко страшничка стара къща, в която се навъртали към петдесетина души (плюс-минус десет) и разделяли наема. Който нямал пари също бил добре дошъл, докато си намери препитание.

Родрига Елсийд (беше сигурен, че това не е истинското ѝ име) бе дошла тук от Дейтън, Охайо. Беше оставила двамата си строги родители там. Беше на седемнайсет и не знаеше каква иска да стане. Но бе сигурна, че засега ѝ стига да бъде самата себе си.

Кикаха даде още пари за да купят марихуана и другото момиче, Джаки, изчезна за известно време. Когато се върна всички се отправиха към голямата къща, известна като „Графството“ и влязоха в тази стая. Кикаха реши, че трябва да пуши с тях, защото чувстваше, че така ще го приемат. Димът не му въздейства по никакъв начин освен че го накара да се закашля.

Не след дълго Джаки и приятелят ѝ Дар се отдаоха на любов, а Родрига и Кикаха излязоха да се поразходят. Тя му призна, че ѝ харесва, но не може да се реши да легне с него след толкова кратко познанство.

Кикаха я успокои, че напълно я разбира. Не беше разочарован. Единственото, което искаше, беше да се настпи. Час по-късно те се върнаха в стаята, която беше празна, и заспаха върху мръсния матрак.

Но сънят не бе успял да разсее беспокойствата му. Чувстваше се подтиснат от това, че Анана е в ръцете на Червения Орк, а подозираше, че Улф и Хризеис също са негови пленници. Червения Орк някак се бе досетил, че обявата е от Кикаха и бе отговорил. Но той никога не би могъл да отговори по толкова специфичен начин, ако не държеше Улф в ръцете си и не бе измъкнал от него всичко, което знаеше за Кикаха.

Познавайки Повелителите, Кикаха допускаше, че Червения Орк ще започне с изтезания, макар че бе достатъчно само да инжектира на Улф и Хризеис серума, който щеше да ги накара да му кажат онова,

което го интересуваше. След това сигурно пак щеше да ги измъчва и накрая щеше да ги убие.

Така щеше да постъпи и с Анана. Може би дори в този момент...

Той потръпна и прошепна:

— Не!

Родрига отвори очи и попита:

— Какво?

— Спи, спи — успокой я той, но тя седна на матрака и обхвата коленете си с ръце.

Залюля се напред-назад и се обади:

— Нещо те измъчва, amigo. Нещо те яде дълбоко вътре. Виж какво... не искам да ти досаждам, но ако има нещо, което бих могла да направя...

— Аз сам трябва да се оправя.

Беше недопустимо да я замесва, дори наистина да имаше начин, по който би могла да бъде полезна. Щеше да намери смъртта си в мига, в който се свържеха с хората на Червения Орк. Тя изобщо не можеше да се сравнява с бързата, невероятно жилава и находчива Анана. Която можеше да не е жива в този момент, напомни си той.

Усети че в очите му напират сълзи.

— Благодаря ти, Род. Сега трябва да вървя. Може би ще ти се обадя по-нататък.

Тя стана и му каза:

— Има нещо малко странно в теб, Пол. Ти си млад, но не говориш точно като нас, нали ме разбиращ? Изглеждаш ми малко... не, не си обратен. Искам да кажа... сякаш не принадлежиши на този свят. Знам какво е това, аз самата понякога се чувствам такава... сякаш и аз съм тук само за малко. Но при теб е по-различно — ти наистина си като пришълец. Нали не си слязъл от някоя летяща чиния, а?

— Хайде, Род, благодаря ти за предложението. Наистина. Но нито мога да те взема със себе си, нито мога да искам нещо от теб. Поне не сега. Но по-нататък, ако се случи нещо, в което да можеш да ми помогнеш, аз ще ти се обадя и с удоволствие ще те оставя да го направиш. — Той се наведе и я целуна по челото: — Hasta la vista^[9], Родрига. А може би adios^[10]. Макар че бих искал да се надявам, че някога пак ще се видим.

Кикаха тръгна и вървя докато не стигна пред някакъв ресторант. Влезе да закуси и да обмисли ситуацията.

Едно нещо беше напълно сигурно. Проблемът със Звънаря беше решен. Нямаше никакво значение дали е убит от Кикаха или от Орк. Стига да е убит и с това да е сложен края на Звъните.

А Червения Орк държеше всичките си врагове в ръцете си и скоро щеше да залови и последния от тях. Освен ако този негов противник успееше да се добере пръв до него. Червения Орк изобщо не бе вложил цялата си енергия за залавянето на Кикаха, понеже основното за него бе да залови Звънаря. Сега обаче вече можеше да посвети цялото си внимание на малкия досадник.

По някакъв начин Кикаха трябваше да открие Повелителя преди да стане обратното. И то много скоро.

Свърши със закуската и си купи „Таймс“. Излезе на улицата и тръгна преглеждайки съдържанието на вестника. Нямаше и намек, че някакво момиче е било отвлечено и нито дума за онази кола на „Уилшър“, на която бяха отрязани долните половини на левите джанти. Само къса бележка, че полицията се е натъкнала на тайнствения Пол Я. Финеган, който успял да се измъкне, и кратко резюме на известното за живота му отпреди 1946 година.

Кикаха си наложи да се успокои и се опита да мисли, без да се отвлича. Никога преди не се бе чувствал толкова превъзбуден. Но беше безсилен да попречи на изтезаването на своята любима и приятели.

Имаше един-единствен начин да се влезе в дома на Повелителя и да се изправи лице в лице срещу него. Трябваше само да се предаде и после да разчита на своята смелост и изобретателност.

Реализмът му надделя. Той щеше да бъде отведен в дома на Червения Орк само след подробен оглед на дрехите и тялото му, така че би било безумие да се надява, че някое от скритите му оръжия може да мине незабелязано. Освен това щяха да го вържат и да се уверят, че е напълно безпомощен.

Да... оставаше мъничката надежда в спазването на неписания кодекс на Повелителите: винаги да се оставя някаква възможност за извънредно настойчивия, изобретателен и умен враг. Без значение колко непреодолими бяха капаните, поставяни от Повелителите в техните дворци, те винаги оставяха свободен поне един път за влизане, ако нападателят беше достатъчно съобразителен да го открие. Такова

бе правилото на смъртно опасната игра, която те играеха вече хилядолетия. Точно това правило бе накарало Червения Орк да остави неохранявана вратата в пещерата, където Кикаха и Анана се бяха телепортирали от вселената на Улф.

Понеже просто нямаше какво друго да прави, той влезе в телефонната кабина на паркинга при бензиностанцията, до която бе стигнал, и набра номера на дома на Кембринг. Някой вдигна слушалката толкова бързо, че за миг Кикаха помисли, че Кембринг е още жив и все така очаква неговото позвъняване. Гласът обаче беше на вдовицата му.

— Обажда се Пол Финеган — обясни Кикаха.

Настъпи пауза и после жената изпища:

— Убиец такъв!

Той изчака виковете и проклятията да се сменят със задъхани ридания и пак се обади:

— Не аз убих твоя съпруг, макар че имах основания да го направя, както знаеш. Уби го големия бос.

— Лъжец! — отново изкрещя тя.

— Кажи на шефа му, че искам да говоря с него. Ще изчакам резултата, без да затварям. Знам че там има няколко телефона, които можеш да използваш.

— Защо да правя това? — попита по-спокойно тя. — Не искам да правя нищо за теб!

— Добре, нека погледнем на нещата от този ъгъл: ако му падна в ръцете, той ще се погрижи ти да бъде отмъстена. Но ако сега, точно сега, аз не успея да се свържа с него, потеглям и никой повече никога няма да ме види. Включително и той самият.

— Добре — измънка тя и остави слушалката. Шейсет секунди по-късно му каза: — Тук имам говорител, някаква кутия, разбиращ ли? Можеш да говориш с него през нея.

Кикаха се съмняваше, че човекът с когото му предстоеше да разговаря бе наистина самият „голям бос“. Но мисис Кембринг бе разкрила, че притежава информация, която й бе неизвестна онази нощ. Дали това не следваше да се разглежда като знак, че Повелителя е очаквал Кикаха да свърже с нея?

Той почувства космите на тила му да настръхват. Ако Червения Орк бе в състояние да предугади ходовете му с такава точност, тогава

той знаеше и какъв ще бъде следващият му ход.

После сви рамене. Имаше само един начин да се разбере дали Червения Орк наистина е толкова умен.

Гласът, който се разнесе, бе дълбок и звучен. Английският звучеше като на местен жител, а в избора на думите не се забелязваше нищо особено. Говорещият не се представи. Тонът му подсказваше, че той не смята това за необходимо. Човекът, който говореше, бе уверен, че е достатъчно да бъде чут, за да бъде идентифицира. И за да впечатли със своето могъщество.

Кикаха разбра че това наистина е Червения Орк и колкото повече го слушаше, толкова по-отчетливо долавяше определени характеристики, които му напомняха за гласа на Анана. Имаше някаква прилика и това не беше изненада, понеже в семейството на Уризен родителите често бяха в родствени връзки.

— Финеган! Държа в ръцете си твоите приятели Улф и Хризеис, както и любовницата ти и моя племенница Анана. Те са добре. Нищо лошо не им се е случило. Засега! Измъкнах истината от тях и те ми разказаха всичко, което знаеха за цялата тази история.

Добре че Анана не знае къде се намира Рога на Шамбаримен, помисли си Кикаха.

Настъпи пауза.

— Слушам — обади се Кикаха.

— Би трябвало да ги убия... е, след като им обърна внимание по подходящ начин. Но те наистина не представляват никаква заплаха за мен, а на всичко отгоре ги залових като новородени безпомощни зайчета.

Да, всеки Повелител имаше склонност към известно самохвалство. Кикаха не каза нищо, знаейки, че ще мине известно време, преди Червения Орк да стигне до същността на нещата. Но той го изненада.

— Бих могъл да изчакам докато те заловя и едва ли би ми се наложило да чакам дълго. Но точно в този момент времето ми е особено ценно и затова съм склонен да преговарям с теб.

Отново пауза.

— Целият съм слух — увери го Кикаха.

— Ще освободя пленниците и ще им разреша да се върнат в света на Джадаун. И ти можеш да вървиш с тях. Но има няколко

условия. Първо, ще ми предадеш Рога на Шамбаримен!

Кикаха бе очаквал подобно развитие. Рога беше не само уникален за всички вселени, но и бе най-ценнитеят предмет за всички Повелители. Беше изработен от славния предтеча на всички сега живи Повелители, но след това бе останал притежание на не по-малко славния му син за толкова дълго, че понякога го наричаха Рога на Илмаруолкин. Притежаваше уникални възможности за телепортиране през вратите. Защото можеше да се използва самостоятелно. Всички останали врати съществуваха по двойки. Трябваше да има врата във вселената, от която се тръгваше, и друга — резонансна врата, във вселената, където се отиваше. Повечето двойки бяха стационарни, макар да имаше и мобилни, които се образуваха от събирането един до друг на два полумесеца. Но притежателят на Рога трябваше само да изsviri с помощта на бутончетата върху него определена комбинация от ноти и да отвори временно съществуващ проход между вселените. Въщност беше необходимо нотите да се изsvирят в близост до „резонансната“ точка в „стените“ между двета свята.

Резонансната точка представляваше проход между вселените, но те оставаха непроменени. Така че ако някой Повелител използваше Рога, без да знае къде ще го отведе резонансната точка, той щеше да се озове в другата вселена, независимо дали би искал това или не.

Кикаха знаеше за четири подобни места, където би могъл да изsviri с Рога и да отвори проход към Света на нивата. Едното място бе в пещерата до езерото Ероухед. Другото бе в Кентъки, но до него можеше да го заведе само Улф. Третото се намираше в бившия му апартамент в Блумингтън, Индиана. А четвъртото бе в дрешника в сутерена на една къща в Темп, Аризона. Улф познаваше това място особено добре и бе описал на Кикаха как да се добере до него, ако се намира на Земята, а Кикаха не бе забравил.

В гласа на Червения Орк прозвуча нетърпение:

— Хайде! Не си играй игрички с мен, землянино! Кажи да или не, но го кажи бързо!

— Да! Искам да кажа по принцип! Защото зависи и от другите ти условия!

— Има само още едно условие — Червения Орк се прокашля и продължи: — Става дума за това ти и останалите да ми помогнете да заловим Звънаря!

Кикаха беше шокиран, но хилядите ситуации, в които бе бил оказал изненадван в миналото, му помогнаха да скрие това. Така че той без запъване се съгласи:

— Дадено! Всъщност това е нещо което се надявах, че ти ще се съгласиш да направим, но не си представях как ще се сработим. Е, разбира се, преди ти не можеше да диктуваш условията.

Значи или Звънаря беше плечен от хората на Орк и след това бе избягал, или някой друг го бе заловил. И този друг можеше да бъде само друг Повелител.

Последната възможност бе да има още един Звънар!

И при тази мисъл кръвта му изстинава.

— И какво ще правим сега? — попита той, опитвайки се да скрие истинския смисъл на въпроса си, който беше „Какво искаш да направим сега?“.

Гласът на Орк стана делови и сдържано триумфиращ.

— Ще се предадеш в къщата на мисис Кембринг колкото е възможно по-скоро и моите хора ще те доведат при мен. Колко време ти е необходимо, за да стигнеш до там?

— Около половин час — отговори Кикаха. Ако вземеше такси веднага, можеше да стигне и след десет минути, но той се нуждаеше от малко повече време, за да обмисли как да действа.

— Отлично! Ще предадеш всичките си оръжия и ще бъдеш внимателно прегледан от моите хора. Ясно ли е?

— Разбира се — отговори Кикаха.

През целия разговор Кикаха не бе забравил за бдителността. Той поглеждаше през стъклата на кабината, следейки за нещо подозрително, но единственото, което се случи бе, че няколко коли минаха покрай него. В този миг обаче една нова кола отби до тротоара и спря. Беше огромен тъмен „Кадилак“ с единствен пасажер. Мъжът остана седнал около минута, погледна часовника си, отвори вратата и слезе. Тръгна бавно към кабината и отново погледна часовника на китката си. Беше много атлетичен младеж, висок към метър и деветдесет и облечен в скъпи и модни дрехи. Дългата му жълтеникова коса блестеше под слънцето като посипана със златен прах. Лицето му беше симпатично, но с твърди черти.

Той спря пред кабината им извади табакера. Кикаха продължаваше да се вслушва в инструкциите, но държеше новодошлия

под око. Младежът незаинтересовано гледаше на света около себе си през полуприворените си клепачи. Нетърпението му от заетата кабина бе видимо. Погледна за трети път часовника си, после запали цигара, близвайки със запалената клечка върха ѝ само за миг, и продължавайки плавното движение, щракна с пръст клечката.

Кикаха тихо изрече кодовата дума, която подготвяше лъчемета в пръстена за къс пронизващ импулс. Ако този приятел го нападнеше, щеше да се наложи да стреля по него през стъклото.

Гласът в слушалката не спираше. Повелителя сякаш диктуваше условията за капитулация на една голяма нация, а не на единствен човек. Кикаха трябваше да се приближи към дома на Кембринг откъм парадния вход, после трябваше да извърви само до средата на алеята, да спре там и да изчака едновременното приближаване на тримата мъже, които щяха да излязат от къщата и другите трима, които щяха да слязат от колата, паркирана пред дома. После...

Мъжът пред кабината направи гримаса на разочарование, погледна за последен път часовника си и се извърна. Явно бе загубил надежда, че Кикаха ще свърши скоро.

Но в мига, в който направи втората си крачка, той мигновено се извърна и се видя, че държи в ръка пистолет с къса цев.

Кикаха пусна слушалката и се приведе, изговаряйки думата, която активираше пръстена.

Разнесе се отсечен, не много силен изстрел, стъклото на прозорците се пръсна на парчета и Кикаха се озова обгърнат от бяла мъгла. Всичко това бе толкова неочеквано, че той пое въздух несъзнателно и веднага разбра, че повече не трябва да диша. Едновременно с това изскочи от кабината, разсичайки вратата с едно махване на пръстена. Вратата се стовари напред под тежестта му, но той така и не чу трясъка.

Свести се на тъмно и тясно място. Друсането и миризмата му разкриха, че е в багажника на кола. Ръцете му бяха завързани на гърба, краката му бяха пристегнати в глезните, а на устата си усещаше лепенка.

Беше се изпотил от топлината, но въздухът бе достатъчен. Колата явно се изкачваше по някакъв наклон и след малко спря. Двигателят изгасна, някаква врата изскърца, амортизорите се отпуснаха като след слизане на няколко души и миг по-късно капакът на багажника се

вдигна. Четирима мъже гледаха надолу към него. Единият от тях бе едрият младеж, който бе стрелял с газовия пистолет.

Извадиха го и го понесоха встрани от гаража, чиято врата беше затворена. Влязоха през някаква врата и се озоваха в коридор, който извеждаше до голяма луксозно обзаведена стая. Друг коридор ги отведе до нова стая, чийто таван беше на етаж и половина над главите им. Кикаха оценяващо погледна кристалния полилей, черно-белите квадрати на паркета, тежката махагонова мебел и картините, които изглеждаха като оригинали от стари майстори.

Поставиха го да седне в едно кресло и развързаха краката му. Един от мъжете му нареди да върви. Друг не отделяше опрения в гърба му твърд и оствър предмет. Той тръгна след останалите и групата мина по коридор под огромно стълбище. Изкачиха дванайсетте стъпала и се озоваха в стая, която беше почти лишена от мебелировка. В единия ѝ край се виждаше массивна желязна врата и той разбра, че това е вратата на затворническата му килия. Така и се оказа, но килията беше направо комфортна. Едва сега развързаха ръцете му и отлепиха лепенката върху устните му.

Свалиха пръстена-льчемет и взеха от джоба на ризата му химикалката-льчемет. Под внимателния поглед на едрия мъж го съблякоха, безцеремонно разрязвайки ризата и фанелката му. Прегледаха внимателното телесните му кухини, но не откриха повече оръжия.

Кикаха не се съпротивляваше, понеже би било безсмислено. Едрият и още един от мъжете го държаха под прицел. Когато прегледът свърши, един от типовете окова крака му. Веригата беше закрепена в массивна халка на стената. Самата верига беше много тънка, крайно лека и достатъчно дълга, за да му позволява да достигне всеки ъгъл на килията си.

Едрият мъж се усмихна забелязвайки преценяващия поглед на Кикаха и подхвърли:

— Лека е като паяжина, скъпи приятелю, но е здрава като веригата, в която е бил окован Фенрис.

— Е, аз съм Локи, а не Фенрис — усмихна се зловещо Кикаха. Той знаеше, че мъжът бе очаквал подмятането, относящо се до великия вълк от древните норвежки религиозни митове, да остане неразбрано и може би следваше да се престори на невежа. Колкото по-малко те

уважава онзи, който те е затворил, толкова по-големи са шансовете ти да избягаш. Но отговорът някак се изпълзва от устните му.

Мъжагата повдигна вежди и каза:

— Така ли? И помниш ли какво се случи с Локи?

— Но аз също съм и Логи — озъби се Кикаха и реши, че трябва да престане да отговаря в този стил. Затова замълча, давайки на другия възможност да му обясни кой е и какво смята да прави.

Сега мъжът не му се стори толкова млад. Изглеждаше малко над трийсетте. Гласът му беше тежък, равен и крайно авторитетен. Очите му бяха красиви — големи, зелени и с дълги мигли. Лицето му изглеждаше познато, макар Кикаха да бе уверен, че никога преди не го бе виждал.

Мъжът направи знак и другите напуснаха стаята. Той затвори вратата зад тях, после седна на ръба на масата. Тя, подобно на останалите мебели в стаята, също бе завинтена за пода. Мъжът люлееше единия си крак, небрежно положил пистолета в скута си. Пистолетът изглеждаше като най-обикновен пистолет, не газов или маскиран лъчепет, но Кикаха нямаше как да разбере дали това бе така. Той седна на един стол и зачака. Наистина при това положение мъжът оставаше по-високо от него, но Кикаха не бе от онези, които биха позволили разликата в надморската височина да се превърне в психологическо предимство за другия.

Мъжът продължи да го гледа, без да отмества поглед в продължение на няколко минути.

— Следя те от известно време — проговори той неочеквано. — И все още не знам кой си. Но нека ти се представя — аз съм Червения Орк.

Кикаха се вдърви и само примигна.

Мъжът се усмихна и попита:

— А ти кой мислеше, че съм?

— Повелител, озовал се в тази вселена, който търси начин да се измъкне — отговори Кикаха. — Иначе трябва да приема, че има двама Червени Орка, нали?

Мъжът вече не се усмихваше толкова широко.

— Не, само един е! Аз съм Червения Орк! Другият е самозванец! Узурпатор! Проявих небрежност само за миг! Но спасих живота си и благодарение на това ще го убия и ще си върна всичко!

— Кой тогава е другият? — попита Кикаха. — Мислех... Вярно е, че той така и не ми се представи, но... накара ме да си мисля, че...

— Че е Червения Орк? Така си и мислех! Всъщност казва се Уртона и на времето беше Повелител на Изменчивия свят. Онази кучка-демон Вейла го изхвърли оттам, той избяга и се домъкна тук, в този свят — моя свят! Не знаех кой е, но естествено разбрах, че някакъв Повелител е дошъл тук през врата в Европа. Тръгнах по следите му, но не успях да го намеря и след време просто ми излезе от главата. Това беше преди хиляда години. Не знам какво ме накара да реша, че или се е измъкнал през врата, за която не ми е известно, или са го убили... Всъщност той само се бе спотайвал и през цялото време се бе опитвал да ме намери. Накрая, преди десет години, ме открил, огледал крепостта ми, разгадал защитните ми системи, започнал да наблюдава с какво се занимавам, да следи кога тръгвам и кога се прибирам и едва тогава нанесе удара си!... Бях забавил за бдителността, но все пак успях да се измъкна, макар всичките ми телохранители да намериха смъртта си. А той зае мястото ми. Нещата бяха безкрайно прости за него: той пое всичко в ръцете си, а нямаше кои да му се противопостави. А и как ли би могло да се появи някой и да му каже „не“? Аз се бях крил от всички прекалено успешно. Всеки поел кормилото на управлението би могъл да издава заповеди, да дърпа скритите нишки и да разчита на безусловно подчинение, понеже всички местни помощници от най-близкото му обкръжение нито знаят истинското му име, нито са го виждали в лице... Аз просто не можех да отида при онези, които бяха изпълнявали заповедите ми и да им кажа: „Вижте, аз съм вашият истински Повелител! Подчинете ми се и убийте глупака, който сега се опитва да ви нареджа!“ Сигурно щяха да ме застрелят веднага, защото Уртона ме бе описал на слугите си и за тях аз бях само един враг на господаря им... Така че се наложи да се скрия... Точно както бе направил и Уртона. Но когато дойде време да нанеса своя удар, аз няма да пропусна целта си! И отново ще поема властта в ръцете си!

Настъпи пауза. Орк като че ли очакваше някакъв коментар. Може би се се надяваше на някакво възхищение, на боязън или дори на ужас.

Кикаха изчака преди да се поинтересува:

— Сега, след като той управлява на практика, това отнася ли се и до двете Земи? Или властта му се простира само тук?

Орк като че ли се изненада от този въпрос. Изгледа Кикаха втренчено и лицето му постепенно почервя.

— Какво значение има това за теб? — успя да попита накрая той.

— Просто ми мина през главата, че теб може да ти стига да си Повелител на другата Земя. Ако е така, защо не оставиш Уртона да управлява този свят? Въпреки че съм тук от скоро, на мен ми се струва, че тази Земя е обречена. Хората замърсяват въздуха и водата, а и всеки момент могат да унищожат целия живот след една ядрена война. И по всичко личи, че ти не правиш нищо за да промениш този ход на събитията. Наистина... остави Уртона да властва тук, а ти задръж другата Земя. — Кикаха помълча и завърши с въпрос: — Или и Земя-2 е в същото тежко състояние?

Лицето на Червения Орк бе започнало да възвръща нормалния си цвет. Той се усмихна и отговори:

— Не, другата Земя не е чак толкова зле. На нея е много приятно да се живее, макар че и на двете места се тръгна от едно и също положение. Но твоето предложение да се откажа доброволно от този свят показва, че ти не ни познаваш добре, леблабий!

— Знам достатъчно — отвърна Кикаха. — Но дори Повелителите могат да се променят към по-добро и аз си помислих, че...

— Няма да се намеся тук с нищо, освен ако се налага да защитя себе си — прекъсна го Орк. — Ако тази планета се задуши до смърт вследствие на замърсяването на страна на човеците или ако загине, погълната от хиляди атомни експлозии, това ще стане без дори да опитам да направя нещо за нея. Аз съм учен и няма да въздействам върху естествения ход на нещата нито тук, нито на другата планета. Всичко което правя е на микро ниво, без каквото и да е било отражение в глобален мащаб... Между другото това е една от причините, поради която се налага да убивам всеки, който проникне в моите вселени. Само така мога да съм сигурен, че никой няма да въздейства върху резултата от моите величествени експерименти.

— О, не бих и помислил! — възклика Кикаха. — И мога да кажа същото и за Улф, Хризеис и Анана! Единственото, което искааме, е да се върнем по нашите светове. Разбира се, само след унищожаването на Звънаря. Той е причината да дойдем тук. Трябва да ни повярваш!

— Не разчиташ сериозно, че мога да повярвам на тези приказки, нали?

Кикаха сви рамене и отговори:

— Казах ти истината, но наистина не допускам, че можеш да ми повярваш. Вие Повелителите сте прекалено големи параноици, за да виждате нещата такива, каквito са.

Червения Орк се изправи.

— Ти ще бъдеш задържан като затворник докато не заловя и останалите и не се разправя с Уртона. Тогава ще реша как да постъпя с вас.

За Кикаха бе ясно, че става дума за решаване кои от най-изтънчените техники за изтезание да бъдат използвани. Мина му мисълта дали да не каже на Червения Орк, че Рога на Шамбаримен е някъде наблизо. Може би щеше да се окаже възможно да използва Рога за да подобри положението си. После размисли и се отказа. Веднага след като научеше за Рога, Орк щеше да използва всички достъпни му средства, за да изтръгне информацията, необходима му да се добере до него.

— Уби ли Звънаря? — попита той.

— Не — усмихна се Орк в отговор. Явно беше, че е доволен от онова, което бе направил. — Ако се наложи, ще заплаща Уртона с него. Ще му кажа, че ако не напусне Земята, ще пусна Звънаря на свобода. Нали разбираш, това е най-ужасното нещо, което един Повелител може да извърши!

— Наистина ли би го направил? След всичките ти приказки, че се налагало да ликвидираш всеки, който е заплаха за естествения ход на грандиозните ти експерименти?

— Да, готов съм да го направя, ако разбера, че собствената ми смърт е предстояща и неизбежна! И защо не? Защо трябва да ме интересува какво би могло да стане с този свят, а дори и с всички светове, когато съм мъртъв? Мисля, че точно така им се пада!

Имаше още много въпроси, на които Кикаха желаеше да научи отговорите, но не той контролираше развитието на този разговор. Орк ненадейно излезе през другата врата. Кикаха опъна веригата до края ѝ, за да надзърне през нея, но вратата се отвори навътре и направи невъзможно да разбере какво имаше от другата ѝ страна.

Остана само с мислите си, а те бяха изпълнени с пессимизъм. Винаги се бе хвалил, че може да се измъкне от всеки затвор, но това си беше само хвалба. Наистина до момента бе успял да избяга от всяко място, където се бяха опитали да го задържат против волята му, но добре съзнаваше, че един ден ще се озове в стая, откъдето да не може да избяга. Кой знае, може би това най-сетне се бе случило. Знаеше, че е наблюдаван през невидими камери от хора или електронни прибори, а ней-вероятно и от двете, че веригата ще устои на всеки негов опит да я скъса с голите си ръце, както и че тя може да се превърне в проводник на някакво наказателно въздействие, ако прекалеше с опитите си да се освободи.

Тази мисъл не му попречи да се опита да я скъса или пресуче, макар и само защото не можеше да се примери ей така. Веригата си остана каквато си беше и той си помисли колко ли забавни се бяха сторили напънните му на невидимите надзиратели.

Спря да се бори с нея и използва тоалетната. След това се просна на дивана и се замисли за трудното положение, в което се бе озовал. Макар да беше гол, това не го притесняваше. Температурата на въздуха бе само с няколко градуса по-ниска от телесната, а лекото течение, което едва се долавяше, бе изключено да го простуди. След малко заспа, без да е измислил план с някакви шансове за успех.

Когато се събуди, стаята около него изглеждаше все същата. Дифузната светлина без определен източник правеше невъзможно да прецени кое време на деня или нощта беше, а температурата на въздуха бе останала без промяна. Но като стана видя поднос с блюда, чаши и прибори за хранене върху малка масичка с тънки крачета до самия край на дивана. Не мислеше, че някой бе влизал за да я остави, освен ако не приемеше, че е бил упоен с нещо. Много по-вероятно бе в плата на масичката да бе монтирана „врата“, през която да бе телепортиран подносят, докато той бе спал.

В същия миг почувства глад и започна да се храни. Приборите бяха дървени, а съдовете от калаено-оловна сплав бяха украсени със стилизиранi фигурки на октоподи, делфини и раци. След като се нахрани, предпrie едночасова разходка от стена до стена, доколкото му позволяваше веригата. Опита се да измисли как би могъл да се възползва от вратата, ако в масичката наистина имаше монтирана врата. Когато единият час изтече и той се обърна отново към

масичката, подносят беше изчезнал. Подозренията му се бяха оправдали.

Не беше чул никакъв звук. Още в миналото Повелителите бяха решили проблемите със шума, предизвикван от внезапното освобождаване на определен обем, заеман от телепортираното тяло. Въздухът не нахлуващ във вакуума от преместването на обекта, защото вратата мигновено обменяше еквивалентен обем въздух с другата врата.

След около час Орк влезе през вратата, през която бе излязъл. Придружаваха го двама души, единият от които носеше спринцовка. Бяха облечени в нещо подобно на шотландски поли. Едната бе на черни и червени райета, а върху бялата тъкан на другата се виждаше стилизиран черен октопод с големи сини очи. Освен полите, кожените сандали, огърлиците от мъниста, на които висяха тежки метални медальони, те не носеха нищо друго. Кожата им бе тъмна, в лицата се долавяще повеят на Средиземноморието, макар да му напомняха с нещо и за американските индианци, а правите им черни коси бяха сплетени на две плитчици. Едната падаше на гърба, а другата бе завита от дясната страна на главата.

Орк им каза нещо на език, неизвестен на Кикаха. Заприлича му смътно на древноеврейски или арабски, но това вероятно се дължеше само на известно сходство в някои звуци. А и той не знаеше нито един от тези два езика, за да може да ги идентифицира.

Докато единият спря встрани от Кикаха и насочи в него арбалета си, другият се приближи до него от противната страна. Орк му нареди да не се противи на инжекцията и му поясни, че в противен случай арбалетът ще забие иглата със серума в тялото му. И болката щеше да бъде по-силна и по-продължителна. Оставен без избор, Кикаха се подчини.

Не почувства нищо след инжекцията. Но отговори на всички въпроси на Орк без никакво колебание. Мозъкът му не бе замъглен. Кикаха запази способността да мисли с присъщата си яснота. Единствената промяна бе, че не бе в състояние да се противопостави на разкриването на всичко, което Орк пожела да научи. И точно това му помогна да не спомене за Рога на Шамбаримен. Орк не го попита за него, защото нямаше никакви основания да го направи. Той просто не

допускаше, че Рога е бил притежание на Улф или Джадаун, както му бе по-добре познат.

За щастие на Кикаха, въпросите на Орк му разкриха много неща. Разбра се, че Орк знае нещо за живота на Кикаха преди онази нощ в Блумингтън, когато Пол Янус Финеган напълно случайно бе катапулиран от тази вселена в Света на нивата. Той бе научил много неща и за живота на Финеган след като той се бе превърнал в Кикаха (както и в барон Хорст фон Хорстман и още много, много други лица). Беше научил за Улф-Джадаун, за Хризейс, за Анана, за нашествието на Черните звънари и за още много. И знаеше почти всичко за Кикаха и Анана след тяхното прехвърляне през вратата в пещерата при езерото Ероухед.

— Ако ви разреша — на теб, Анана, Улф и Хризейс — да се върнете във вашия свят, ще останете ли там, без да се опитвате да дойдете отново тук? — попита го Орк.

— Да — твърдо заяви Кикаха. — Но само ако сме уверени, че Звънаря е ликвидиран.

— Хм. Но онзи Свят на нивата ми се струва доста привлекателен. Джадаун винаги се е отличавал със своята изобретателност. Мисля че бих искал да го направя своя собственост.

Точно от това се бе опасявал Кикаха.

Орк отново се усмихна и продължи:

— Чудя се какво ли би могъл да направиш, ако бе научил къде живеех аз и откъде сега Уртона упражнява властта си.

— Щях да проникна в това място и да убия теб или Уртона — спокойно отговори Кикаха. — Бих спасил Анана, Улф и Хризейс и бих тръгнал по следите на Звънаря докато не го намеря и убия. А накрая бих се върнал в моя свят... искал да кажа в света на Улф.

Орк се замисли и бавно тръгна напред-назад из стаята. Изведнъж неочеквано спря и изгледа Кикаха. Усмихваше се, сякаш ненадейно му бе хрумнала гениална идея.

— Ти говориш със самочувствието на много находчив човек. Сякаш си толкова изобретателен, че аз едва ли не започвам да си мисля, че си Повелител, а не презрян леблабий.

— Анана има налудничавата идея, че бих могъл да бъда син на Повелител — обади се Кикаха. — Всъщност тя дори си мисли, че не е изключено да съм твой син.

— Какво? — възклика Орк, изгледа втренчено Кикаха и се разсмя. Когато се успокои, избърса сълзите от очите си и каза: — А-а, това беше добре! Не се бях смял така от... не помня от кога. Няма значение. Значи ти наистина си мислиш, че може да си мое дете?

— О, не аз — търпеливо напомни Кикаха. — Анана. А тя много обича да разсъждава на тази тема, защото се нуждае от някакво оправдание, че се е влюбила в леблабий. Ако се окаже, че съм поне наполовина Повелител, това ще направи ситуацията по-приемлива за нея. Но на мен идеята ѝ ми се струва сто процента представяне на желаното за действително.

— Нямам деца, защото искам да се намесвам колкото е възможно по-малко в естествения ход на нещата тук, макар че едно-две деца едва ли биха оказали кой знае какво влияние — поясни Орк. — Но предполагам, че ти би могъл да бъдеш дете на друг Повелител. Както и да е... отклонихме се от темата. Та, споменах, че ако се вярва на самочувствието ти, ти би трябвало да си безкрайно изобретателен. Ако е така... тогава аз бих могъл да те използвам по някакъв начин.

Той отново замълча и подхвана разходката си из стаята навел глава и хванал пръстите на ръцете си зад гърба. Спра, погледна към Кикаха и се усмихна:

— А защо не? Нека да видим колко си добър! Аз не мога да загубя каквото и да се случи, мога само да спечеля.

Кикаха правилно се бе досетил какво предложение щеше да му бъде направено. Той щеше да му съобщи адреса на Уртона, щеше да го откара до там, може би щеше да му даде някакви оръжия и щеше да му позволи да атакува Уртона по начина, който намереше за най-подходящ. Дори да се провалеше, Кикаха можеше да отклони вниманието на Уртона достатъчно, за да се възползва от това Орк.

А колко забавно щеше да бъде да се наблюдава как един леблабий се опитва да смъкне от власт един Повелител.

— И ако успея? — поинтересува се Кикаха.

— Това не е особено вероятно, още повече, че аз самият досега не съм успял. Макар че в интерес на истината досега не съм се и опитвал сериозно. Е, ако успееш — и ще ти призная, че не гледам сериозно на подобна опасност — аз ще разреша на теб и любовницата ти, както и на вашите приятели, да се върнете във вашия свят. Но само при положение, че и другите се закълнат под въздействието на

съответните препарати, да не помислят да се върнат на която и да е от двете Земи.

Кикаха не вярваше на тези думи, но не можеше да спечели нищо, ако кажеше това на Орк. Може би ако излезеше от тази килия и ако получеше някаква свобода на действие — та макар и под зоркото наблюдение от страна на Орк — той щеше да получи някакъв шанс срещу Повелителите.

Орк изговори няколко думи на неизвестен език в устройството, което носеше на китката си, и миг по-късно в стаята влезе един от хората му. Полата му беше черна с червена стилизирана птица, стисната сребриста риба с нокти. Мъжът донесе някакви документи, даде ги на Орк, поклони се и се оттегли.

Орк седна до Кикаха.

В ръцете си държеше карти на централната част на Лос Анжелис и на Бевърли Хилс. Орк очерта кръг около един квартал на Бевърли Хилс.

— Това е домът, където живеех и в който сега живее Уртона — поясни той. — Същият дом, който ти търсеше и където без съмнение се намират под плен Анана и другите. Или най-малкото където бяха отведени непосредствено след залавянето им.

После Орк подробно описа защитните системи, инсталиирани там, и Кикаха се почувства напълно безпомощен. Нямаше съмнение че Уртона бе внесъл някои промени в цялостната организация за схемата за защита, но капаните сигурно си бяха останали по същество все същите.

— Защо не си се опитвал да го нападнеш досега?

— О, опитах — призна Орк. — И то няколко пъти. Хората ми проникнаха в дома, но повече не ги видях. Последният опит направих преди около три години.

— Ако се провалиш — каза Орк — ще заплаща Уртона със Звънаря. Съмнявам се обаче, че това ще свърши някаква работа, понеже той ще сметне за невъзможно един Повелител да постъпи по подобен начин.

Тонът на гласа му даваше да се разбере, че той ни най-малко не вярва в успеха на Кикаха.

Поиска да разбере какъв е неговият план, но Кикаха му каза, че не разполага с такъв и смята да импровизира. Поиска от Орк някакво

устройство, с което да смути поне за минута работата на електронните системи на Уртона.

Орк не се съгласи да даде на Кикаха антигравитационен пояс. Опасяваше се да не попадне в ръцете на земляните.

— Не виждам как би могло да стане — настоя Кикаха: — След като се озова на територията на Уртона, аз или ще се провала, или ще успея. И в двата случая никакво външно лице не може да сложи ръка на пояса. Но дори това да се случи, Повелителя, който ще остане на власт, ще се погрижи устройството да бъде иззето от досадника. Убеден съм, че дори да попадне във ФБР, Повелителя на двете Земи ще намери начин да си го върне. Прав ли съм?

— Така е — съгласи се Орк. — Но дали ти наистина планираш да нападнеш Уртона с него или възнамеряваш да го използваш за бягство?

— Не. Аз няма да се спра докато не падна мъртъв или не бъда изваден от строя до степен да не мога да се бия и остана без шанс да спечеля — заяви Кикаха.

Отговорът му задоволи Орк и от това Кикаха разбра, че серумът на истината все още действа. Орк се изправи и каза:

— Ще подгответя нещата. Ще ми отнеме известно време, така че можеш да почиваш или да правиш каквото ти се иска. Започваме да действаме довечера в полунощ.

Кикаха попита дали е нужно да чака завързан за веригата.

— Да, наистина. Така или иначе оттук не можеш да се измъкнеш. Веригата беше само допълнителна подсигуровка.

Един от помощниците му в пола докосна скобата на глезена му с тъничък цилиндър. Скобата се разтвори със щракване и падна от крака му. Двамата помощници отстъпиха заднешком, а Орк излезе със широки крачки от стаята. Вратата се затвори и Кикаха остана сам.

Остатъка от времето прекара в размисъл, упражнения, обяд и вечеря. Изкъпа се, избръсна се, разкърши тялото си с още няколко упражнения и легна да спи. Знаеше че ще има нужда от цялата си сила, бързина и всичките си умения да се бие. Безполезно беше да изцежда силите си с беспокойство и в безсъние.

Нямаше представа колко дълго бе спал. Стаята си бе все така осветена и всичко изглеждаше непокътнато. Подносът с празните чаши

и чинии стоеше на масата и това отекна като тревожна нота в главата му. Трябаше много отдавна да е бил върнат обратно.

Едва сега осъзна, че го бяха разбудили леки почуквания. Беше се събудил със спомена, че е сънувал кълвач.

Сега цареше тишина.

Той стана и отиде до вратата, през която бяха излезли Орк и слугите му. Беше метална, както се бе уверен още по време на огледа, докато бе вързан за края на веригата. Сложи ухо върху нея и се вслуша. Нищо не се чуваше. В следващия миг отскочи назад с проклятие. Металът изведенъж се бе нагорещил.

Отдръпна се още една крачка, без да откъсва поглед от нея и видя, че центърът ѝ става черешовочервен и започва да се топи. Червеното петно се разширяваше и миг по-късно центърът изчезна, оставяйки дупка с размера на чиния. Кикаха приклекна зад дивана и надникна зад ъгъла му. Видя една ръка да бръкva в дупката и да опипва слепешката. Явно търсеше ключалката. Такава нямаше, затова ръката се дръпна обратно и няколко секунди по-късно края на вратата започна да почервенява. Ясно бе, че неизвестният от другата страна използва някакъв лъчемет. Кикаха се запита какъв ли бе металът на вратата. Дори да бе от най-твърдата стомана, той трябаше да се изпари в облаче от дим още след първото докосване на лъча.

Вратата падна навътре с трясък. Някакъв човек скочи през нея, държейки дълго цилиндрично оръжие с разширяващо се на края дуло и приклад като на автомат. Беше един от облечените в пола слуги. Но на гърба му се виждаше черен камбановиден предмет, поставен в мрежа, пристегната с ремъци.

Кикаха видя всичко това с един бегъл поглед и дръпна главата си обратно. Премести се все така приведен зад другия край на дивана, надявайки се нападателят да не го видял и да не му хрумне елементарната идея да прекара еднократно лъча през дивана като най-обикновена предпазна мярка. Знаеше кой е този мъж сега. Който и да беше преди, сега той бе Черния звънбар на име Табуз. Съзнанието на Звънара бе прехвърлено в мозъка на слуга на Повелителя, а съзнанието на слугата вече беше безвъзвратно загубено.

Неясно как Звънара се бе добрал до камбаната си и бе успял да се прехвърли от раненото тяло на драхеландера в това на слугата. Беше

се снабдил с мощен лъчемет и сега търсеше изхода от убежището на Червения Орк.

В стаята замерила изгоряла път — сигурно в съседната стая имаше трупове.

Кикаха изгаряше от любопитство да разбере какво прави в момента Звънаря, но повече не смееше да надзърта зад дивана. Известно време се чуваше дишането на мъжа, после, някак изведнъж, този звук изчезна. Като изчака шайсет безкрайни секунди без нищо да се случи, Кикаха все пак подаде глава. Стаята изглеждаше празна. Миг по-късно той бе сигурен, че е така. Другата врата — онази, през която Орк и слугите му бяха влезли първия път, — беше отворена, а на мястото на ключалката й беше зейнала дупка.

Кикаха погледна предпазливо покрай рамката на другата врата. Погледът му падна върху разпръснати части на човешки тела — ръце, торсове, една глава — всички със следи на тежки изгаряния.

Прецени че тук бе имало към четири-пет души. Беше невъзможно нито да открие сред останките Червения Орк, нито изобщо да каже дали е бил един от групата, понеже всички дрехи и всякакви следи от окосмение по телата беше изпепелени.

Някъде вътре в къщата се разнасяше звънът на алармена сирена.

Кикаха се разкърсваше между желанието да последва Звънаря, за да не изгуби следите му, и това да открие дали Червения Орк е още жив. Искаше още по някакъв начин да потвърди или отхвърли обзелата го идея, че е прехвърлен на другата Земя. Защото подозираше, че вратата през която бе влязъл, всъщност е проход между двата свята и че тази къща е Земя-2.

Излезе в салона отвън. На пода имаше ножове, но всички те бяха прекалено горещи, за да вземе някой от тях. Прекоси огромното помещение и мина по коридор, който го отведе до огромна стая. Таванът й бе куполообразен; стените — покрити с фрески, изобразяващи сцени от подводния свят; мебелите — дървени и с лека конструкция, украсени с резба, макар мотивите да му бяха непознати; подът — каменна мозайка с още изображения на морски животни.

Прекоси стаята и погледна през прозореца. Луната хвърляше достатъчно светлина, за да различи просторна веранда, заградена от високи кръгли дървени колони, отвъд която се виждаше каменист бряг,

спускащ се около стотина метра до водите на морето. И никакви следи от жива душа.

Кикаха разгледа останалата част от къщата, опитвайки се да съчетае скорост с предпазливост. Откри ръчен лъчемет с формата на обикновен револвер. На дръжката му имаше маркировка, която не бе нито на езика на Повелителите, нито на който и да е от познатите на Кикаха езици. Той го изprobва върху един стол, който се разпадна, разсечен по средата. Не можа да намери батерии за презареждане и по никакъв начин не можеше да разбере още колко заряда бяха останали.

За сметка на това намери дрехи, повечето от тях поли, сандали, сака с буфон-ръкави. Но в един от дрешниците намери облекло в стила на Земя-1. Спря се на риза и панталони, които му бяха прекалено големи, но по-добри просто нямаше. Понеже нямаше смисъл да обува и големите обувки, избра чифт сандали.

Едва накрая, в една голяма луксозно обзаведена с извънземна мебелировка спалня, разбра как бе излягал Червения орк. В центъра на пода лежеше полумесец. Повелителя беше стъпил в кръга, оформен от двата полумесеца на вратата и се бе телепортиран през нея кой знае къде. Беше очевидно, че го бе направил, за да спаси живота си. По вратата и стените се виждаха поредици от обгорели дупки. Макар да бе крайно невероятно някой някога да издебнеше Орк в момент, когато е невъоръжен, той вероятно бе решил, че мощният лъчемет е твърде голямо предизвикателство.

Беше се телепортиран, но къде? Би могъл да се върне на Земя-1, но не бе необходимо да е в същата къща. Възможно бе да се е прехвърлил и в друго място на Земя-2, та дори и в друга стая на тази къща.

На Кикаха не оставаше нищо друго освен да излезе и той от къщата и да тръгне по следите на Звънаря. Той изтича надолу по стълбите, мина през голямата стая, по коридора, през салона и накрая пак се озова в стаята, където го бяха държали затворен. Вратата, през която бе излягал Звънаря, все още стоеше отворена. Кикаха застана пред нея и за миг се поколеба, защото си помисли, че Звънаря може да чака от другата страна някой да го последва. След това се сети, че за Звънаря всички в дома бяха или избити, или бяха излягали, така че той едва ли допускаше и мисълта, че някой може да го преследва. Той не

бе имал представа, че в къщата има още един пленник, иначе щеше да се опита да се отърве и от него.

Кикаха се върна в салона. Единият от разпръснатите по пода ножове се бе охладил достатъчно за да го вземе. Изглеждаше неповреден. Претегли го в ръка, прецени балансировката му като подходяща за хвърляне, и го мушна под колана си. Върна се и скочи през вратата, готов да стреля по всеки, който се изпречеше срещу него. Нямаше никого. Късият тесен коридор бе пуст и притихнал. Вратата в другия му край бе затворена и той леко я побутна с острието на кинжала. Тя тихо се отвори, и той остана неподвижен в продължение на минута, вслушвайки се напрегнато. Огледа стаята внимателно преди да се реши дали да влезе в нея. Стри му се променена. Беше по-голяма, а на мястото на синкавосините тапети по стените, сега се виждаше камък. Беше очаквал нещо подобно. Червения Орк без съмнение щеше да промени настройката на вратите, така че ако затворникът му съумееше да избяга, той щеше да се озове в едно изненадващо ново и при всички положения доста по-неприятно място.

При други обстоятелства Кикаха щеше да се обърне и да потърси превключвателя, с помощта на който ставаше пренастройката. Можеше да поэкспериментира докато не попадне на желаната честота. Но сега първото му задължение бяха онези, които се намираха в ръцете на Уртона. Звънаря можеше да върви по дяволите! Наистина бе най-добре да се върне на Земя-1 и да подхване нападението срещу Уртона.

Обърна се и понечи да влезе в стаята, където беше лежал в плен, но отново замръзна. Стаята се бе променила, макар че едва ли би го разбрал, ако не бе вратата в другия ѝ край, която Звънаря бе избил с оръжието си. Вратата си изглеждаше съвсем същата с разликата, че сега бе вдигната и на мястото си. Този факт възприя Кикаха, защото той не искаше да рискува да мине през нея и да се озове на съвсем друго място, където щеше да бъде откъснат от Звънаря и пленниците на Уртона.

Кикаха скръцна със зъби и изсъска безпомощно от ярост. Сега не му оставаше нищо друго освен да тръгне след Звънаря и да се надява, че ще измисли как да се измъкне.

Обърна се и мина през вратата, през която бе излязъл Звънаря. Не беше забравил и предпазливостта. Стаята изглеждаше безопасна. Все пак изглежда щеше да разбере къде се намира, едва в следващата.

Но и тя се оказа точно като онази, която току-що бе напуснал, с единствената разлика, че в нея имаше някакви черни метални кутии, дълги и широки към шест стъпки, натрупани покрай стените почти до самия таван. Върху тях не се виждаха никакви ключалки, така че бе неизвестно как се отварят.

Кикаха отвори поредната врата, погледна през нея и с един скок се озова в стаята. Намираше се в голямо помещение, обзаведено със столове, дивани, маси и скулптури. В средата имаше голям фонтан. Мебелировката беше в стила на Повелителите и макар да нямаше представа в кой точно стил е, той я разпозна без труд. Част от тавана както и едната страна на дясната стена бяха извити и прозрачни. В продължение на голямо разстояние навън не се виждаше нищо, а след това някак изведнъж се появяваща земя. Тя се спускаше под плавен наклон към хиляда стъпки, стигаше до далечната долина и продължаваше няколко мили преди да се докосне до склоновете на малка планина.

Навън беше ден, но светлината бе някак бледа, макар да бе обед. Слънцето беше по-малко от онова във вселената на Земята, а небето бе черно. Почвата беше камениста, прорязана от ивици червеникав пясък, а по склона към дъното на долината се виждаха нарядко кактусоподобни растения. И те му се сториха малки, но той съобрази, че това е игра на перспективата — те бяха огромни.

Отново насочи вниманието си към стаята и се увери, че вратата към следващата стая е затворена. После пак погледна през прозореца. Гледката навън беше някак неземна и лишена от живот. Нищо не помръдаваше, а вероятно и не бе помръдало хиляди години наред. Или поне така му изглеждаше. Можеше да обхване с един поглед пространството от върха на планината, където бе построена тази сграда, до самия край на другата планина. Хоризонтът му се струваше по-близък, отколкото на Земята.

Нямаше никаква представа къде се намира. Дори да бе прехвърлен в друга вселена, така и можеше никога да не разбере това със сигурност. Но ако беше телепортиран на друга планета в родната му вселена или във вселената на двойника на Земята, тогава трябваше да се намира на Марс. Размерът на слънцето, червеникавите пясъци, разстоянието до хоризонта, фактът че имаше достатъчно въздух, за да съществува и никаква флора — ако това, което очите му виждаха, беше

именно флора... И докато размишляваше над този въпрос, в небето на запад се появи бързо движещо се белезникаво тяло, което сложи край на двоуменията му — това беше наистина Марс.

Да, доколкото можеше да се предположи, тази сграда се намираше на Марс от петнайсет хиляди години — от самото създаване на тази вселена.

Съвсем неочеквано нещо прелетя с махане на криле хребета на планината отсреща и се спусна планирайки към дъното на долината. Размахът на крилете му беше към петдесетина метра и то изглеждаше като хибрид между хвърчило, птеродактил и балон. Кожата, опъната върху крехките му кости, беше тънка като фолио, макар от това разстояние да не можеше да се каже нищо сигурно. Тялото му имаше формата на голяма торба и създаваше впечатлението, че е пълно с газ — още едно предположение, което не можеше да се провери. Опашката му беше разперена като група хвърчила, привързани за един и същи прът. Долните му крайници бяха изненадващо тънки, но много на брой и висяха като колела на самолет, подготвящ се за приземяване. Краката му бяха широки и многопръстни.

Създанието се рееше във въздуха грациозно и свободно. Въпреки издутото и може би пълно с газ тяло, дори лекото повдигане на крилете и едваоловимото помръдане с опашката довеждаше до рязко пропадане в разредения въздух.

Огромната му сянка се плъзна над един от гигантските кактусоиди и в следващия миг то се стрелна над почвата като падащ небостъргач. Облак червен прах излетя във въздуха и започна да се спуска по-бавно, отколкото това би станало на Земята.

Растението остана напълно скрито под тялото на чудовището. То заби острия като рапира клон между краката си явно в растението. После клекна и застине неподвижно досущ като кактусоидите.

Кикаха се загледа в него и в този момент му хрумна мисълта, че Звънаря може би също го гледаше. А ако беше така, тогава Кикаха щеше да може да го изненада по-лесно. Той мина през следващата врата по начина, по който бе влязъл и през последната и се озова в стая десет пъти по-просторна от тази, която току-що бе напуснал. Тя беше пълна с големи метални кутии, пултове за управление, върху които се виждаха множество екрани и различни превключватели. И в тази стая имаше прозорец, предлагащ гледка към долината.

Но Звънаря не беше тук.

Кикаха продължи в следващата стая. Тя, за разлика от предишните, бе малка и обзаведена с всичко, което някой би могъл да пожелае. Липсваше само на човешка компания. За сметка на това в средата на пода лежеше скелет.

Нямаше никакви указания каква смърт бе сполетяла този човек. Скелетът беше на едър мъж. Зъбите бяха запазени в идеално състояние. Тялото лежеше по гръб с разперени ръце.

Кикаха си помисли, че това трябва да е някой Повелител, който или бе проникнал в тази вселена по неизвестен начин и се бе озовал в тази крепост на Марс, или бе заловен на друго място и телепортиран тук от Червения Орк. И това би могло да се е случило както преди десет хиляди така и преди петдесет години.

Кикаха вдигна черепа и го взе в лявата си ръка. Помисли си, че може да му се наложи да хвърли нещо срещу своя враг най-малко с цел отклоняване на вниманието. Стори му се забавно, че възнамеряваше да използва един отдавна умрял Повелител, един провалил се праотец, срещу Звънар.

Следващата стая бе замислена като подводна пещера. В нея имаше басейн широк шейсетина и дълъг към триста метра, който се пълнеше от малък водопад в лявата част на стаята. Самият водопад се стичаше от върха на гранитен конус. Виждаха се още няколко каменни конуси, малки изкуствени хълмчета, странно изглеждащи растения, засадени пред големи интервали, малък поток, спускащ се от своя извор на върха на друг конус. По повърхността на басейна плаваха огромни, подобни на водни лилии растения.

И докато вървеше по плъзгавия бряг на басейна, Кикаха бе изненадан от едно червеникаво тяло, скочило от цвета на една от лилиите. Животното се извиси с провиснали като на жаба крака и в следващия миг се заби във водата. Миг по-късно изплува на повърхността и се обърна към човека. Лицето му бе жабешко, но очите му представляваха малки перископи от кост или хрущял. Грапавата му кожа беше червеникова, в същия оттенък както пръстта навън.

Едва сега Кикаха успя да различи сенките на някакви подводни създания с формата на риби в дълбините. Разбира се... жабата трябваше да има с какво да се храни, така както трябваше да има храна и за жертвите на жабата. Екологията в тази малка стая трябваше да

бъде прецизно балансирана. Съмняващ се, че Червения Орк често намираше време да наглежда как се развиват нещата тук.

И както стоеше на ръба на басейна, той забеляза, че вратата в далечния край започва бавно да се открепява. Нямаше време да изтича нито напред, нито назад, поради разстоянието, което се налагаше да пробяга. Отдясно бе невъзможно да се скрие, а отляво се намираше само басейна. Без да се замисли дори за секунда, той избра басейна и внимателно се плъзна във водата. Беше топла, но никак мазна. Той напъха лъчеметът под колана си и продължавайки да държи черепа в лявата си ръка се потопи с леко отгласкане от плъзгавата странична стена. Остави се да потъне дълбоко покрай дебелите стебла на лилиите и заплува колкото можа по-далече от мястото, където бе влязъл. Когато подаде глава на повърхността, направи го бавно и под цвета на една от лилиите. Повдигна цвета леко с глава, надявайки се Звънаря да не обърне внимание на издутината. Останалите стаи бяха ярко осветени по добре познатия му начин с дифузно осветление, при което не се виждаше никакъв източник, но тази се осветяваше само от прозореца, така че в нея цареше полумрак.

Кикаха обхвана със свободната си ръка стеблото на растението и предпазливо надникна изпод повдигнатия край на цвета. Онова което видя една не го накара да ахне. И добре че се удържа, защото устата му беше под водата.

Черната камбана плуваше покрай перваза на басейна на височина около седем стъпки над земята.

Носеше се бавно и спря до вратата. В следващия миг през другата врата се появи Звънаря и уверено се отправи към нея.

Кикаха започна да разбира какво се бе случило в дома на Червения Орк.

Вероятно още в лабораториите на Улф, Звънаря беше успял да монтира към камбаната си антиграф. И сигурно го бе свързал към устройство за дистанционно управление по телепатичен път. Не бе успял да го използва на Земята, а и едва ли бе имал причина да го прави, докато не бе паднал в плен на Червения Орк. Едва тогава, след като се бе възстановил от раните си, той бе повикал камбаната при себе си. Или по-точно бе излъчил телепатично съобщение, което тя можеше да разпознае. Управлението сигурно бе грубо и с ограничени възможности, но бе достатъчно ефективно.

По някакъв начин, получавайки команди от Звънаря, камбаната го бе освободила. После той бе заловил един от хората на Орк, бе изпразнил мозъка му от неговото съзнание и бе прехвърлил своето съзнание от раненото тяло на Табуз в това на слугата.

Камбаната можеше да прехване телепатичното повикване на Звънаря след като извадеше двете микроскопично тънки антени, с които ставаше обмена на разумите. А материалът от който бе направена самата камбана, бе неуничожим и през него не можеше да проникне дори радиация. Така че антените сигурно бяха програмирани да се подават през определен интервал от време и да се вслушват за повикване от страна на Звънаря. Камбаната бе чула зова за помощ и бе откликнала. Звънаря се бе измъкнал, беше си намерил оръжие и бе започнал да убива. И беше успял, дори може би беше убил и Червения Орк, макар Кикаха да не мислеше така.

След което се бе озовал в тази сграда на Марс.

Кикаха наблюдаваше приближаването на Звънаря. Не можеше повече да държи черепа в една ръка и да манипулира лъчемета с другата, затова пусна черепа. Той тихо се скри в дълбочините, а Кикаха се задържа с освободената си ръка за стеблото и бръкна с дясната за лъчемета. Звънаря мина покрай него и спря пред вратата. Отвори я и изчака камбаната да мине във въздуха пред него.

Тя явно можеше да установява присъствието на други живи същества. Обсегът на действие на датчиците ѝ сигурно бе малък, защото иначе щеше да открие скрития под водата Кикаха. Не бе изключено водата и лилията да бяха изиграли ролята на екран срещу камбаната.

Кикаха се издигна малко повече над повърхността и извади ръката си с лъчемета. Скрит в сянката на цвета, той насочи оръжието си към Звънаря. Беше важно да го улучи с първия опит. Ако пропуснеше, Звънаря щеше да мине през вратата и тогава Кикаха щеше да се изправи срещу оръжие много по-мощно от неговото.

Нещо повече, ако пропуснеше Звънаря, лъчът щеше да разреже стената на сградата и въздухът щеше да изхвръкне в разредената атмосфера на Марс. А това би означавало краят и на двама им.

Звънаря му предлагаше своя профил. Кикаха задържа лъчемета си неподвижен и се прицели така че лъчът да порази целта в хълбока.

Лекото движение с ръката след това и тялото му щеше да бъде разрязано надвое.

Пръстът му започна да натиска спусъка. Изведнъж нещо го докосна по прасеца на крака и той отвори уста за да изкрещи. Болката беше толкова нетърпимо силна, че едва не загуби съзнание. Сгъна се надвое, водата нахлу през устата и носа му и той се задави. Едната му ръка изпусна стеблото на лилията, а пръстите на другата неволно се разтвориха и лъчеметът падна.

В царящия под водата полумрак той успя да различи подобното на жаба същество да се отдалечава от него с енергични тласъци на крайниците си, и веднага разбра, че точно то го бе ухапало. Кикаха загреба нагоре, понеже трябваше да поеме глътка въздух, разбирайки, че ако Звънаря го забележи, той с лекота ще го убие.

Накрая стигна до повърхността и с гигантско усилие на волята се въздържа да не изскочи и да започне да пляска с ръце като давещ се. Отново внимателно подпъхна глава под цвета ибавно се подаде. Звънаря беше изчезнал.

В следващата секунда отново се прегъна надвое, агонизирайки. Жабата се бе върнала и отново го бе ухапала по крака. От раната протече кръв и водата около нея потъмня. Кикаха бързо заплува към края на басейна и се изтегли на сухо с едно мощно дръпване. Усещаше в краката си звънтяща болка.

Тръгна по пътеката, издърпа ризата си и я разкъса на ивици, за да бинтова раните си. Зъбите на животното бяха остри като тези на акула — те с лекота бяха проникнали през тъканта и бяха откъснали месо с кожата. За щастие раните не бяха дълбоки.

На Повелителя сигурно му се бе сторило страшно забавно да пусне този ужасен малък хищник в басейна.

Но за Кикаха ситуацията не беше никак забавна. Нямаше представа защо Звънаря бе решил да отиде в другата стая, но подозираше, че в най-скоро време щеше да се върне пак. Трябваше да се махне, но му трябваше лъчемета. Съмняващо се, че щеше да си го върне. Не и докато онази кръвожадна жаба охраняваше дълбините на басейна.

Поне ножът беше в него. Извади го от колана и го захапа със зъби, докато плискаше вода по каменната пътека, накапана от кръвта му. После се изправи и като накуцваше се отправи към съседната стая.

Мина през къс салон с голи стени. Следващата стая беше с големината на онази с басейна. Беше топла, влажна и пълна с растения, които не изглеждаха нито марсиански, нито земни. Наистина той не бе виждал никакви други марсиански растения освен кактусоидите в долината. Но тези растения бяха високи, зелени, изльчваха задушлива миризма, имаха сочни стебла и изглеждаха много активни, съвсем не както растения, борещи се да оцелеят в рядката марсианска атмосфера.

Едната стена беше прозрачна и зад нея се виждаше гъста мъгла. И толкова. Колкото и да напрягаше зрение, погледът му не можеше да проникне през сивата пелена. И това не бе познатата му водниста мъгла. Тази изглеждаше като съставена от милиарди изключително малки пращинки. По-скоро приличаше на прах.

Със сигурност вече не беше на Марс. В мига, в който бе престъпил прага на тази стая, е бил мигновено телепортиран в тази сграда на някаква планета или сателит. Силата на притегляне беше като на Земята, а това означаваше че е по-скоро на планета с размери близки до земните. Това, в съчетание с облака, го караше да мисли, че се намира на Венера.

Трепвайки, той осъзна, че силата на притегляне в марсианската сграда трябва да бъде много по-малка от земната. Но колко точно? Една шеста? Не си спомняше, но бе уверен, че когато бе скочил, трябва да се извиси на много по-голяма височина, отколкото стана в действителност.

Но онази сграда наистина беше на Марс. Бе убеден, че не бърка. Което от своя страна означаваше, че там е имало монтирани съоръжения, които е са обезпечавали местна сила на притегляне, сравнима със земната. И ако продължеше тази линия на разсъждения още малко, тази сграда би могла като нищо да се намира дори на Юпитер, чиято смазваща сила на притеглянето машините на Повелителите можеха да компенсират с лекота.

Кикаха сви рамене. Наистина нямаше никакво значение къде се намира, ако не бе възможно да оцелее извън сградата. Непосредственият му проблем бе как да остане жив и как да намери обратния път към Земята. Той мина през следващия къс и гол хол и попадна в полуздрача на помещение с размерите на централната гара в Ню Йорк. Високо над главата му се виждаше куполът на тавана.

Необятното помещение беше запълнено със сребрист сивкав течен метал с изключение на тясна пътечка, минаваща покрай цялата стена и малък кръгъл остров в средата. Металът приличаше на живак. Никъде в стената нямаше и помен на отвор за излизане.

Островът се намираше на около петдесет метра от стената. Той се излизаше само на една стъпка над застиналата повърхност на течния живак. Изглеждаше като от камък, а в геометричния му център се издигаше вертикално закрепена в камъка метална рамка. Веднага разбра че това е врата и че ако успее да се добере до нея ще бъде телепортиран на място, където ще му бъде даден шанс да се пребори. Такава бе играта. Ако затворникът се окажеше достатъчно интелигентен, достатъчно силен и достатъчно бърз... и най-вече достатъчно удачив, той трябва да получи свободата си.

Кикаха изчака до вратата понеже нямаше къде да се скрие. Докато стоеше, опитваше се да сети дали не бе минал покрай нещо, което би могло да се използва вместо лодка. Нищо не му хрумна. Може би само диванът, но той едва ли щеше да се задържи върху повърхността. Нищо чудно да се наложеше да опита с него. И все пак как можеше да се накара едни бавно — а защо не и бързо! — потъващ предмет, да се носи през живака?

Не, не можеше да каже нищо, преди да е опитал. Но мисълта не го изпъльваше с ентузиазъм. И тогава си зададе въпроса: А може ли човек да плува в живак? Дори да забравеше за отровните изпарения, за които си спомняше от уроците по химия.

В този момент в главата му изплуваха откъслечни изречения от учебника: Не мокри стъклото и затова образува изпъкнала повърхност при наливане в стъклен съд... не е устойчив при стайна температура... представлява опасност за здравето заради отровните си свойства... бавно се окислява във влажен въздух...

Въздухът под купола определено беше влажен, но повърхността беше огледална без следи от окисляване. Кикаха не подушваше никакви отровни пари и не усещаше никакво вредно въздействие. Засега!

В същия миг той се напрегна. Дочу лекото търкане на кожа в камък. Вратата беше оставена отворена от Звънаря и Кикаха не се бе докосвал до нея. Намираше се в другия край и се надяваше, че този път камбаната няма да влезе първа.

Точно това и стана. Черният предмет навлезе, носейки се на около четири стъпки над пода. Спра в момента в който се озова в помещението. Кикаха скочи към вратата и я затръшна. Камбаната продължи да виси над същото място.

Вратата оставаше затворена. На нея не се виждаше никаква ключалка, така че на Звънаря оставаше да се опита да я отвори като я ритне. Но той очевидно бе предпазлив, а нищо чудно да се бе объркал, намирайки вратата затворена. Не можеше да има никаква представа кой стои от другата страна и с какво оръжие разполага противника му. И най-важното: беше разделен от камбаната — неговото най-ценно притежание. Да, камбаната наистина не може да бъде разрушена, но можеше да му бъде отнета и скрита завинаги.

Кикаха изтича пред вратата, надявайки се, че Звънаря няма да реши да използва мощния си лъчемет точно в този момент. Сграбчи камбаната в ръцете си и я избута. Камбаната се съпротивляваше, но все пак се понесе назад. Във вертикална посока обаче не отстъпи нито инч.

В същия момент металът покрай рамката на вратата заедно с близката част от стената започна да почервенява и Кикаха разбра, че Звънаря бе насочил цялата мощ на лъчемета си върху вратата. Материалът от който бе изработена явно беше страшно издръжлив.

Но защо Звънаря просто не ритнеше вратата и не започнеше да стреля от прага ѝ?

Може би го бе страх, че врагът му се крие наблизо и ще дебне мига, в който вратата започнеше да се открева, така че бе решил да не остави нищо, което да може да се откревне. Каквите и да бяха мотивите му, поведението му даряваше на Кикаха ценно време, макар и не достатъчно, за да прекоси разстоянието до острова. Звънаря положително щеше да се справи с вратата още преди Кикаха да бе изминал и половината. Тогава?

Кикаха стисна камбаната с две ръце и я забута към стената. Не би могло да се каже, че тя се рееше с лекота по хоризонтала, но поне не му се наложи да прилага всички сили, за да я задвижи. Дръпна я експериментално към себе си, после отново я отдалечи, преценявайки степента ѝ на съпротива. После я тласна с все сили покрай стената. Тя се движеше с около две стъпки в секунда, но триенето в извитата стена я забавяше. Следващият тласък, който направи под ъгъл, за да я

отдалечи от стената, но и да я задържи да не се понесе над басейна, доведе до това, че този път тя остана в движение по-дълго.

Кикаха погледна към вратата. Червеното петно сега представляваше дупка, под която се виждаше червеникава ивица. Звънаря видимо бе решил да разшири дупката, а защо не и изцяло да изреже вратата. Всеки миг можеше да спре и да надзърне през дупката и ако го направеше, веднага щеше да зърне врага си и камбаната. От друга страна може би се страхуваше да си подава главата, опасявайки се, че противникът му ще го порази. Кикаха имаше едно предимство. Звънаря не знаеше с какви оръжия разполага той.

Кикаха изтича след камбаната, отново я хвана, отстъпи крачка назад, спря до стената и вдигна крака под себе си. Увисна със свити колене и пръстите му едва не докосваха пътеката. Камбаната обаче не се спусна и на косъм.

— Добре, хайде сега! — каза той и се отгласна с всички сили с крака от стената.

Двамата с камбаната се понесоха над езерото право към вертикалната рамка, вградена в каменната повърхност на острова. Изминаха така може би към четиридесет метра и спряха. Той погледна сивата течност под себе си и бавно отпусна крака, докато не докоснаха течния метал. После предпазливо натисна с тях и веществото поддаде веднага, но камбаната се плъзна още няколко стъпки. Повторението на процедурата му позволи бавно да напредва, но беше крайно изморително. Пот рука по цялото му тяло, навлезе щипейки го в очите му, краката го заболяха сякаш бе пробягал две мили с максимална скорост.

Въпреки това той се добра до острова и стъпи на твърда почва. Вратата се намираше само на няколко стъпки пред него. Той я огледа внимателно. Някаква тънка ивица се спускаше по едната страна, минаваше през дъното и се изкачваше от другата страна. После завиваше през горната част на рамката. Всеки миг Звънаря щеше да нахлуе в помещението.

Кикаха хвърли поглед към стаята откъм задната страна на вратата. Стаята се виждаше, но той разбираше, че ако пристъпи през рамката, ще се озове в някакво друго място, може би направо в някоя друга вселена. Освен ако Повелителя си бе направил някоя жестока шага.

Кикаха бутна камбаната пред себе си и отскочи мигновено встрани, за да не се окаже директно пред рамката. Беше натрупал достатъчно опит и добре знаеше, че мястото от другата страна може да е капан. Така че винаги бе препоръчително да се хвърли някакъв предмет, за да се задейства капанът.

Разнесе се гръм, който едва не го оглуши. Нажежена вълна лъхна лицето и част от тялото му. Макар да бе затворил предвидливо очи, блясъкът едва не го ослепи. Когато седна и погледна, видя камбаната да се стрелва над езерото, без да губи от височината си. Пронесе се над пътеката и спря едва когато се заби в стената. Остана там, отскачайки на няколко инча след рикошета.

В следващия миг вратата на помещението падна върху пътеката. Не чу трясък — ушите му още пищяха от експлозията. Но видя Звънаря, стиснал лъчемета, да скача през нея, ловко да се претъркува няколко пъти на пода и да става, готов за стрелба. Кикаха обаче вече беше скочил. Точно когато Звънаря се озърна и го видя, Кикаха скочи през рамката. Нямаше никакъв избор. Не допускаше, че ще стане жертва на нова експлозия, тъй като Повелителите не поставяха клопките си по този начин. Дори капанът от другата страна да бе готов за следващият, който щеше да опита да мине, взривът само щеше да сложи край на всичките му беспокойства.

Усети че минава и започва да пада. Под краката му имаше бездна, дълбока няколко хиляди стъпки, над него се виждаше синьо небе, а точно до него... тънък хоризонтален прът! Кикаха го сграбчи, закопча пръсти около гладкото хладно желязо и се залюля на една ръка разстояние под него. Едва сега видя, че двата му края са закрепени на две метални щанги, излизящи на по около двайсет стъпки от стената над бездната.

Какъв триумф на въображението и садизма на Червения Орк! Ако жертвата проявеше безгрижието да мине през рамката, без да прекара нещо преди себе си, щеше да бъде пръсната на парчета, преди да е получила шанса да падне и се разбие. И още един нюанс: ако не бе скочил, а само бе прекрачил през рамката, той нямаше да достигне до спасителния прът.

Беше го достигнал... какво сега?

Друг, не така хладнокръвен или с по-малко мускули, можеше и да падне. Кикаха обаче не загуби и миг. Пресегна се и се хвана за

опорния прът. Но веднага го пусна, изруга и замаха с ръка.

Страничния прът беше прекалено горещ, за да се държи за него.

Той се прехвърли на ръце до другия край и опита другия прът. И той беше също така горещ.

Не че беше невъзможно да се държи. Но причиняващите достатъчно болка, за да го откаже от мисълта да остане да виси на него. Въпреки това Кикаха се прехвърли и макар да топлината да предизвика сълзи в очите му, той със стенания се изтегли върху надвесената стена. Позволи си един миг почивка, но продължи да стene. Чувстваше дланите си като изгорели до кост. Погледна ги, но те изглеждаха само като че ли ги бе държал за кратко над огъня, а не в него, а и болката бързо отминаваше.

Огледът на обстановката не продължи дълго, понеже нямаше много за разглеждане. Намираше се върху равния гол връх на колона от твърда черна скала. Върхът беше малко по-широк от основата, а околната стена беше гладка като цевта на оръдие. Колоната се издигаше в центъра на лишена от всякакви признания на живот камениста равнина, през която течеше река. Реката идеше откъм близкия хоризонт и се разделяше надвей, за да заобиколи колоната. Двата ръкава се съединяваха от другата страна и тя продължаваше пак към хоризонта.

Небето беше синьо, а жълтото слънце бе в зенита си. В основата на колоната, в четирите посоки на света, се издигаха гигантските рамки на четири врати за телепортиране. Една от тях, но само ако можеше да избере по някакъв начин правилната, означаваше спасение в място, където можеше да оцелее. Другите... другите сигурно щяха да му донесат бърза смърт, ако минеше през тях.

Но непосредственият му проблем беше съвсем друг. Първо трябва да се спусне по колоната, а в момента просто не можеше да си представи как би могло това да стане възможно.

Върна се при щангата, която излизаше от гнездото си в скалата. Звънаря всеки момент трябва да се покаже. Дори да се двоумеше, пак щеше да mine. Това бе единственият изход.

Минутите се точеха и се превърнаха в цял час, ако можеше да се довери на чувството си за време. Слънцето се спускаше от зенита си. Кикаха направи няколко крачки, за да раздвижи втвърдилите се мускули и да ускори притока на кръв в крайниците си. Изведнъж във

въздуха се показва стъпало на крак. Звънаря от другата страна проверяваше каква е ситуацията.

Кракът потърси някаква опора, но откри само въздух. Изтегли се и след няколко секунди се показва лицето на Звънаря, обърнато наопаки за стоящия над него Кикаха.

Ножът на Кикаха се стрелна като сребърна светкавица в посока на лицето. То изчезна обратно в нищото, а ножът остана забит във въздуха на около една стъпка под мястото, където Звънаря бе надзърнал през вратата.

Вратата явно не бе еднопосочна. Положението на ножа му го доказваше. Фактът че Звънаря бе подал част от тялото си и се бе изтеглил обратно, нямаше нищо общо с еднопосочността на някои врати. Дори еднопосочната врата позволяваше на телата да преминат наполовина и после да се върнат. Освен ако разбира се Повелителя, създад подобна врата, не намираше за по-голямо забавно да разреже надве тялото на нещастника.

Изминаха няколко секунди. Кикаха тихо изруга. Можеше никога да не разбере дали бе нанесъл удара си точно в целта.

Неочаквано една глава се материализира от небитието, последвана от врат, рамене, гръден кош и диафрагма, от която стърчеше дръжката на ножа.

Миг по-късно Кикаха видя и останалата част от тялото на Звънаря, който рухна пред вратата. Понесе се надолу и тялото ставаше все по-малко и по-малко, докато не се загуби от погледа му. Кикаха все пак различи белия гейзер от забиването му в реката.

Пое си бавно въздух и седна разтреперан. Най-сетне Звънаря бе мъртъв и всички вселени бяха завинаги освободени от заплахата, която представляваше.

А аз съм тук, мислеше си Кикаха. Може би единственото живо същество в цялата тази вселена. Самотен в буквния смисъл на тази дума. И ако не се сетя за някакъв абсурден ход, преди да е станало време за несъществуващата ми закуска, скоро ще се превърна в едно от двете мъртви неща в същата вселена.

Пое отново дълбоко дъх и след това направи онова, което трябваше да направи.

Болката на отиване по опорната щанга бе същата, както на идване по нея. Когато стигна до напречния прът, той се задържа да си

почине, прехвърлил една ръка и един крак през него. Болката в ръцете и краката му постепенно отминаваше и след малко той събра кураж да се преметне върху пръта и да изправи балансирайки върху него. Хилядите часове, прекарани в упражнение по ходене на въже и катерене по височините, най-сетне се изкупиха с лихвите. Съумя за запази равновесие върху пръта, докато преценяваше къде бе мястото, през което бе паднало тялото на Звънаря. За него това представляваше само неотличима област в синевата и той добре разбираше, че ще има един-единствен шанс да улучи целта си.

Скочи напред и нагоре и осъзна, че главата му минава през рамката, после несъзнателно извика „Уф!“ в мига, в който падна по корем върху нея. Пресегна се моментално с ръка, сграбчи каменния ръб и се доизтегли през нея. Известно време не беше способен на нищо друго освен да лежи върху каменния под и да чака сърцето му да се успокои. Едва тогава обърна внимание на факта, че камбаната беше над него, а лъчеметът лежи само на няколко крачки от мястото, където лежеше.

Стана и разгledа камбаната. Беше изработена от неунищожим материал, а краищата на антените й бяха изтеглени в отделение от същия метал. Когато антените се прибраха, върховете им запушваха два едва забележими отвора в основата на камбаната. Но самите антени бяха от по-обикновен метал и те бяха пострадали от експлозията, забила камбаната през езерото в самата стена. Или поне така предполагаше. Не забелязваше никакви поражения. Всъщност не виждаше самите антени, защото те бяха толкова тънки, че можеше само да ги усети с връхчетата на пръстите си. И все пак фактът, че Звънаря не бе изпратил камбаната на оглед преди себе си, доказваше, че нещо я бе повредило. Може би експлозията бе повредила само деликатната апаратура, отговорна за приемането на мисловните му команди и за управлението на полета. Ставаше дума за съвсем нова добавка, която Звънаря сигурно не бе имал възможността да изпробва в реална обстановка.

Каквото и да се бе случило, камбаната продължаваше да виси във въздуха над повърхността на острова. И все така оказваше лека съпротива на опитите да бъде тласната в хоризонтална посока.

Кикаха реши че антените все пак работят поне в известна степен. В противен случай камбаната не би могла да получи обратна

информация на каква височина се намира, за да я поддържа с такова постоянство.

Както и да е, камбаната представляваше за него единственият му шанс да се спусне до земята, отстояща на няколко хиляди стъпки под него. И той нямаше и най-малка представа доколко си струваше да заложи на този шанс. Камбаната би могла да реши, че трябва да поддържа това ниво дори повърхността под нея да пропаднеше неочеквано. Ако се случеше именно това, той сигурно все още щеше да успее да се добере до върха на колоната.

Кикаха преметна ремъка на камбаната през едното си рамо, притисна я с двете си ръце до гърдите и пристъпи през телепортиращата врата.

Полетя надолу не по-бързо, отколкото ако висеше на въжетата на парашут и тази скорост бе много по-добра за него от онова, което би могло да му се случи. От време на време му се налагаше да се отгласне с крака от стената на колоната, защото камбаната непрекъснато се отклоняваше към нея, сякаш масата ѝ по някакъв необясним начин я привличаше.

Когато се спусна на десет стъпки над реката, той пусна камбаната. Прелетя останалото разстояние малко по-бързо, заби се във водата, която се оказа възтопла, и изплува на повърхността, повлечен от силно течение. Трябаше да вложи всички сили, за да се добере до брега, но успя да се преобри. Отпусна се за да възстанови част от силите си. След малко стана и тръгна по брега, докато не видя камбаната. Беше се опряла в стената на колоната, като малко натискащо се суче от гигантската си майка. Нямаше начин да я прибере, а и не виждаше защо трябва да го прави.

Няколко метра по-нататък се натъкна на тялото на Звънаря. Беше се заклецило в някаква скала до брега в място, където коритото на реката образуваше малко заливче. Гърбът му беше разцепен, тилът му — разбит. Изглеждаше като човек, който е паднал върху цимент, а не във вода. Ножът продължаваше да стърчи от слънчевото му сплетение. Кикаха го дръпна обратно и го избърса във влажната коса на Звънаря. Падането не бе го повредило.

Изтегли тялото от реката. Едва сега обрна по-голямо внимание на гигантските рамки на вратите, закрепени в каменната повърхност по подобие на онази врата на малкия остров в онзи вече недостижимо

далечен друг свят. Две се намираха на този бряг, другите две — на другия. Поставени бяха във върховете на квадрат със страна около две мили. Кикаха се отправи към най-близката и когато стигна хвърли камък през нея. Камъкът прелетя и тупна от другата страна. Поредната гавра на Червения Орк. Дали това не бяха най-обикновени рамки, което би означавало, че е осъден да остане в този пуст свят до края на дните си, преди да умре от глад?

И следващата врата — онази в североизточния връх — не се оказа нищо по-различно.

Кикаха усети, че огладнява и че го наляга умора. Сега се налагаше да преплува реката, преборвайки се с доста силното течение, за да се добере до останалите две врати. Разходката от едната до другата наистина бе към две мили и ако трябваше да ги обходи и четирите, това правеше една екскурзия от общо осем мили. При нормални обстоятелства това едва ли би заслужавало да се споменава, но последните няколко часа бяха поставили физическите му ресурси на сериозно изпитание.

Седна да почине за минута и неочеквано скочи с вик, проклинайки се за глупостта си. Беше забравил, че вратите могат да работят при влизане в само в една от посоките. Взе един камък, заобиколи вратата и хвърли камъка през нея. Нищо, най-обикновена рамка.

Не му оставаше нищо друго освен да се върне при първата врата и да я изprobва откъм другата ѝ страна. Но и тя не показва с нищо, че може да телепортира хора.

Преплува реката и излезе на другия бряг след като течението го отнесе на половин миля, увеличавайки разстоянието, което трябваше да извърви. Лъчеметът с нищо не облекчаваше както плуването, така и ходенето, понеже тежеше към трийсет фунта. Ни Кикаха не искаше да се разделя с него.

И югозападната врата се оказа само един огромен метален обръч. Кикаха потегли към последната. Сълнцето отиваше на запад и се спускаше ниско над хоризонта. Грееше в смълчаното небе над безжизнения свят. Дори вятърът беше стихнал и единственият звук бе от течащата вода, а дори и той загльхна докато Кикаха се отдалечаваше. Чуваха се само стъпките му и тежкото му дишане.

Когато се добра до северозападната врата, поиска му се да отложи хвърлянето на камъка за известно време. Ако и това се окажеше поредната шега Червения Орк, тази шега можеше да се окаже последната, за която Кикаха щеше да научи. Така че можеше да свършва с всичко.

Първият камък прелетя през рамката и падна от другата страна.

Вторият мина в обратна посока и падна на камениста земя.

Кикаха скочи разярен няколко пъти, гневно изкрещя и удари с юмрук дланта си. Ритна близката скала и заподскача, виеики от болка. Заскуба косите си, плесна се по бузата, вдигна лице към сляпото синьо небе и мъртвото жълто слънце и зави като вълк, чиято опашка е попаднала в капана.

След малко се смълча и застине неподвижен. Изглеждаше като изваян от същата бронзовочервеникова скала, която изобилстваше на този свят, с тази разлика, че клепачите му подскачаха и гърдите му се вдигаха и спускаха.

Когато се изтръгна от медитацията си, той делово и без никакви емоции се отправи към реката. Напи се до насита и се огледа за подслон, където да прекара нощта. След петнайсет минути намери една вдълбнатина в склона на нисък хълм, където можеше да се скрие успешно от вятъра. Отърси се от нерадостните мисли за бъдещето и заспа.

На сутринта погледна тялото на Звънаря и се запита дали нямаше да му се наложи да яде от него.

За да не стои просто така, а също и защото никога не се предаваше, преди да е опитал всичко, Кикаха закрачи в плитчините на реката, спуснал ръце във водата. Нямаше и помен от риба. И не изглеждаше, че може да има, особено при тази пълна липса на каквато и да е било флора.

Изкачи се на върха на хълма, в чиито основи бе спал. Седна върху твърдата заоблена скала за миг, помръдвайки само за да смени позата си. Ситуацията му се оформяше като отчайваща и проста едновременно с това. Или Червения Орк беше дал на пленника си шанс да се измъкне, ако е умен и в добра физическа форма, или не му бе оставил подобен шанс. Ако бе вярно второто, тогава жертвата щеше да си умре тук. Противното обаче означаваше, че той — в случая

Кикаха — просто не е достатъчно умен. В който случай, смъртта му бе само въпрос не време.

Остана да седи все така дълго време и изведнъж простена. Какво, по дяволите, се бе случило с главата му? Да, наистина камъкът бе прелетял свободно в пространството, ограничено от рамката, но това не беше жива плът. Трябваше сам да изпробва вратите, а не да се прави на хитрец и да хвърля камъни през тях. Вратите можеха да бъдат настроени да се задействат само след преминаване на тяло с маса над определена критична стойност, а понякога телепортираха единствено при преминаване на органична материя. А можеше и да следят за наличието на мозъчна активност в непосредствена близост до тях и дори да анализират дали вълните са излъчени от човешки мозък. А той бе толкова загрижен да избегне евентуалните клопки от другата страна, че бе забравил за тази възможност.

От друга страна всяка врата можеше да бъде програмирана да унищожи първото голямо тяло, преминало през нея, подобно на вратата от острова сред живачното езеро.

Кикаха изпъшка при мисълта за разхода на физически сили, който му предстоеше, но си каза, че бе оцелял досега само защото никога не го бе мързяло. Метна тялото на Звънаря през рамо, благодаря на съдбата, че човекът все пак бе дребен и пое към най-близката врата.

Денят се оказа дълъг, горещ и изнурителен. От липсата на храна краката му трепереха и всеки пореден неуспех допълнително го изтощаваше. Преплаването на реката, преборването с мъртвото тяло и лъчемета, изцедиха силите му докрай. Но досега бе прехвърлил трупът шест пъти през всяка страна на три от вратите.

И ето че почиваше пред четвъртата. Звънаря лежеше безмълвен до него, разперил ръце, обърнал безчувственото си лице точно срещу изгарящото слънце, отворил уста, от които се долавяше противната миризма на разлагаша се плът. Слава Богу, в този свят поне нямаше мухи.

Времето течеше. Въпреки почивката не се чувстваше по-сilen. Трябваше да стане и да хвърли омразното тяло най-много още два пъти през рамката на последната врата. Не можеше да рискува просто да го претърколи, защото искаше да избегне оставането по линията на възможната експлозия. Беше необходимо да се изправи до самата

рамка, да вдигне тялото на ръце, да го хвърли в отвора и да отскочи моментално встрани.

Направи го за седми път. Тялото прелетя над долната част на рамката и тупна с глух звук от другата страна. Оставаше му един последен опит и този път вместо да почива той вдигна веднага трупа на нивото на гърдите си и с последни сили го тласна напред.

Когато вдигна глава... видя тялото пред себе си.

Това беше краят — краят на хубавата теория, а заедно с това и неговият край. Повече нямаше какво да направи.

Седна и затвори очи. И точно фактът, че кой знае защо не бе легнал, му спаси живота.

Но се размина със смъртта на косъм. Тигроподобният звяр, който се бе промъквал безшумно по твърдата скала, изрева когато го видя да сяда и ускори скоковете си към него. Кикаха бе толкова изненадан, че остана замръзнал от изумление за цяла секунда, давайки значително предимство на звяра. Но не достатъчно. Ослепителният лъч се изтръгна от лъчемета точно когато гъвкавото тяло се издигна във въздуха за последен скок, прониза главата му, разсече я, преряза шията и гръденния кош, откъсна част от лапата му и направи дупка в скалата отзад. Животното падна на земята, плъзна се по гладката каменна повърхност, удари се в него, събори го и го преобърна няколко пъти. Когато накрая се изправи, Кикаха усети болки в краката, гърба, гърдите, длани и носа. Беше се ожулил жестоко в скалата, а мястото в краката, където тялото се бе забило в него, го болеше с болка, която обезпокоително се засилваше.

Животното за щастие изглеждаше добро за ядене. И Кикаха мислеше, че се досеща, откъде се бе появило. След като пригответше и изядеше няколко пържоли, той щеше да се върне при североизточната врата, за да огледа обстановката около нея отново.

Звярът бе с една четвърт по-дълъг от сибирски тигър, тялото му бе с конструкцията на котка, имаше дълга, кафеникова около корема козина, украсена с бледочервени ивици навсякъде с изключение на краката и лапите, които бяха черни. Очите му бяха лимонаденожълти, а зъбите му по-скоро приличаха на зъбите на акула, отколкото на котка.

Пържолите воняха отчайващо, но го изпълниха с усещане за възвръщаща се сила. Той подхвани Звънаря и го извлачи цели две мили до вратата. Трупът вече бе в тежко състояние на разлагане. И макар да

му се бе струвало, че това е невъзможно, той му замириса дори още по-силно, когато го вдигна на гърди, за да го хвърли през вратата.

Този път тялото изчезна, но в следващия миг от вратата бликна струя нефтоподобна течност, която щеше да го залее, ако бе останал директно пред рамката. Мазната субстанция веднага пламна и горя в продължение на петнайсетина минути.

Кикаха изчака огъня да угасне и скочи във вратата с изведен лъчемет. Не знаеше какво го очаква от другата страна. Можеше да има още един дебнещ тигър. Сега разбираше, че когато бе хвърлил преди трупа във вратата, той само бе задействал закъснителен механизъм, който отваряше клетката на животното след известно време — може би точно когато нищо неподозиращата жертва решеше, че и тази врата е фалшивка. Умно и садистично замислено — напълно в стила на Червения Орк. Струваше му се обаче, че той едва ли бе приготвил и други изненади. Дори такъв като него би сметнал, че едва ли някой би могъл да оцелее чак дотук.

В продължение на една секунда се намираше в малка гола стая, в която имаше голяма клетка с отворена врата и черен купол на три крачета. След това се озова в друга стая. Тя бе по-голяма и изработена от някакъв твърд сив метал или може би пластмаса. Тя също не бе украсена и бе напълно лишена от мебелировка с изключение на голям скрин, умивалник с единичен кран за вода и малка метална масичка, привързана за пода с вериги.

Преминаването от едната стая в другата го смяя. Той не разбираше как бе извършено. Може би скокът през рамката в онзи свят бе активирал врата със забавено действие. Която го бе телепортирала в тази килия без изход.

Беше светло, но светлината нямаше определен източник и запълваше стаята с еднаква интензивност. Бе достатъчно ярка за да се увери, че в стените няма никакви пукнатини или процепи от хитро маскирани обикновени врати. Изобщо нищо не подсказваше за наличието на врата или прозорец. Самите стени бяха изработени от изключително устойчив материал, защото дори лъчът на лъчемета, макар и включен на максимална мощност и прикован в една точка, не постигна нищо освен да затопли стената и да покачи температурата в стаята. Той изключи оръжието и потърси отвора, през който постъпваше пресния въздух, ако изобщо имаше такъв.

След внимателен оглед Кикаха реши, че въздухът постъпва със съвсем слаба струя в една точка над центъра на масата. А това означаваше, че се телепортира от устройство, монтирано в самата маса. Циркулацията се затваряше през изходна врата, която изглежда бе монтирана близко до един от ъглите горе до тавана.

Кикаха насочи на пълна мощност лъча в плата на масата, но и тя бе с устойчивостта на стените. И все пак, ако онзи, който бе организирал този капан, държеше пленникът му да остане жив, той трябваше да е монтиран и врата, през която да му изпраща храна. Това вероятно бе все същата врата в масата, която се автоматично се пренастройваше за телепортиране на твърди тела, когато дойдеше време за ядене.

Кикаха обмисли тази организация и се запита защо идеята за бягството не бе хрумнала на никого. А може би Повелителя бе помислил и за тази възможност и бе направил необходимото, разчитайки, че и затворникът ще се сети за нея. Да, това би било точно една от онези шеги, които доставяха най-голямо удоволствие на Повелителите. Идеята обаче бе толкова налудничава, че по всяка вероятност бе убягнала от вниманието на Повелителя.

Кикаха си представи тревожното мигане на индикатори и звъна на алармените инсталации в сградата, където се намираше тази килия. В случай, че килията се намираше в някаква сграда, а не в отделна джобна вселена, създадена специално за нея. Едва ли ставаше дума за рядко посещавано място, защото ако Повелителя отсъстваше, той можеше да се върне тук прекалено късно след като затворникът му бе успял да избяга.

Нямаше представа колко точно време бе изминало, но според него около четири часа след попадането му тук, на масата се материализира дългоочаквания поднос. Храната на него бе земна: средно изпечена пържола, салата от маруля, моркови и лук, чеснов сос за подправка, три филии ръжен хляб, кубче истинско масло, и чаша шоколадов сладолед.

Когато свърши се почувства много по-добре. Едва ли не изпитваше благодарност към онзи, който му бе причинил всичко това. Но не изчака нито секунда след последната лъжичка сладолед. Качи се на масата, преметна кобура с лъчемета през рамо и хвана подноса в ръцете си. Наведе се, остана за миг на един крак, постави подноса на

масата и стъпи в него. Досети се че вратата може би се задействаше само от наличието на подноса и съдовете върху него, а не от някакво предварително програмирано тегло. Залагаше живота си на предположението, че полето е насочено нагоре и обхваща достатъчно голяма зона. Ако не бе така някой от другата страна щеше да се изненада силно от връщането на поднос пълен с половинка труп. Но ако успееше да се телепортира без проблеми, изненадата щеше да бъде още по-голяма и определено много по-неприятна.

Изведнъж се озова на маса в тясно помещение, осветено от лампа, светеща непосредствено до главата му. Ако не бе имал съобразителността да приклекне, сега щеше да е пристигнал без глава, която щеше да се е материализирала в тавана.

Скочи от масата, отвори вратата и излезе в необятна кухня. Някакъв мъж стоеше с гръб към него, но вероятно бе чул шума от отварянето на вратата, защото рязко се извърна. Долната му челюст провисна, очите му се ококориха и от устата му се изтръгна:

— Какво, по...?

Стъпалото на Кикаха го улучи точно под брадичката и мъжът рухна по гръб на пода в безсъзнание. Кикаха се ослуша за да се убеди, че шумът от падането не е обезпокоил някой друг и претърси дрехите на человека.

Извади „Смит енд Уесън“ 38-и калибр с рязана цев в кобур за носене под мишницата, портфейл със сто и десет долара в наличност, две шофьорски книжки, няколко от вездесъщите кредитни карти и визитка. Името на мъжа беше Робърт Ди Анжело.

Кикаха провери пълнителя на пистолета и го запъхна в колана си, а след това огледа кухнята. Тя беше толкова голяма, че наистина можеше да се намира само в имението на много богат човек. Не след дълго той откри малък пулт за управление, скрит зад плъзгащ се панел в ламперията, който бе оставен откърхнат. На него мигаха светлинките на индикатори.

Фактът че Ди Анжело му бе изпратил храна означаваше, че обитателите на дома знаят за пристигането на затворника. Или най-малкото поне Повелителя знаеше. Хората му можеха и да не знаят за съществуването на телепортиращите врати, но сигурно бяха поне инструктирани да докладват в мига, в който определени индикатори на

този пулт светнеха и без съмнение се активираха звуковите аларми. Последните сигурно отдавна бяха изключени.

Не бе изключено в килията да бе имало телевизионна камера, в който случай Уртона — защото Кикаха нямаше никакви съмнения, че се намира в неговия дом — сигурно бе видял с кого има работа.

Зашо в такъв случай Уртона не бе предприел нищо за да разпита своя пленник? Не можеше да има никакво съмнение, че изгаря от любопитство да научи как Кикаха е попаднал тук.

Кикаха наля чаша вода и я плисна в лицето на человека на пода. Ди Анжело трепна, завъртя глава и отвори очи. И пак трепна когато видя надвесения над него мъж, опрял върху на ножа си в гърлото му.

— Къде е шефът ти? — попита късо Кикаха.

— Не знам — отвърна Ди Анжело.

— Неосведомеността няма да ти е от полза — предупреди го Кикаха и леко натисна с ножа. По шията на мъжа протече тънка струйка кръв.

Очите на нещастника се разтвориха и той се примоли:

— По-леко! Какво значение има всичко това? Ти нямаш никакъв шанс. Ето какво се случи...

Ди Анжело беше готвач, но бе в течение на събитията развили се из по-ниските ешелони на йерархията. Още преди много време шефът, когото той наричаше мистър Калистър, му бе наредил да го информира, ако в кухнята се задейства алармената инсталация. До днес тя бе останала безмълвна. Когато преди няколко часа го бе стреснал пронизителния звън на системата, той бе позвънил на мистър Калистър, който бе излязъл с хората си по дела, за които До Анжело нямаше ни най-малка представа. Вероятно бе нещо свързано с неотдавнашните неприятности, имащи отношение към появата на Кикаха и останалите. Калистър го бе инструктиран как да постъпи в подобен случай, а това се свеждаше до това да приготви на храна, да я постави върху поднос, да го отнесе до масата в специалното помещение, да затвори вратата му и да натисне един бутон върху пулта за управление.

Кикаха се осведоми за Улф, Хризеис и Анана.

— Няколко момчета ги отведоха в офиса на боса — отговори му Ди Анжело — и оттогава досега никой не ги е виждал. Кълна се в

Бога, казвам ти истината! Ако някой знае къде са, това може да е само Калистър. Единствено той!

Кикаха накара Ди Анжело да стане и го поведе със себе си из къщата. Минаха през няколко просторни салони и големи стаи — всичките луксозно мебелирани, — след което излязоха пред широко извито мраморно стълбище, извеждащо до втория етаж. По пътя Ди Анжело му каза, че тази къща се намира в заградено с висока ограда имение в Бевърли Хилс. Адресът беше онзи, на който Червения Орк му бе казал, че сега живее Уртона.

— Къде е прислугата? — попита Кикаха.

— Хората са или по домовете си, или в отделените за тях жилищни помещения над гаража. Не излъгах, когато казах, че съм сам у дома, мистър.

Вратата за кабинета на Калистър бе от стомана и естествено заключена. Кикаха насочи лъчемета към нея и изряза ключалката с едно завъртане на оръжието. Ди Анжело погледна стреснато и пребледня. Той явно не знаеше нищо за оръжията на Повелителя.

Кикаха намери скоч-лента в огромното махагоново писалище и пристегна с нея ръцете на Ди Анжело на гърба и краката за глезните. Помогна му да седне в едно от креслата и претърси с вещина помещението на кабинета. Пултът за управление на вратите — или такова се надяваше, че е предназначението му — изскочи със щракване иззад една привидно солидна стена на писалището, когато натисна един бутона в ъгъла му. Различните бутони, циферблати и индикатори бяха надписани със символи, които биха озадачали всеки землянин, но не и Кикаха. Това беше писмото на Повелителите.

Той обаче не знаеше какво представляват врати с номера от 1 до 10, нито можеше да предположи какво би се случило, ако натиснеше бутона, обозначен със символа за „М“. Това можеше да означава много хиляди неща, но Кикаха се опасяваше, че е съкращения от мийрцо, т.е. смърт.

Първият проблем, свързан с използването на пулта, бе, че дори да успееше да активира вратите, той не знаеше къде се намират те. Вторият бе, че най-вероятно нямаше да може да ги активира. Повелителя вече беше доказал, че не е онзи глупак, който ще остави на врага си една работоспособна и лесно достъпна система. Без съмнение той носеше в себе си някакво допълнително устройство, което

трябващо да се включи, за да се задейства самия пулт за управление. Все пак Кикаха бе научил къде се намира пулта, така че ако успееше да се сдобие по някакъв начин и с активатора, щеше да може да предприеме нещо повече. И това нещо повече би имало някакъв смисъл само ако разбереше и къде са вратите.

Ситуацията го изпълваше с чувство на безсилie, защото той бе сигурен, че Анана и двамата му приятели, ако бяха още живи, се намираха на място, до което се достигаше през една от десетте врати.

В този момент иззвъння телефонът. Кикаха се стресна за миг, но после взе апарата, отнесе го до Ди Анжело, и вдигна слушалката така че и двамата да могат да чуват. Ди Анжело не изчака да му кажат какво се очаква от него.

— Ало — обади се той.

— Ди Анжело? Момент.

Следващият глас който се разнесе бе на мъжа, с който Кикаха бе разговарял под впечатлението, че преговаря с Червения Орк. Това трябва да беше Уртона и каквото и да бе онова, което го бе накарало да изостави анонимността, то сигурно бе жизнено важно. Единственото такова нещо можеше да бъде само шансът да бъде заловен Червения Орк.

— Анжело? Получавам алармен сигнал тук. Идва от кабинета ми. Знаеш ли това?

Кикаха поклати глава отрицателно и Ди Анжело послушно отговори:

— Не, сър.

— Добре, значи някой е влязъл там. Ти къде се намираш в момента?

— В кухнята, сър.

— Иди там и виж какво става — нареди Уртона. — Оставам тази линия отворена. Изпращам ти подкрепление от склада. Не рискувай. Стреляй за да убиеш, освен ако си абсолютно сигурен, че можеш да го плениш. Разбра ли ме?

— Да, сър — каза Ди Анжело.

Нешо в слушалката изщрака и гласът загълхна. Кикаха не виждаше основания да изпитва триумф. Уртона вероятно бе съобразил, че човекът в кабинета му би могъл да подслуша целия този разговор. И се досещаше, че това елиминира всякакви шансове на Ди Анжело да

сюрпризира противника, което от своя страна означаваше, че подкрепленията ще пристигнат максимално бързо.

Кикаха залепи със скоч-лента устата на Ди Анжело и го заключи в дрешника. След това унищожи пулта за управление на вратите с кратко включване на лъчемета. Ако на Уртона би хрумнала идеята да прехвърли другите си пленници — в случай, че изобщо разполагаше с такива — или да им стори нещо, той поне за известно време бе лишен от тази възможност. Трябаше да направи нов пулт... освен ако нямаше дубликат в някое от многото складови помещения.

Следващата му стъпка бе да се измъкне от дома бързо и да стигне до Централната гара, където бе оставил Рога на съхранение в една касета. Искаше да се добере до Рога, защото имаше всички шансове да го използва с успех. От друга страна Уртона сигурно се бе погрижил за охраната на дома си.

Задачата на Кикаха бе да излезе и да стигне до центъра на града. Реши да скрие лъчемета на територията на имението. Намери някаква дупка в земята зад един голям олеандър до стената. Градината беше във великолепно състояние — никъде не се виждаха окапали листа, нито нападали изсъхнали клонки с заради това той нямаше с какво да покрие оръжието. Сложи го в дупката и го остави така. После прецени, че трябва да скрие и пистолета, който бе взел от Ди Анжело. Беше прекалено обемист, за да го крие успешно под ризата си.

Тръгна си без произшествия. Наложи се да се върне за лъчемета, за да се справи с ключалката на желязната порта, през която се излизаше на улицата. Тя беше зазидана във висока тухлена стена и имаше шипове по горния си край. Каракулката на пътя беше празна, явно защото Уртона бе взел със себе си всички от дома с изключение на Ди Анжело. Вратата можеше да се отваря и затваря от пулта в караулката и Кикаха без проблем разбра маркировката под отделните бутони, но за нещастие захранването на задвижващите механизми бе изключено, а той не искаше да губи време с разпити на Ди Анжело. Изряза без проблем ключалката с лъча и бутна едното крило на масивната врата. Зад него се разнесе воят на сирена и той видя тревожните примигвания на индикаторите върху пулта в караулката. Ако този шум продължеше, полицията щеше да се поинтересува какво става. Тази мисъл накара Кикаха да се усмихне. В следващия момент

усмивката му застина. Той желаеше намесата на полицията дори още по-малко и от Уртона.

След като скри за втори път лъчеметът зад храста, той пое на юг. Пет преки по-надолу излезе на булевард „Сънсет“. Безпокоеше се дали няма да привлече вниманието на полицайите, защото добре разбираше колко съмнително изглеждат всякаакви пешеходци в този район на свръхбогаташи. Особено нощем.

Все пак щастието му се усмихна и той успя да спре такси. Шофьорът не искаше да се отдалечава от Бевърли Хилс, но Кикаха отвори задната врата и се настани в колата.

— Става дума за изключителен случай — поясни той. — Отивам на делова среща, от която зависят много пари.

После се наведе напред и подаде на шофьора една двайсетачка от портфейла на Ди Анжело.

— Твоя я и то в добавка към онова, което покаже таксиметъра и към задължителния бакшиш. Сега мислиш ли, че можеш малко да се отклониш?

— Става — бе отговорът.

Кикаха слезе на три преки от Централната гара, тъй като искаше да е сигурен, че шофьорът няма да може да каже нищо полезно на полицайите, ако се случеше да го разпитват. Отиде пешком до гарата, извади от хралупата на дървото топката от дъвка, в която бе скрил ключа от касетата, и влезе в гарата.

Освободи без никакви проблеми калъфа с Рога. Само едно четиригодишно момиченце го гледаше втренчено с огромните си тъмносини очи и накрая се осмели да му каже „Здравей!“. Той я потупа по главичката, с което накара майка й да я дръпне сърдито и да й се скара на висок глас, че се държи прекалено приятелски с непознати.

Кикаха се захили, макар този дребен инцидент да не му се стори никак смешен. По време на дългите си години прекарани из Света на нивата, той бе свикнал да гледа как към децата се отнасят като към безкрайно ценни създания. Откакто Улф бе сложил във водите на онзи свят средството, с което удължаваше живота на хората до хиляда години, но едновременно с това намаляваше раждаемостта, той бе взел и необходимите мерки децата да бъдат ценени. Случаите на убийства на деца, на жестоко отношение към тях, дори на лишаване от любов или родителски грижи, бяха изключително редки. И макар този вид

възпитание да не пречеше децата да израснат като възрастни, които са в състояние да се бият доста яростно, резултатът поне беше създаването на едно ново поколение забравило за неврозите и психозите на цивилизованите земляни. Разбира се повечето общности в света на Улф бяха малки, доста хомогенни, технологически примитивни и освободени от сложните условности на живота сред индустриализираните общества на Земята.

Кикаха излезе от гарата и измина няколко преки, преди да се отбие в телефонната кабина на ъгъла на голям сервис. Набра номера на Уртона. Чу сигнала само веднъж, после някой вдигна слушалката и се обади един непознат глас.

- Мистър Калистър, ако обичате — каза Кикаха.
- Кой го търси? — осведоми се грубият глас.
- Ди Анжело може да ме опише — обясни спокойно Кикаха. — Ако вече сте го намерили в дрешника.

Последва късо възклижение и гласът помоли:

- Един момент.

Само след няколко секунди се разнесе гласът на Калистър:

- Тук е Калистър.
- Иначе известен като Уртона, настоящ Повелител на Земята.

Аз съм онзи, който беше твой пленник.

— Как успя... ? — започна Уртона, но спря навреме, осъзнавайки, че няма да получи описание на измъкването на Кикаха.

— Аз съм Кикаха — каза Кикаха. Не рискуващо нищо като се идентифицираше, понеже беше сигурен, че Уртона разполага с името и описанието му от устата на Анана. — Землянин, направил онова, което считаните за Повелители на Съзиданието, не са могли да направят. Лично убих и станах причина да бъдат убити всичките петдесет и един Звънари. Те повече не представляват заплаха за никого. Измъкнах се от дома на Червения Орк на другата Земя, минах през всичките му капани и се добрах до твоя дом. Ако те бях заварил там щях да те убия или пленя. Не се заблуждавай по този въпрос... Но не ти се обаждам само за да ти кажа какво успях да направя. Искам да се върна мирно в света на Улф заедно с Улф, Хризеис и Анана. Вие двамата с Червения Орк можете да си се сражавате и нека по-добрият победи. Сега, след като и последният Звънар е мъртъв, няма за какво повече да стоим тук. Нито ти имаш никакви основания да задържаш приятелите ми.

Настъпи дълга пауза и после Уртона се обади:

— Как бих могъл да бъда сигурен, че Звънаря е мъртъв?

Кикаха му описа най-подробно какво се бе случило, макар да изпусна някои подробности, които смяташе, че не е необходимо да разкрива.

— Сега знаеш как можеш да провериш дали ти казах истината — заключи той. — Не можеш да минеш по моя маршрут, понеже не знаеш къде се намира домът на Червения Орк, а и аз не знам. Но мисля, че всички врати са двупосочни, така че можеш да тръгнеш от онази килия, в която аз завърших.

Добре си представяше смесицата от успокоение и тревога, която Уртона изпитваше. Той сега разполагаше с начин да се добере до дома на Червения Орк, но и той можеше да проникне в неговия дом.

След малко Уртона се обади:

— Ти бъркаш, защото аз знам къде живее Червения Орк. Постскоро къде живееше. Един от хората ми го е видял на улицата само преди два часа. Първоначално помислил че съм аз и че съм излязъл по работа, в която е по-добре да не си пъха носа. Но когато се върнал у дома и ме видял, осъзнал, че аз не мога да се прибера толкова скоро. Веднага се досетих какъв дар ми бе направила съдбата. Събрах хората си, заобиколихме дома му и проникнахме със сила в него. Избихме всичките му хора, но той самият успя да се измъкне, телепортира се някъде, предполагам. И заедно с това унищожи всички врати в дома си. Нямаше никакъв начин да го последваме.

— Беше ми се сторило, че единият от изгорените трупове е на Червения Орк — замислено каза Кикаха. — Но ако той е все още жив, тогава...

— Изморих се от тази игра — призна Уртона. — Наистина бих искал единият от труповете да е на брат ми. Ето каква сделка ще сключа с теб сега. Ако заловиш Червения Орк и ми го доставиш в състояние, в което да мога да го идентифицирам, ще освободя приятелите ти и ще ви гарантирам безопасно завръщане във вашия Свят на нивата. Ако разбира се успея да се убедя лично, че онова, което ми разказа за Звънаря, е вярно.

— Знаеш как да го направиш — каза Кикаха. — Сега искам да говоря с Анана и Улф, за да съм сигурен, че са живи.

— Не мога да направя това в този момент. Дай ми... да кажем, десет минути. И пак ми се обади.

— Окей — съгласи се Кикаха. Окачи слушалката и бързо излезе от телефонната кабина. Уртона можеше да разполага с някакво средство за бързо трасиране на точното местоположение на телефонното обаждане, но дори и да нямаше такава техника, Кикаха не желаеше да му дава подобен шанс. Той спря такси и накара шофьора да го откара до Асфалтовата яма при Ла Бри. Слезе там, отправи се по булевард „Уилшър“ и влезе в първата телефонна кабина. Бяха изминали не десет, а петнайсет минути. Този път на позвъняването отговори Ди Анжело. Макар веднага да позна гласа на Кикаха, той само го помоли да почака докато прехвърли разговора. След това се обади Уртона.

— Говори най-напред с племенницата ми, любовнико-леблабий — каза той.

— Кикаха! — извика Анана с прекрасния си глас. — Добре ли си?

— До момента всичко е наред! — успокои я Кикаха. — Звънаря е мъртъв! Убих го лично аз. А Червения Орк се крие. Дръж се! Скоро ще се върнем в добрия свят! Обичам те!

— И аз те обичам — прошепна тя.

Отново се разнесе саркастичния глас на Уртона:

— Да, и аз те обичам, леблабий! Искаш ли да се чуеш сега с Улф?

— Нали не допускаш, че мога да повярвам само на думите ти, че той е наред? — сопна се Кикаха.

В слушалката се обади дълбокият и melodичен глас на Улф:

— Кикаха, стари приятелю! Знаех, че рано или късно щеше да се появиш и ти!

— Здравей, Робърт, страшно ми е приятно да те чуя отново! Наред ли сте с Хризеис?

— Нищо ни няма. Каква сделка се готвиш да сключиш с Уртона?

— Достатъчно — намеси се Повелителя. — Доволен ли си сега, землянино?

— Поне знам, че в този момент са живи — отговори Кикаха. — И за теб ще бъде най-добре, ако останат все така живи, когато дойде часа на разплащането.

— Само не се опитвай да ме заплашваш! — със сдържана ярост каза Уртона. После продължи малко по-спокойно: — Отлично. Ще ти помагам с всичко, което мога. От какво имаш нужда?

— Адреса на дома на Червения Орк — каза Кикаха.

— Защо ти е? — изненада се Уртона.

— Имам си съображения. Какъв е адресът?

Уртона му го издиктува, но го направи бавно, сякаш се опитваше трескаво да съобрази какви причини би могъл да има Кикаха за да го иска.

— Това е всичко засега — изненада го за втори път Кикаха. — Дочуване.

И окачи слушалката. Минута по-късно пътуваше с такси към дома на Уртона. На две преки от мястото плати на шофьора и извървя остатъка от пътя пеша. Желязната врата беше затворена с верига, а на светлините на караулката се виждаха силуетите на трима мъже в нея. Домът грееше със запаленото във всичките му стаи осветление, но през прозорците не се виждаше никой.

Не си виждаше и никакъв начин по който би могъл да се промъкне в имението. Да, можеше да скочи и да се прехвърли през стената, но нямаше съмнение, че там има датчици, от които няма да може да се скрие. От друга страна... какво от това? Та нали не възнамеряваше да влиза в самия дом. Искаше само да се вземе лъчемета и да се махне. Щеше да е прескочил обратно стената преди да са дотичали горилите на Уртона.

Но първо трябваше да скрие някъде за малко Рога, защото щеше да бъде страшно неудобно, ако не и направо невъзможно, да се катери по стената с него. Разбира се можеше да го хвърли през стената, но някак не му се искаше да постъпва така. Огледа се и видя, че може да напъха калъфа сред клоните на някакъв храст, засаден на тревната ивица между тротоара и улицата. После се върна пак при стената някъде около мястото, където бе скрил от другата страна лъчемета. Пресече улицата, изчака една кола да мине и се спринтира с пълна скорост през улицата. Отскочи максимално високо и се хвана с крайчетата на пръстите си за грапавия горен ръб. Не беше никакъв проблем да се доизтегли върху ръба. Стената беше около стъпка и половина широка и ръбът беше осеян с двойна редица стоманени

шипове около шест инча дълги. Между тях беше прокаран двоен проводник, който проблесна на светлината от къщата.

Кикаха внимателно прекрачи през жиците, обърна се с гръб, спусна се на ръце и скочи на меката земя. Остана неподвижен няколко секунди, премествайки поглед от къщата на караулката и обратно. Нищо не чу и не видя никакви признания на живот.

Изтича сред храстите и си взе обратно лъчемета. Връщането по същия път се оказа малко по-трудно с тежкия лъчемет, преметнат през рамото му, но той се справи, без да привлича ничие внимание.

С лъчемета и Рога тръгна отново в посока към „Сънсет“. Задържа се на един ъгъл близо десет минути преди да мине празно такси. Когато влезе в колата, постара се да държи кобура на лъчемета така, че шофьорът нищо да не забележи. Цевта му бе прекалено широка, за да бъде събъркана дори с ловджийска пушка, но ръкохватката го правеше да прилича на някакво огнестрелно оръжие.

Адресът на Червения Орк бе в богатия квартал, известен като Тихookeански палисади. Подобно на дома на Уртона и този бе заграден с висока тухлена ограда. Но желязната порта към вътрешността на имението беше отворена. Кикаха мина през нея и се отправи към самата къща, която беше тъмна. Уртона не бе споменал дали е оставил някой да дебне тук, но това изглеждаше повече от вероятно. Той не би пропуснал и най-малкия шанс да залови Червения Орк, ако на него му хрумнеше да се върне по някаква причина у дома си.

И парадният и задният вход бяха заключени. Вътре не светеше никъде. Кикаха приклекна до всяка врата и опря ухо в дървото. Нищо не се чуваше. Накрая проби дупка около бравата на задната врата и я бутна навътре. Влезе бавно и предпазливо, но дочу някакъв шум в предната част на къщата. Шумът се дължеше на трима мъже, седнали на тъмно в огромен хол. Единият беше заспал и хъркаше, а другите двамата тихо разговаряха.

Кикаха се промъкна нагоре по витото стълбище, чиито мраморни стъпала не можеха да изскърцат под тежестта му. Намери някаква спалня, влезе в нея и запали осветлението. После набра номера на един от телефоните в дома.

Когато някой вдигна слушалката, Кикаха, който беше безпогрешен имитатор, нареди с гласа на Рамос:

— Шефът ви вика обратно, момчета. Тръгвайте веднага! Тук става нещо, но не мога да ви кажа по телефона.

Той изчака мъжът, с който бе говорил, пръв да прекъсне разговора и едва тогава сложи обратно слушалката. После отиде до прозореца. Видя тримата да се отправят по пътя към портата. След малко различи включването на фарове на кола половин пряка понадолу. Колата потегли и той разбра, че е останал сам у дома. Едва ли разполагаше с повече от трийсет и пет минути — времето, която щеше да бъде необходимо на главорезите на Уртона да се доберат до дома, да разберат, че са ги прекарали и да се върнат обратно с подкрепления.

Но Кикаха се нуждаеше само от няколко минути. Той слезе долу и включи осветлението в кухнята. Намери фенерче, изгаси лампите и отиде в голямата предна стая. Вратата под стълбището беше отворена. Той мина през нея и влезе в малкия хол. Отвори вратата в другия му край и светна с фенерчето през нея. Стаята изглеждаше точно като онази, в която бе влязъл като пленник на Червения Орк, но не беше същата. Тази стая наистина се намираше във вътрешността тази къща. Телепортиращата врата, монтирана в рамката на обикновената врата, беше деактивирана.

Отвори кальфа и извади Рога, който хвърли сребристи отблъсъци под лъча на фенерчето. Имаше формата на рог на африкански бизон с тази разлика, че в края се разширяваше много повече. В мундшука си имаше фина мрежа от златист материал, а отгоре се виждаше редичка от седем малки бутончета. По средата на дължината му беше инкрустиран йероглиф, представляващ символа на Шамбаримен — неговият създател.

Кикаха вдигна Рога до устните си и тихо изsviri през него, натискайки едновременно малките бутончета. Отворът в края беше насочен към стените и когато Кикаха свърши едната поредица от ноти, той го завъртя наляво, така че да сочи към друго място на стената, на около дванайсет стъпки от първото. Надяваше се деактивираните врати да се в тази стая. Ако това наистина бе така, те отваряха резонансен път, който отслабваше якостта на стените между вселените. А честотата изработвана от Рога щеше да изиграе ролята на шперц, който да отвори вратата към този път. Точно такова бе уникалното свойство на Рога — единственото устройство от този род, изработено от

Шамбаримен, най-великият учен-изобретател измежду всички Повелители.

Рогът тихо прозвуча отново и нотите, които се изтръгваха от него изглеждаха сякаш златни и магически, способни да отворят дори вратите за Страната на приказките. Но никаква врата не се отвори нито в северната, нито в източната стена. Кикаха спря да свири и се вслуша за стъпки на хора, които се приближават към къщата. Не чу такива. Отново вдигна мундшука на устата си и отново изсвири онази последователност от ноти, която гарантираше пълното отваряне на всяка врата между световете.

И в този миг забеляза как едно място в стената започва да просветлява. Бялото петно се разширява, преместваше се и неочеквано скочи, очертавайки границите на кръга, в който се намираше входа. Светлината стана по-мека. Той надзърна в петното и видя полусферична стая без прозорци или врати. Стените бяха аленочервени и единствената мебелировка в стаята беше легло, което се носеше на няколко фута над пода в центъра на стаята, и прозрачна кабинка — също плаваща във въздуха, — в която имаше умивалник, кран и тоалетна.

След това стените отново възстановиха материалността си, краищата на дупката започнаха да се събират и трийсет секунди покъсно стената изглеждаше солидна както преди.

Той завъртя Рога, бялото петно отново се появи, после неговата светлина потъмня и се смени със зеленикавото сияние на зелено слънце, увиснало над покрита със зелен мъх равнина и извисяващи се зелени планини на хоризонта, който изглеждаше два пъти по-далечен от хоризонта на Земята. Отдясно се виждаха някакви животни, приличащи на газели, със широки извити остри рога. Те кратко пощипваха от тревата.

Третият проход разкри пред него коридор, в чийто далечен край имаше обикновена затворена врата. На Кикаха не оставаше нищо друго освен да провери какво има зад вратата, защото тя можеше да води към Анана или останалите. Той скочи през вече свиващата се дупка, мина по дълбината на коридора и предпазливо отвори вратата. Нищо особено не се случи. Кикаха надзърна и видя огромна камера. Подът ѝ представляваше каменна мозайка, в центъра се виждаше

малък басейн, а мебелите бяха с ефирна конструкция. Светлината беше без определен източник.

Без да съзнава, че някой е влязъл, Анана седеше в едно кресло и четеше от голяма книга с дебели корици, които изглеждаха като срез в мрамор. Изглеждаше загладена, сякаш се бе хранила добре.

Кикаха остана да я гледа около минута, макар с мъка да се въздържа да не изтича и я грабне в прегръдките си. Беше живял много дълго в места, където в капаните се слагаше примамка.

Огледът не му разкри нищо подозрително, но това можеше да означава, че опасностите са добре прикрити. Накрая той тихо се обади:

— Анана!

Тя трепна, книгата падна от ръцете ѝ, после тя скочи от креслото и се затича към него. Сълзи блестяха в очите ѝ и се стичаха по бузите ѝ, макар тя да се усмихваше. Беше протегнала ръце към него, и плачеше от радост и чувство на облекчение.

Той едва се сдържаше да не се затича към нея. Под клепачите му започна да пари и той усети в гърлото си буца. Но не можеше да се отърси от подозренията се, че Червения Орк е подготвил тази стая така, че да убие всеки, който влезе, без да изключи защитата. Чудеше се какъв беше този негов късмет да стигне толкова навътре в къщата, без да задейства никакво устройство.

— Кикаха! — извика Анана, мина през вратата и падна в обятията му.

Той погледна над рамото ѝ, за да се убеди, че вратата се затваря нормално и после се наведе за да я целуне.

Изгарящата болка по устните и носа му бе като че ли бе пил киселина. Дланите на ръцете, с които я бе притиснал до себе си, бяха като изгорени.

Той изкрещя и я отблъсна, после се хвърли на пода, търкаляйки се в агония. С някакво ъгълче на съзнанието си усети, че ръката му търси на пода лъчемета, който бе пуснал да падне.

Анана се приближаваше към него, не не особено бързо. Лицето ѝ се бе разтопило като восък под слънцето, очите ѝ се стичаха по бузите, устата ѝ се бе изкривила. Ръцете ѝ бяха разперени с намерение да го прегърне, но губеха форма и се размекваха. Пръстите ѝ се издължиха и един от тях стигна до коляното ѝ. Красивите ѝ крака се разкривяваха и

раздуваха, сякаш някакъв газ разпъваше кожата отвътре. Ходилата ѝ се сплескаха и той с ужас забеляза, че подът под тях започва да дими.

Гледката го накара да превъзмогне болката. Без никакво колебание той вдигна лъчемета и натисна бутона, с който насочваше цялата му енергия срещу нея. Или може би срещу онова нещо.

Тялото ѝ се разпадна първо на две, а после и на четири части, след като Кикаха направи кръст с лъча. Парчетата започнаха безшумно да се гърчат по пода. Протече кръв и се сгъсти в кафеникова субстанция, която изгори камъка. Стаята се изпълни с воня на гнили яйца и овъглени кучешки изпражнения.

Кикаха превключи регулировката на мощността от „пронизване“ на „изгаряне“. После задържа лъча като маркуч, бълващ горящ бензин, върху частите на тялото, които пламнаха в облак дим. Косата на Анана изгоря с характерната миризма на горяща човешка коса, но това беше единствената ѝ част — единствената част на това нещо, — от която се разнесе миризма на човешка плът в огъня. Останалото миришише на сяра и изпражнения.

Когато пламъкът угасна, на пода останаха само отвратителни остатъци. Нямаше и следа от кости.

Кикаха не искаше да влиза в стаята, от която нещото бе дошло, но болките по устните му, по носа и по дланите бяха много силни. Освен това си мислеше, че Повелителя сигурно се бе задоволил само със смъртно опасната имитация на Анана. Беше видял студена вода в стаята и имаше нужда от нея. Беше възможно да изsvири отново с Рога и да се върне в кабинета на Орк, но не беше уверен дали ще издържи на агонията толкова дълго. Освен това ако някой го чакаше в онзи кабинет, той просто не би могъл да се защити адекватно. Състоянието, в което се намираше, изключваше подобна възможност.

Когато се озова пред басейна той потопи лицето и ръцете си под водата. Хладната течност веднага облекчи болките му, макар като отдръпна лицето си, за да поеме въздух, да му се стори, че болката е все така интензивна. Наплиска се със свободната си ръка. Остана дълго все така коленичил, после се изправи. Трепереше целият и му се повдигаше. Усещаше се някак дистанциран от всичко. Шокът като че ли го бе изтръгнал от действителността.

Когато се реши да повдигне Рога до устните си, установи, че те бяха подпухнали. И ръката му бе затекла. Пръстите му изглеждаха

големи и бяха като парализирани. С мъка успя да изсвири поредицата ноти и стената се разтвори пред него. Бързо прибра Рога в кальфа, избута го напред с крак и скочи през дупката с изваден лъчемет. Кабинетът беше празен.

Намери банята. Аптечката над умивалника беше широка и дълбока и в нея имаше много бурканчета и бутилки. Част от тях бяха пластмасови и надписани с йероглифи. Той избра едно бурканче, отви капака му, подуши съдържанието, после се опита да се усмихне с изгорелите си подпухнали устни и изсипа малко от зеленикавия мехлем на дланта си. Намаза носа, устните си и изгорената си длан. Болката веднага започна да се отминава, а отоците се разсеяха докато се наблюдаваше в огледалото.

Изтръска няколко капки от друга бутилчица на езика си и след минута престана да се тресе. Напусна го и странното чувство на нереалност. Кикаха завинти капачетата на двете бутилки и ги сложи в задните джобове на панталоните си.

Търсенето на вратите и срещата с двойничката на Анана му бяха отнели повече време, отколкото можеше да си позволи. Затова изтича от банята и насочи Рога към следващата част от стената. Мелодията не постигна никакъв ефект, така че опита по-нататък. Този път в стената се отвори проход, но нито в този, нито в следващият можа да види онези, които търсеше.

Когато изсвири Рога в спалнята, той отвори проход още с първия опит. Стената се разтвори като уста или по-точно като пасть на акула, защото хълмистата местност, която се виждаше отвъд, бе осеяна с редици високи, бели и остри триъгълници. Растителността между акуловите зъби бе пурпурна на цвят и с формата на лози. Небето над този пейзаж бе мораво на цвят.

Вторият проход отново разкри пред погледа му коридор с врата в далечния му край. И отново не му оставаше нищо друго освен сам да провери какво има зад нея. Той безшумно тласна вратата напред и надникна през нея. Стаята бе точно копие на онази, в която се бе натъкна на нещото, което бе взел за Анана. Този път тя не четеше книга, макар също да седеше в кресло. Беше наклонена напред, сложила лакти на бедрата си и подпряла бузата с длани. Погледът ѝ бе мрачен и неподвижен.

Той тихо я повика и тя трепна в пълна имитация на първата Анана. После скочи и се затича към него със сълзи в очите и по бузите, отворила уста в прекрасната си усмивка и протегнала ръце към него. Той отстъпи в мига, в който тя стигна до вратата и с остръ глас и заповядда да спре. Беше насочил лъчевета си към нея. Тя се подчини, но изглеждаше объркана и наранена. После видя все още леко подпухналите му изгорени устни и нос и очите ѝ се разшириха.

— Анана — попита я той, — как беше онзи приспивна песничка, която майка ти е пяла преди десет хиляди години?

Ако пред него стоеше ново копие на Анана, в него вероятно бяха заложени фактите, които Червения Орк бе научил от истинската Анана. Нещото сигурно разполагаше с известна памет, адекватна на задачата да обърка любимия ѝ човек. Но имаше много неща, които Червения Орк не би могъл да научи от нея след инжектиране на серума, защото никога не би се сетил да попита за тях. Приспивната песничка бе едно от тези неща. Тя беше разказал на Кикаха за нея докато се криеха от Звъннатите из Великата равнина в Света на нивата.

За няколко секунди Анана замръзна озадачена, после схвана, че за него беше важно да провери дали е истинската Анана. Усмихна се и запя хубавата къса песничка, на която майка ѝ я бе научила в детските ѝ години, преди да порасне и да види колко грозен и жесток е животът на възрастните Повелители.

Дори след проверката той я целуна с известна тръпка. Но когато разбра, че тя от истинска плът и кръв и когато тя прошепна в ухото му още няколко неща, за които Орк не можеше да знае, той се усмихна и почувства как сърцето му се разтапя. Двамата се притиснаха един в друг със сълзи на очите, но той се съвзе пръв.

— Ще можем да поплачем и по-късно — каза той. — Имаш ли никаква представа къде се намират Улф и Хризеис?

Тя му отговори как и бе очаквал, че не знае.

— Тогава ще използваме Рога докато не отворим всяка врата в този дом. Но къщата е голяма и...

После ѝ обясни, че Уртона и хората му вероятно са на път за тук.

— Потърси някакво оръжие, докато аз търся вратите.

След няколко минути тя се появи и му показва нещо като химикалка с монтиран в нея малък лъчевет. Той сподели, че бе открил още две врати, но и двете били пълно разочарование. Двамата минаха

набързо през останалите стаи на втория етаж и той изсвирваше във всяка от тях мелодията, която трябваше да отвори всеки проход. Но стените си оставаха само стени.

И първият етаж на къщата се оказа не по-малко разочароващ. Вече изтичаше четиридесетата минута след заминаването на тримата главорези на Уртона. След няколко минути той щеше да пристигне начало на още по-голяма група.

— Ще опитам отново стаята под стълбището — въздъхна той. — Искам да проверя дали реактивирането на вратата няма да я накара да се отвори в някой друг свят.

Кикаха имаше предвид, че беше възможно да се настрои механизма на дадена врата така, че тя да се задейства, отваряйки достъп алтернативно ту към една, ту към друга вселена. Известни му бяха случаи, когато врати биваха настроени да телепортират към цяла дузина светове.

Вратите на горните два етажа можеха да бъдат от същия тип и може би следваше да се върнат и да изследват по- внимателно дали последователното им отваряне извежда все на едно и също място. Беше много лошо, че се бе сетил за тази възможност едва сега. Въпреки че времето, с което разполагаха изтичаше, ако вратата под стълбището ме им дадеше нищо нова, трябваше да се върнат отново горе.

Той спря и изсвири мелодията, която разкъсваше тъканта на стените между вселените. Стаята от другата страна на прага изведенъж се разшири, стените ѝ станаха сини и от полилеите, издълбани от огромни кристали диаманти, рубини, изумруди и гранати, заструи феерична светлина. Мебелите също бяха изсечени от огромни скъпоценни камъни и отделните им части бяха скрепени една за друга с някакъв златен цимент.

Кикаха беше виждал и по-луксозни стаи. Вниманието му бе приковано към отварящата се кръгла врата в далечния край на стаята. Някакъв цилиндричен предмет проникна през нея. Беше тъмночервен на цвят и се носеше на около една стъпка над пода. Зад задния му край се виждаше руса глава. Един мъж буташе предмета към тях.

Главата приличаше на главата на Червения Орк — единственият, който можеше да бъде тук и да тика към тяхната врата този предмет,

който недвусмислено заплашваше със смърт и разрушение всички обитатели на този дом.

Кикаха държеше лъчемета си в готовност, но не стреля с него. Ако онзи цилиндър бе натъпкан с мощн експлозив, той само чакаше да бъде близнат от изпепеляващия лъч.

Бързо и мълчаливо Кикаха започна да затваря тяхната врата. Анана изглеждаше озадачена, но тя не бе видяла онова, през което бе минал той. После ѝ прошепна:

— Излез през предната врата и бягай с всички сили колкото можеш по-далеч!

Но тя поклати глава и неразбиращо попита:

— Защо трябва да правя това?

— Дръж! — той ѝ хвърли Рога заедно с кальфа за него. — Изчезвай! Не спори! Ако той...

Вратата започна да се открева. Тънък извит инструмент се подаде покрай ръба ѝ. Кикаха стреля в него и го преряза надве. От другата страна се разнесе вик, който загъръхна заедно със затръшването на вратата. Кикаха я бе ритнал силно.

— Бягай! — извика той, сграбчи я за ръката и я повлече след себе си. Малко пред да излязат навън, той отново погледна назад. Зад вратата под стълбището се разнесе тръсък, част от стената около нея рухна напред и цилиндърът се показа наполовина пред дупката, преди окончателно да спре.

Това бе предостатъчно за Кикаха. Той изскочи на верандата, все така дърпайки Анана след себе си, като държеше с другата си ръка лъчмететът. Когато стигнаха до тухлената стена, той продължи да тича покрай нея, възползвайки се от прикритието, което тя му обезпечаваше.

Очакваната експлозия нещо се бавеше.

В същия момент зад завоя на една пряка пред тях изскочи със свистене на гумите кола. Тя възстанови правия си ход под светлината на уличните фенери и се стрелна право към входа на имението, което те току-що бяха напуснали. Кикаха различи шест силуeta вътре. Единият можеше да е самия Уртона. После отново се затича. Завиха на свой ред зад ъгъла, иззад който бе изскочила колата и все още нищо не ставаше. Анана извика, но Кикаха продължи да я дърпа. Успяха да пробягат цялата пряка и сега пресичаха улицата, за да се скрият зад

следващия ъгъл, когато иззад него се подаде патрулираща полицейска кола в познатите им черно-бели цветове. Движеше се съвсем бавно, така че полицайтите вътре разполагаха с достатъчно време, за да забележат бегълците. Всеки пешеходец в този район бе подозрителен. Онзи който тича не може да се размине с разпита в полицейското управление. Двама бегълци, понесли със себе си голям музикален инструмент и въоръжени с нещо, което силно прилича на пистолет с рязана цев, трябва на всяка цена да бъдат задържани. Ако ги хванеха, разбира се.

Кикаха изруга и се хвърли към къщата, покрай която минаваха. В нея светеше, предната врата бе отворена, макар вратата с мрежата против комари зад нея сигурно да бе заключена. Зад гърба им изскърцаха спирачките на спиращата полицейска кола. Силен глас им нареди незабавно да спрат.

Те продължиха да тичат. Стигнаха до верандата и Кикаха дръпна дръжката на вратата с мрежата. Идеята му бе да минат през къщата и да излязат през задната врата, разчитайки на това, че полицайтите щяха да се поколебаят да стрелят по тях, ако наоколо има и невинни хора.

Кикаха пак изруга и дръпна бравата със сила, от която вратата най-сетне се отвори. Хвърли се вътре, следван на крачка зад гърба си от Анана. Те се пронесоха през някакъв вестибюл и нахлуха в голяма стая с полилей и вито стълбище, което водеше към горния етаж. Там имаше десетина мъже и жени, седящи или стоящи, всички облечени полуофициално. Жените изпискаха, мъжете се развикаха. Неканените им гости се стрелнаха през групата, без да обръщат внимание на крясъците, над които надделяваха виковете на полицайтите.

В следващия момент всякакви предизвикани от хората шумове загльхнаха. Мощна експлозия изби стъклата на прозорците и разтърси къщата със силата на стоварила се върху нея вълна-цунаами. Силата на взрива захвърли на пода всички без изключение.

Кикаха бе очаквал нещо подобно, а Анана от своя страна също беше очаквала някакъв титаничен изблик на сили, съдейки по поведението му. Те скочиха на крака преди останалите да съумеят да съберат мислите си и буквально изхвръкнаха през задната врата след няколко секунди. Каменните пътеки бяха посипани с натрошени стъкла, запратени чак дотук от съседната къща. Храсти и градинска мебел лежаха разхвърляни и извити по плочника.

Колата на полицейския патрул все още чакаше с включени светлини и двигател до тротоара. Анана хвърли калъфа на задната седалка и се качи в колата, а Кикаха положи внимателно лъчеметът на пода и седна зад волана. Пристегнаха се с коланите, после Кикаха направи обратен завой и натисна педала на газта. Преди да бяха изминали следващите четири преки, той намери бутоните, с които включи сирената и блестящите се сигнални светлини.

— Отиваме към дома на Уртона или поне наблизо до него — извика той, — и там ще изоставим колата. Мисля че Червения Орк ще бъде също там, за да види дали Уртона е бил един от онези, които влязоха в дома му, миг преди избухването на експлозията.

Анана поклати глава и посочи ушите си. Все още бе оглушала.

И нищо чудно. Кикаха едва дочуваше воя на сирената над главите им.

Няколко минути по-късно пресякоха едно кръстовище на червено и се разминаха с друга патрулна кола с включена сигнализация, която се носеше в обратната посока. Анана се смъкна в седалката, за да не я видят, но полицайт явно бяха оповестени по радиото за кражбата на тази кола. Те намалиха с писък на спирачките, завиха в обратна посока на широкото кръстовище и се понесоха след Кикаха и Анана. Някаква спортна кола, опитала се да пресече на скорост, игнорирайки включените сирени и блестящите светлини, се опита да избегне сблъскването, удари се в задната част на другата полицейска кола и с удар на гумите излетя на тротоара.

Кикаха видя всичко това в огледалцето за обратно виждане, докато ускоряваше. Няколко минути по-късно той мина покрай знак „СТОП“ на много голямо кръстовище, на четирите ъгъла на което имаше такива знаци. Огромен „Кадилак“ успя да спре в средата на кръстовището толкова рязко, че шофьорът направо яхна волана. Преди да седне обратно и да продължи, покрай него се пронесе, без да спира на знака и полицейската кола.

— Чуваш ли ме вече? — обади се Кикаха.

— Да — отговори му тя. — Не е необходимо да ми викаш толкова силно!

— Намираме се в Бевърли Хилс. Ще пътуваме с колата докъдето можем, после ще я изоставим и ще тичаме — поясни той. —

Единственият шанс да ни загубят е ако продължим пеша. Без да е сигурно, че ще успеем.

В преследването се бе включила и втора патрулна кола. Беше изскочила от някаква странична уличка, игнорирайки знака на ъгъла, с което принуди друга кола да отбие и да се забие в бордюра. Полицаят-шофьор се бе надявал да се ги изпревари и да блокира пътя им, но явно не бе преценил достатъчно добре скоростта. Кикаха се носеше с над осемдесет мили в час, което беше опасно бързо за тази улица с многото ѹ пресечки.

Навлизаха в административната част на Бевърли Хилс. Светофарът превключи на жълто в мига, в който Кикаха пресече. Той натисна яростно клаксонът, заобиколи някаква спортна кола, поднесе малко, попадна на бабуна и подскочи високо във въздуха. Натисна спирачки и намали до шейсет мили в час. Дори и с тази скорост колата така поднасяше, че той се боеше да не загуби контрол над нея.

Отпред се приближаваше полицейска кола. Тя рязко изви и блокира почти цялото платно. Имаше малки пролуки отпред и отзад на колата и Кикаха избра да мине отзад.

Двама униформени полицаи бяха излезли, единият от които се бе снишил зад багажника с карабина в ръка, а другият стоеше в пролуката между капака на двигател и паркираните коли. Кикаха каза на Анана да се наведе и насочи машината към пролуката отзад. Разнесе се тръсък, колата се удари в бронята на другата, а тя от своя страна се бълсна странично в една от паркиралите коли. Профучаха сред скърцане на метал. Зад гърба им избумтя карабината. Задното им стъкло се пръсна на парчета.

В същия момент нова полицейска кола се появи, завивайки от улицата отляво на тях. И тя спря под ъгъл, блокирайки платното. Кикаха скочи върху спирачките. Те изпищяха и той усети опъването на предпазните колани. Колата поднесе и се заби под тъп ъгъл в предницата на новопоявилата се патрулна кола.

И двете машини бяха неизползваеми. Кикаха и Анана бяха замаяни от удара, но реагираха инстинктивно. Слязоха всеки от своята страна, като Кикаха държеше лъчмета, а Анана кальфа. Затичаха се през улицата в пространството между двете коли и се озоваха на отсрещния тротоар. Едва сега чуха виковете на полицайите зад тях. В този момент се намираха между две високи здания на тесен тротоар,

отделен от уличното платно с храсти и дървета. Побягнаха с все сили по тротоарчето и излязоха на следващата улица. Кикаха избра да продължи на север, след малко видя пролука между сградите и се хвърли натам. Пред тях имаше козирка от напрегнат бетон на осем стъпки над земята. Под нея се намираше някакъв вход. Кикаха хвърли лъчемета си върху козирката, хвърли след това и кальфа с Рога, обърна се с гръб, направи „столче“ с ръце, Анана стъпи в тях и той я изхвърли нагоре. Тя успя да се хване за ръба и миг по-късно се прехвърли върху нея. Той скочи и се качи навреме за да легне секунда преди да се появят полицайт.

Под тях изтрополяха краката на няколко тежко дишещи мъже. Той рискува да надзърне над ръба на козирката и видя силуетите на трима полицаи в далечния край на прохода, осветени от уличните лампи. Те говореха, явно озадачени от мистериозното изчезване на онези, които преследваха. Единият от тях се върна назад и Кикаха се разстла върху покрива на козирката. Другите двама завиха зад ъгъла на сградата.

В момента в който полицаят минаваше под тях Кикаха се поддаде на внезапно хрумналата му идея, изправи се и скочи върху мъжа. Събори го и му нанесе удар, от който другият омекна. Последва ритник в брадичката.

После си сложи фуражката на полицая и изпразни пистолета 38-и калибр, който извади от кобура му. Анана му хвърли лъчемета и кальфа с Рога и сама скочи при него.

— Защо направи това? — попита го тя.

— Той щеше да ни блокира пътя. Освен това има още една кола, която не е повредена и тя ни трябва.

Четвъртият полицай седеше в колата и говореше по нещо в микрофона. Не видя Кикаха до последния момент. Моментално пусна микрофона и посегна към карабината на седалката до него. Лъчът на лъчемета, настроен на „зашеметяване“ го удари в рамото и го събори назад в колата. Той се свлече и карабината падна на улицата.

Кикаха го издърпа, забелязвайки, че през късия ръкав на ризата му се стичаше кръв. Дори на минимална мощност лъчеметът можеше да троши кости, да разкъсва кожа и кръвоносни съдове.

В мига в който Анана седна до него, Кикаха потегли в северна посока. Малко по-нататък срещу него се зададоха две патрулни коли,

които се движеха в лентата за насрещно движение, защото другата беше блокирана.

Кикаха мина на червено на следващото кръстовище, погледна в огледалцето и видя колите да обръщат и да се понасят след него. Трафикът беше толкова оживен, че изключващ всекаква възможност да излезе от него или да изпревари останалите. Не му оставаше да направи нищо друго освен да завие я някоя от малките улички наляво или надясно. Избра наляво. На ъгъла се намираше двуетажната постройка на зеленчуков магазин.

Миг по-късно той се носеше по уличката. Кикаха натиска спирачките с такава сила, че колата се завъртя и обърса странично тухлената стена. Анана излезе след Кикаха откъм неговата страна.

Двете полицейски коли, движейки се малко по-бавно, отколкото Кикаха бе взел завоя, завиха за да навлязат в уличката. В мига когато първата от тях изправи, Кикаха стреля по гумите. Предницата на колата пропадна сякаш беше слязла от тротоар и се разнесе изскърцване на спирачки.

Колата се залюля нагоре-надолу и предните ѝ врати се разтвориха като криле на птица, готова се да излети. Кикаха побягна в обратна посока, следван отблизо от Анана. Той прекоси под ъгъл паркинга към магазина и изтича през входа му на улицата.

Светофарът светеше червено в този момент и колите бяха спрели. Кикаха заобиколи отзад някаква спортна кола, в която седеше дребничък младеж с дълга черна коса, огромни очила с кръгли рамки, извит нос и остри мустачки. Младежът почукваше по арматурното табло на колата с дясната си ръка в ритъм с какафонията, бълваща по радиото, която наподобяваше за триенето на Сцила в Харибда. Но се вдърви в секундата, в която ръката на Кикаха се стрелна като светкавица от ясно небе през рамото към ската му. Преди да бе успял да изцвърчи възмущението си и да извие глава усети, че коланът му е откопчан. Излезе от колата като чувал брашно, фиксиран към края на ръката на Кикаха, и бе захвърлен на тротоара. Остана като замаян за миг, после скочи на крака, преизпълнен с гняв. Но Кикаха и Анана вече бяха седнали в колата му и бяха потеглили.

Анана се озърна и промълви:

- Измъкнахме се в последния момент.
- Има ли никакви полицейски коли зад нас?

— Не. Още не.

— Добре. Трябва да изминем само към две мили.

Но нямаше и помен от патрулните коли дори когато Кикаха спря на пряка и половина от имението, където живееше Уртона.

— Описах ти разположението на стаите, така че не би трябвало да се объркаш като влезем — каза ѝ той. — Нещата може да се развият доста вихreno вътре. Мисля че и Червения Орк ще бъде там. Предполагам че ще се телепортира, за да се убеди дали Уртона е мъртъв. Но аз допускам, че е още жив, защото той е хитър като лисица. И не изключвам да е подушил капана. Казвам ти че бих се поколебал дали да вляза или не, ако не се бях въртял вътре толкова време.

Къщата бе добре осветена, но от живущите в нея нямаше никаква следа. Двамата смело минаха по алеята и стъпиха на верандата. Кикаха изprobва вратата и видя, че е заключена. Бърз кръг с лъчемета около ключалката реши проблема. Те влязоха в смълчаната къща и когато приключиха с огледа установиха, че вътре бе останал един папагал в клетка, който се осмели да наруши със задавен крясък тишината само веднъж.

Кикаха извади Рога от калъфа и започна да търси резонансните точки, както бе направил в дома на Червения Орк. Мина през стаите, тръгвайки от спалнята и кабинета на Уртона, защото практиката подсказваше, че вратите най-често биват монтирани в тези места. Но melodията на Рога не предизвика нищо особено, докато не опитаха с големия вграден шкаф точно под основата на стълбището. На стената се появи бяло петно подобно на светлинна сълза, което плавно се разшири и изведнъж се превърна в проход към друг свят.

Кикаха видя стая, която беше копие на помещението, в което се намираха тук. В същия момент Анана леко извика и го дръпна за ръката. Той се обърна дочувайки шума, който бе привлякъл вниманието ѝ. На верандата се разнесоха стъпки, последвани от melodичния звън на входния звънец. Кикаха прекоси стаята до средата, спря, обърна се, хвърли ѝ Рога и каза:

— Постарай се да я задържиш отворена!

И под тихата melodия на Рога той леко повдигна пердете на входната врата. Трима uniformени полицаи стояха на верандата, а друг мъж в цивилни дрехи току-що завършваше обиколката на къщата.

На улицата бяха спрели две патрулни коли и автомобил без никакви отличителни знаци.

Кикаха се върна при нея и прошепна:

— Уртона сигурно е бил оставил човек отвън, който ни е видял да влизаме. И е повикал полицайте. Къщата най-вероятно е обградена!

Можеха да опитат да си пробият път с бой, втората възможност бе да се предадат и последната — да се телепортират през вратата. Първото би означавало да убият хора, чиято единствена вина бе, че погрешно бяха взели Кикаха за престъпник.

От друга страна, ако Кикаха се предадеше, това би означавало да осъди себе си и Анана на смърт. В мига в който някой от Повелителите разбереше, че са ги задържали, те щяха да се доберат до безпомощните си жертви по един или друг начин и щяха да ги ликвидират.

Не искаше да минава през вратата, без да вземе поне елементарни предпазни мерки, но просто нямаше избор.

— Да вървим — каза той и скочи през затварящата се дупка с изведен лъчемет. Анана го последва с Рога в ръце.

Кикаха отвори с ритник вратата пред тях и отскочи назад. Изчака цяла минута, през която нищо особено не се случи, и излезе през нея. Дрешникът се намираше в основата на стълбище, точно както двойника си в другия свят. Озоваха се в необятно помещение с мраморни стени, върху които се виждаха изгравирани стенописи, а подът под краката им представляваше многоцветна мраморна мозайка. Навън беше нощ, а светлината вътре идваше от множеството маслени лампи и светилници по стените и източните мраморни колони по ъглите на салона. Някъде в дъното, скрити в сенките на тези колони се намираха вратите към другите стаи и сигурно и изхода за навън.

Не се чуваше никакъв звук с изключение на едваоловимото съскане и прашене на пламъците в светилниците.

Кикаха прекоси салона между колоните и мина през нещо подобно на анtre, стените на което бяха изписани с делфини и октоподи. Точно тези картини го подгответиха за сцената, която го посрещна, когато излезе изпод колонадата на верандата. Беше се върнал на Земя-2.

Или поне така изглеждаше. Вярно бе, че пълната луна над главите им имаше размера на земната. Също така вярно бе, че поглеждайки надолу от верандата, която бе построена на склона на

малка планина, той би се заклел, че гледа към онази част от Южна Калифорния, в която се намираше земният Лос Анжелис. Поне доколкото можеше да различи в тъмнината, топографията на местността беше същата. Разликата бе между двата града. Този тук бе по-малък от земния, светлините му не бяха толкова многочислени, нито така ярки и бяха разположени през по-големи разстояния. По груба оценка, населението на тази долина едва ли надвишаваше една трийсет и втора част от населението на долината в Земя-1.

Въздухът изглеждаше чист, луната и звездите бяха ярки и големи. Не се долавяше никаква миризма на бензин или изгорели газове. Носът му по-скоро долавяше слаба миризма на тор, но тя му се стори безкрайно приятна.

Наистина той основаваше заключението си на много малко свидетелства, но му се струваше, че технологията на тази Земя се бе развита доста по-бавно от технологията на неговата родна планета.

Уртона явно бе намерил вратите, водещи в този свят.

Откъм голямата стая, в която бе излязъл от дрешника, се разнесоха гласове. Той хвана Анана за ръката и я дръпна в сянката на една от колоните. Почти веднага след това на верандата излязоха трима души. Двамата бяха мъже с поли, сандали и фракове с жабо-яки и буфон-ръкави. Единият беше нисък, мургав, средиземноморски тип, доста приличащ на слугите на Червения Орк. Другият бе висок, с грубовати черти на лицето и червеникава коса. Жената беше нисичка блондинка със здрава фигура. Тя също бе по пола, боти и незакопчано сако, под което се виждаха голите ѝ гърди, повдигнати от твърдата част на деколтето на огненочервен корсаж. Косата ѝ бе събрана в сложна фризура, а лицето ѝ бе скрито под дебел слой грим. Жената потръпна, каза нещо на език от семитската група и закопча сакото си.

Тези хора явно знаеха да живеят в стил. Пред верандата спря карета, водена от два прекрасни коня. Kochияшът скочи и помогна на всеки от групата да се настани в каретата. Сам той носеше висока тривърха шапка, украсена със светложервено перо, сюртук с огромни златни копчета и алена подплата, тежко падаща синя пола и ботуши, стигащи до прасците му.

Каретата потегли и изчезна в тъмнината. Кикаха остана загледан в поклащащите ѝ се фенери, докато и те не се изгубиха надолу по извиващия се планински път.

Този свят, мина през главата му, си заслужава да бъде изследван по-подробно. Вярващ че е представлявал точно физическо копие на другата Земя в началото. Допускаше че и народите, създадени преди петнайсет хилядолетия, са били идентични с тези на другата Земя. Бяха заселени по същите места, бяха получили еднакви езици и еднаква начална помощ, но след това бяха оставени на самите себе си. Той предполагаше, че отклоненията бяха започнали да се развиват още в началото. Петнайсет хиляди години по-късно резултатът беше различна история и различни култури.

Искаше му се да остане тук и да броди по лицето на тази Земя. Но сега трябваше да намери Улф и Хризеис, а за да постигне това, налагаше се да открие и плени самия Уртона. И единственото му истинско оръжие бе Рога. С него трябваше да намери вратата, която щеше да го изведе при Уртона.

Няколко минути по-късно разбра, че тази задача не беше от най-лесните. Рога, макар да не свиреше високо, успя да привлече няколко слуги. Кикаха ги сплаши веднъж с изстрел от лъчепета в една от колоните. Тя погледнаха дупката в камъка и се разбягаха крещейки. Кикаха подканни Анана да продължи да свири с Рога, но виковете откъм вътрешната част на дома го убедиха, че не е здравословно да остават повече тук. Тази сграда бе прекалено огромна, за да си позволяят лениво да разглеждат първия й етаж. Най-вероятните места, където можеше да има инсталирани врати, бяха спалните или кабинета на господаря, а те сигурно се намираха на втория етаж.

Не бяха изкачили и половината стълби, когато се появи група мъже с конични стоманени шлемове, малки кръгли щитове, копия и мечове. Други трима мъже носеха големи тежки и неудобни огнестрелни оръжия с разширени дула, дървени приклади и кремък за запалване. Приличаха на мускети.

Кикаха сряза края на едно от пушкалата с лъчепета си. Мъжете се развикаха, но успяха да се прегрупират преди Кикаха и Анана да бяха стигнали до горната площадка на стълбището. Тогава Кикаха прекара лъча веднъж през основата на една от мраморните колони и бързо след това близо до върха й. Колоната се стовари с грохот от който къщата се разтресе и въоръжените мъже се изпариха.

Сплашването се оказа на висока цена, защото встрани върху дръжката на лъчепета започна да мига червена светлинка. Това беше

недвусмислено предупреждение, че зарядът е на привършване, но Кикаха не разполагаше с друга батерия.

Не след дълго попаднаха на спалня, която можеше да бъде на Повелителя. Тя определено беше величествена, но в тази къща всички изглеждаше величествено. В нея имаше набор от оръжия: мечове, бойни секири, кинжали, ножове за хвърляне, боздугани, рапири и — о, щастие! — лъкове и колчан със стрели. И докато Анана проверяваше стените с Рога, Кикаха избра един нож с великолепна балансировка за нея, после опъна тетивата на един лък. Метна колчана през рамо и най-сетне се почувства по-уверен. В лъчемета сигурно беше останала енергия за няколко секунди изльчване на пълна мощ, дузина изстриeli за изгаряне и няколко десетки за зашеметяване. След това съдбата на двамата щеше да зависи от примитивните им оръжия.

След кратък размисъл Кикаха избра за Анана и една лека секира, която му се стори подходяща за хвърляне от жена с нейните възможности. Анана можеше да борави с всякакви оръжия и макар да нямаше неговата сила, напълно компенсираше това с ловкост.

Беше спряла да свири с Рога. В спалнята имаше легло, което висеше на четири златни вериги от тавана, а зад него на стената се виждаше разширяващ се кръг светлина. Светлината се разсея и пред погледите им се разкри колонада, поддържаща изпъстрен с фрески таван, а в далечината се виждаха много, много дървета.

Анана извика с изненада, в която се долавяше удоволствие, примесено с беспокойство. Тя понечи да пристъпи напред, но Кикаха я задържа.

— Не бързай! — предупреди я той.

— Но това е моят дом! — прошепна тя. — Домът ми!

Цялото й същество като че ли изльчваше вътрешно сияние.

— Твоят свят? — не разбра той.

— О, не! Домът ми! Там, където съм се родила. Светът на Повелителите!

Не се виждаха никакви капани, но това, разбира се, нищо не означаваше. Обаче гълчавата, която дочуваха извън спалнята, означаваше, че или трябва да вървят, или да се пригответ за схватка. Понеже зарядът на лъчемета бе на свършване, те не можеха да разчитат на него.

— Да вървим! — извика Кикаха и скочи през дупката.

Анана трябваше да се наведе и бързо да го последва на четири крака, защото отворът започваше да се затваря. Когато се изправи тя го попита:

— Помниш ли онази висока сграда на „Уилшър“ близо до асфалтовите ями? Голямата с надпис „Калифорния Федерал“? Която винаги светеше с всичките си светлини през нощта?

Той кимна и тя продължи:

— Е, тази лятна вила е точно на същото място. Искам да кажа на място, което съответства на онова.

Нямаше и помен от нещо наподобяващо булевард „Уилшър“, дори нямаше намек за път или поне пътека. Многото дървета донякъде напомняха за низините в Южна Калифорния, но тя му обясни, че Повелителите бяха създали тук реки и потоци, за да може гората да расте. Лятната вила бе една от многото построени, за да може семейството да се отбива на нощувка или да идва на почивка или да прави каквото му се прииска, независимо дали ставаше дума за отдаване на порок или на добродетел. Жилищата се намираха по крайбрежието.

В тази долина никога не бе имало много хора, а по времето когато Анана била родена, тук живеели само три семейства. По-късно — поне доколкото на нея й било известно — всички Повелители напуснали долината. Всъщност напуснали целия този свят, за да се установят из своите изкуствени вселени, откъдето подхванали война на всеки срещу всеки.

Кикаха я пусна да се разходи наоколо, а тя тихо възклицаваше или го викаше да погледне нещо, за което изведнъж си бе спомнила. Той се питаше възможно ли бе тя да си спомни за каквото и да е било, още повече, че последното й посещение тук, по собствените й думи, е било преди три хиляди и двеста години. Когато тази мисъл мина през главата му той се спря и я попита къде се намира вратата, през която бе дошла тук тогава.

— На върха на една канара на около половин миля оттук — отговори тя веднага. — Има много врати, всички маскирани, разбира се. Мисля че никой не би могъл да отговори колко точно са те тук. Аз например не подозирах за съществуването на тази под каменния под. Сигурно Уртона я е монтиран там отдавна, може би преди десет хиляди години.

— Толкова ли е стара тази вила? — изненада се Кикаха.

— Толкова. Е, тук има много машини за самоподдържане и самопочистване. Както и други под почвата, чиято задача е гората и земята наоколо да останат в това първично състояние. Нали разбираш, някой трябва да се грижи за ерозията и разместването на земните пластове.

— А има ли и скрити оръжия?

— Има, разбира се, известно количество в самата врата — отговори му тя. — Но зарядите им сигурно отдавна са се разредили, а освен това аз нямам активатора... — тя замъркна и след малко продължи: — Бях забравила за Рога. Той, естествено, може да активира вратата, но в нея няма нищо, от което да се възползваме.

— И накъде води тази врата?

— Прехвърля в стая, в която има друга врата, а тя извежда директно в моя дворец в моята вселена. Но там е заложен и капан. Както и да е, аз трябваше да оставя мята деактиватор, когато Звънарите нахлуха в мята свят и избягах през друга врата в света на Джадаун.

— Добре, покажи ми къде все пак се намира тази канара. Ако се наложи, ще потърсим спасение в нея, а после пак ще се върнем тук.

Но първо се налагаше да се нахранят и, ако бе възможно, да поспят. Анана го отведе в дома, макар да прекара известно време в търсене на неактивирани клопки. В кухнята имаше великолепно изработен мраморен шкаф. В нега на свой ред се намираше синтезатор на храна, по-голямата част от който бе разположена под къщата. Анана го отвори внимателно, нагласи нещо на пулта, затвори го и след няколко минути пак го отвори. Вътре се виждаха два подноса с чаши и купички с деликатна храна и напитки. Преобразувателят енергия-маса под земята бе чакал няколко хиляди години, за да сервира това ядене и сигурно щеше да изчака още стотина хиляди, ако събитията се развиваха все по този начин.

След като се нахраниха те се изтегнаха на леглото, висящо на вериги, окачени на тавана. Кикаха я разпита за географията на тази земя. Тя вече се готвеше да заспи, когато той каза:

— Имам чувството, че не сме тук благодарение единствено на случайността. Струва ми се, че или Червения Орк или Уртона са организирали така нещата, че да се озовем тук, ако действаме бързо и умно. И онзи, който стои зад всичко това, се е погрижил тук да

попадне и другия Повелител, ако е още жив. Сигурен съм, че това е мястото на финалната схватка и че Орк или Уртона са го избрали от поетични или чисто естетически съображения. Колко характерно за един Повелител да примами враговете си на родната планета, за да ги избие... е, ако може. Повтарям, това е само чувство, но аз ще действам като че ли знам със сигурност.

— Ти би действал така във всички случаи — каза тя в просьница.

— Но ми се струва, че си прав.

И заспа. Той стана от леглото и отиде до предния прозорец. Слънцето вече се спускаше от зенита си. Красиви птици, чийто генотип сигурно е бил създаден в биолабораториите на Повелителите, се събираха около басейна с фонтан пред къщата. Огромното тяло на кафява мечка си проби път сред шубраците непосредствено до дома. Малко по-късно чу звук, който погъделичка нервите му и изпълни сърцето му с радост. Беше острият тръбен рев на мамонт. Напомни му за нивото на Америндия в света на Улф, където неизброими стада от мамонти и мастодонти бродеха из равнините и горите на една област по-голяма от Северна и Южна Америка, взети заедно. Той почувства носталгия и се запита кога, а може би дали, щеше да види този свят пак. Хроваките — племето на хората-мечки — красивите и велики америндианци, които го бяха осиновили, бяха избити до последния човек от Звънарите. Но имаше и други племена, които с готовност биха го приели като свой и между тях влизаха дори онези, които го считаха за свой най-голям враг и в продължение на години наред се опитваха да се доберат или до скалпа му, или до главата.

Кикаха се върна в спалнята и вдигна Анана. Нареди ѝ да го събуди след около час. Времето измина като един миг и макар да бе готов да проспи остатъка от деня и поне половината нощ, той се насили да стане.

Хапнаха и взеха малко храна в една кошничка. После поеха през гората, в която дърветата бяха нагъсто, но храстите почти нямаше. Излязоха на някаква пътека, утъпкана от мамонтите, ако се съдеше по следите и изпражненията. Тръгнаха по нея и напрегнато се вслушваха да доловят тръбния им рев в далечината. Нямаше нито мухи, нито комари, но изобилстваха едри бръмбари и други насекоми, с които птиците се хранеха.

Веднъж чуха наблизо див вой. Спряха веднага, но след като воят не се повтори, продължиха нататък. И двамата познаха, че това беше саблезъб тигър.

— Щом това тук е било семейство имение, защо държат опасни хищници? — поинтересува се Кикаха.

— Точно ти ли ме питаш? Повелителите обичат опасността — тя е единствената подправка на вечността. Безсмъртието е нищо, ако не може да ти бъде отнето всеки миг.

Наистина беше така. Но само безсмъртните можеха да го разберат. И все пак понякога му се искаше подправката да бъде в по-малки количества. Напоследък не почиваше достатъчно и нервите му бяха буквально разранени от непрекъснатото дразнене с постоянно застрашаваща ги опасност.

— Мислиш ли че и някой друг знае за вратата в канарата?

— В нищо не мога да съм сигурна. Но ако настояваш да ти отговоря, ще ти кажа, че наистина мисля така. Защо питаш? Да не допускаш, че Уртона знае, че ние отиваме при канарата?

— Изглежда ми крайно вероятно. В противен случай щеше да ни постави някакъв капан във вилата. Аз мисля че той очаква и дори желае да отидем при канарата, защото той подмамва и друг към същото място. Това е мястото на срещата ни с двамата врагове.

— Не можеш да си сигурен в това. Ти просто си крайно недоверчив и се опитваш да погледнеш на всичко така както ти би го организирал, ако беше Повелител.

— Я кой ми говори за параноя — усмихна се Кикаха. — Може и да си права. Но аз съм минал през такива неща, че буквально чувам как се върят колелцата в мозъците на другите.

Той реши да задържи лъка и стрелите за себе си и оставил на Анана лъчемета.

Близо до поляната Кикаха забеляза някаква малка изпъкналост в земята. Беше висока около четвърт инч, широка не повече от два инча и дълга няколко стъпки, после изчезваше. Той мина на зиг-заг по пътеката и не след дълго откри нова издутина, подобна на първата. Двете бяха като че ли разположени по периферията на много голям кръг и лесно можеха да останат незабелязани.

Върна се при Анана, която го наблюдаваше с любопитство.

— Известно ли ти е тук да са били извършвани някакви работи под земята?

— Не. Защо?

— Може би са резултат от земетресение — промърмори той и повече не спомена за издутините.

Канараката с размери на малко бунгало се намираше в края на поляната. Беше от черен гранит с червени нишки и бе докарана тук от север заедно с хиляди подобни канари, за да добави малко разнообразие към пейзажа. Намираше се на около стотина метра североизточно от асфалтова яма. На Кикаха му се стори, че ямата е със същия размер и на същото място като асфалтовата яма в парка „Хенкок“ на Земя-1.

Двамата легнаха по корем и запълзяха към канарата. Когато се доближиха на трийсетина метра от нея, Кикаха я заобиколи, за да я огледа от всички страни. Върна се при Анана и каза:

— Не допусках, че ще е толкова тъп, че да се скрие зад нея. Но в нея би било добро решение. А може би е някъде в гората и ни чака да отворим вратата, защото ни е заложил капан.

— Ако си прав и той чака още някой да се появи... — Анана спря, хвана го за ръката и прошепна: — Видях някого! Там!

И тя посочи през поляната към гъстата гора, на чието място бе се издигал Окръжният музей на изкуствата в Лос Анжелис, ако това беше Земя-1. Кикаха погледна нататък, но не забеляза нищо подозрително.

— Беше мъж, сигурна съм в това — каза тя. — Висок мъж. Мисля че беше Червения Орк!

— Забеляза ли да носи някакво оръжие? Например лъчесмет?

— Не. Зърнах го само за миг и той веднага се скри зад едно дърво.

Кикаха усети нарастващо беспокойство.

Загледа се в птиците и забеляза, че един гарван яростно грачи, обърнат към мястото, където Анана твърдеше, че е видяла Червения Орк. Птицата неочеквано падна от клона си и повече нито се чу, нито видя. Кикаха се усмихна. Повелителя се бе досетил, че тя може да го издаде и я бе застрелял.

Стотина метра вляво от тях, съвсем наблизо до края на асфалтовата яма, няколко сойки пискаха, издигаха се във въздуха и пикираха към нещо сред високата трева. Кикаха се загледа натам, но

само след минута една лисица се измъкна от тревата и спокойно се насочи към гората. Сойките я последваха възбудено.

Възцари се относително спокойствие. Сред острите стръкове трева беше горещо. От време на време покрай тях избръмчаваше по някой бръмбар. Веднъж над главите им премина сянка и като вдигна глава Кикаха видя прелитащ дракон, размахал златнозелени прозрачни криле с поне две стъпки размах.

Случаен тръбен рев, последван от вълчи вой се разнасяха в далечината. Огромна хищна птица нададе остьр крясък високо над тях.

Нямаше и помен от мъжа, който Анана бе помислила за Червения Орк. И все пак той трябваше да бъде някъде там. Може би дори сам ги беше забелязал и сега пълзеше към тях. Тази мисъл накара Кикаха да се преместят от мястото си в близост до канарата. Направиха го безкрайно бавно, за да не разклатят силно тревата. Когато се озоваха в сянката на дърветата около поляната, Кикаха прошепна:

— Не би следвало да оставаме заедно. Ще се върна на петдесетина метра вътре в гората. Оттам сигурно ще се вижда по-добре.

Целуна я по бузата и изпълзя навътре. След малко се огледа и реши да се скрие зад един храст върху едно едва забележимо възвишение. Зад него имаше дърво, което щеше да го скрие от погледа на всеки, който би се приближил откъм тази посока. За нещастие това означаваше, че ще скрие и от неговия поглед приближаващия, но Кикаха пое този риск. Фактът че все пак се издигаше макар и малко над околната местност, му даваше по-добра видимост, а храстите, сред които се бе мушнал, го скриваха от всички под него.

Не виждаше Анана, но знаеше точното й местоположение. На няколко пъти тревата едва-едва се наклони в посока обратна на лекия бриз. Ако Орк или Уртона наблюдаваха също, те щяха да видят това и може би...

Той замръзна. Тревата се накланяше много леко, бавно и през неравни интервали, на около двайсетина метра от Анана. Десет минути пауза, после тревата пак помръдваше. Накланяше се в посока към Анана и леко се отдръпваше назад, сякаш някой безкрайно предпазливо я отпускаше. Отново няколко минути никакво движение, после всичко се повтаряше.

Кикаха бе безкрайно заинтригуван от придвижването на неизвестния човек през тревата, но не позволи това да го откъсне от задачата му да наблюдава цялата околност. По време на едно от поредните погледдания назад, той зърна проблясването на бяла кожа сред клоните на един храст на около шайсет стъпки вляво от него. Първата му мисъл бе да се премести на друго място. После съобрази, че ако го направеше, това значеше да бъде забелязан от новодошлия. И понеже не бе изключено вече да са го видели, най-доброто решение май бе да не прави нищо.

Слънцето се спускаше към хоризонта и сенките започнаха забележимо да се издължават. Онзи, който се промъкваше към Анана, се движеше рядко и много бавно, но за един час се бе доближил на около дванайсет стъпки от нея. Кикаха не знаеше дали тя бе забелязала нещо нередно.

Той извади Рога от кальфа. После сложи една стрела върху тетивата на лъка и зачака. Тревата пак се наклони към Анана и нападателят се приближи на още една стъпка от нея.

Зад него не се виждаше нищо особено с изключение на някаква синьочервена птица, която се стрелна между две дървета.

След малко в другия край на поляната пробяга едър черен вълк, като се държеше близо до първата редица дървета. На височина беше поне четири и половина стъпки и спокойно можеше да отгризне с едно щракване на челюстите си крака на човек до глезната. Беше степен вълк — вид изчезнал на Земята преди десет хилядолетия, но изобилстващ в Света на Джадаун и явно създаден повторно в нечия биолаборатория, за да бъде пуснат на свобода и тук. Гигантският вълк прибяга безшумно като тигър, провесил дългия си червен език, като знаме след пороен дъжд. Уверено измина двайсетина метра и изведнъж замръзна. В продължение на няколко секунди главата му огледа внимателно сектор от деветдесет градуса и после той отново продължи напред, но вече малко се бе снишил. Кикаха не го изпускаше от очи, без да забравя и за онези, които се намираха пред и зад него. Или поне се опитваше да го прави. И затова едва не пропусна случилото се с вълка.

Той рязко се хвърли към някаква точка сред дърветата и не по-малко неочеквано отскочи встрани и виеики избяга през поляната в посока към Анана. Козината на гърба му и по задните му крака гореше.

Кикаха моментално схвани, че в играта взема участие и пети, който се бе опитал да пропъди вълка с изстрел на ниска мощност от лъчемета си. Но в бързината не бе нагласил добре мощността и бе изгорил вълка, вместо само да го зашемети.

Но дали не го бе направил съзнателно? Новодошлият може би възнамеряваше да подпали звяра и да го насочи с допълнителни изстрели, за да види дали ще подплаши още някого.

Но каквото и да бе намерението му, той бе провалил плановете на другия, който се промъкваше към Анана. Бе изплашил и Анана, която чувайки изпълнения с болка вой на хищника, който се приближаваше към нея с голяма скорост, не бе устояла на изкушението да вдигне глава над тревата, за да види какво става.

На Кикаха му се искаше да погледне още веднъж зад гърба си, но време за това нямаше. Той се изправи, опъна тетивата и пусна стрелата точно в мига, в който нещо тъмно се отдръпна от Анана на около четиридесет стъпки от нея. Беше човек, облечен изцяло в черно, с черен шлем на главата и лице, скрито зад тъмно стъкло. Шлем като онзи, който рокерите в Лос Анжелис носеха. Мъжът, защото най-вероятно това бе мъж, опря приклада на лъчемет с къса цев на рамото си.

В същото време вълкът виейки се пронесе наблизо и пламналата му козина подпали сухата трева. Стрелата се стрелна през пространството между дърветата и за частица от секундата слънцето се отрази в металната ѝ опашка. Заби се в лявата мишница на мъжа, който беше вдигнал ръце, за да се прицели с лъчемета. Стрелата отскочи, но мъжът, който явно бе облякъл под дрехите си някаква защитна жилетка, падна под тежкия ѝ удар.

И изпусна лъчеметът от ръце. Понеже вече го бе включил, лъчът му образува огнен тунел в тревата. После преряза двата предни крака на вълка, който изви за последен път и замъкна, тъй като миг покъсно лъчът преряза и тялото му. Огънят, подхванат от две места едновременно, започна бързо да се разпространява. Образува се облак дим, през който Кикаха успя да се убеди, че Анана не бе пострадала и че бързо пълзеше през тревата настани от падналия човек и неговия лъчемет.

Кикаха рязко се извърна, извади нова стрела от колчана и започна да я нагласява върху тетивата. Зърна високата фигура на

някакъв мъж да се показва иззад ствола на едно от дърветата. Видя се ръка с лъчемет, който се насочи към Кикаха. Той моментално скочи зад своето дърво и прилекна, съзнавайки, че в тази ситуация не може да стреля с лъка бързо и задоволително точно.

Усети миризма на изгоряло. Вдигна поглед. Лъчът беше прерязал хоризонтално ствола на дървото, зад което се бе скрил, и неговата горна част сега се крепеше само по някакво чудо върху долната.

Кикаха бързо отскочи вляво и стреля с точност, придобита в хилядите часове тренировки при съзнателно подбрани тежки условия. Стрелата мина толкова близко до дървото, че направо облиза кората му. Този контакт се оказа достатъчен за да я отклони и тя пропусна ръката с лъчемета. Мъжът се стресна и се дръпна назад. В този момент дървото над Кикаха падна, най-сетне извадено от равновесие поради неравномерното разпределение на клоните в короната му. Наклони се точно към Кикаха, който отскочи назад и така избягна основната тежест на ствола. Но един от клоните го удари и пред очите му притъмня...

Когато отново видя светлината на деня, осъзна, че всъщност не бе минало много време. Сънцето не се бе спуснало съвсем ниско. Чувстваше главата си като че ли някакъв корен бе поникнал в нея и се бе заплел в най-чувствителните му нервни окончания. Един клон го притискаше в гърдите, а чувстваше, че и краката му са в подобно състояние. Можеше само леко да помръдва с ръце и да върти глава, но иначе бе като погребан под лавина.

Около него се виеше пушек, който го накара да се закашля. Чуваше прашенето на пламъци и усещаше някаква топлина около ходилата си. Страхът че може да изгори, го накара трескаво да се замята. Резултатът бе че главата го заболя още повече. Не бе успял да помръдне под притискащите го клони.

Помисли си за другите. Какво ли се бе случило с Анана? Защо не го бе потърсила, за да му помогне? Ами онзи, който бе отсякъл дървото? Дали не се прокрадваше сега към него, за да се убеди, че е ликвидирал неприятеля си? А другият с черното яке, когото бе съборил със стрелата си? И третият, който бе подпалил вълка и с това бе сложил началото на всичко? Къде бяха те?

Ако Анана не направеше нещо за него незабавно, спокойно можеше да забрави за съществуването му. Димът се сгъстяваше и

усещането в долната част на краката му започващо да става доста неприятно. Наистина щеше да бъде въпрос на време дали щеше да умре от задушаване или от изгаряне на краката. Това ли беше краят му? Краят, който спохожда всички, дори безсмъртните Повелители, изживели по петнайсет хиляди години? Ако трябваше да умира, защо това не бе станало в любимия му Свят на нивата?

После изостави тези мисли. Не беше още мъртъв и нямаше да се предаде без борба. Щеше някак да махне това дърво от гърдите и краката си и щеше да изпълзи далече от огъня и от неприятелите си. Но къде все пак бе Анана?

Един глас го накара да трепне. Разнесе се почти в лявото му ухо. Той обърна глава и видя ухиленото лице на Червения Орк.

— Значи лисицата се хвана в смъртния ми капан? — каза Червения Орк на английски.

— Разбира се, нали така го беше замислил — отговори Кикаха.

Повелителите бяха жестоки същества и този сигурно искаше да го види да умира бавно. А не бе изключено и да желаеше изцяло да се наслади на чувството на поражение обхванало душата на своя враг. Никой Повелител не убива бързо, ако може да си го позволи.

Трябваше да ангажира Червения Орк в разговор за колкото можеше по-дълго. Ако Анана се опитваше да се промъкне насам, би й помогнало, ако Орк приковеше внимание върху Кикаха.

Повелителя наистина искаше да говори, да измъчва жертвата си, но това не бе притъпило бдителността му ни най-малко. През цялото време докато лежеше до Кикаха, той държеше лъчеметът си готов и непрекъснато се оглеждаше като неспокойна птица.

— И така, ти спечели — подметна Кикаха с лека въпросителна нотка, макар да не вярваше, че Червения Орк бе спечелил и да не бе способен да си го помисли, докато сам не умреше.

— Срещу теб, да — отговори Орк. — Срещу другите не още. Но и това ще стане.

— В такъв случай Уртона е все още някъде там — заключи Кикаха. — Кажи ми ти ли заложи този капан? Ти или Уртона?

Червения Орк престана да се усмихва.

— Не съм сигурен — призна той. — Клопката може би е толкова фино поставена, че ме е накарала да мисля, че аз съм я поставил. От друга страна може би наистина съм аз. Има ли някакво значение? По

една или друга причина всички дойдохме тук, на мястото на последната схватка. Добра битка беше, защото този път не се борихме чрез подставени лица, каквите са нашите леблабии. Бихме се директно, така както трябваше. Ти си единственият землянин сред нас и аз съм убеден, че си наполовина Повелител. В теб определено се долавят някои семейни прилики. Сам аз бих могъл да съм ти баща. Или Уртона. Или Uriel. А защо не и онзи... Джадаун. Той поне има гените, които биха обяснили червената ти коса. — Червения Орк замълча, поусмихна се и продължи: — Освен това напълно възможно е Анана да ти е майка. В този случай ти ще си пълноправен Повелител. Което от своя страна би обяснило изумителните ти способности и съпътстващият те успех.

Над лицето на Кикаха се спусна гъст пушек и той отново задавено се закашля. Червения Орк се поотдръпна и обърна гръб към Кикаха, който се възстановява след поредния пристъп на кашлица. Нещо ставаше с краката му. Те бяха престанали да усещат топлина. Струваше му се, че върху тях има купчина пръст.

— Не знам какви искаш да намекнеш, Червени Орк — проговори Кикаха, — но Анана просто не би могла да ми бъде майка. Освен това аз знам кои са моите родители. Това са фермери от Индиана, които са произхождат от американци, макар в кръвта им да има по малко от кръвта на шотландски, норвежки, германски и ирландски имигранти. Роден съм в малкото селце Северен Тер От и в произхода ми няма никаква загадка...

Той мълкна, защото имаше загадка. Родителите му се бяха преселили от Кентъки в Индиана преди да се бе родил и съвсем неочеквано той си спомни сега за загадъчния чичо Робърт, който го посещаваше от време на време във фермата през годините, когато Кихаха бе още съвсем малък. Спомни за проблема с неговия акт за раждане, когато се бе записал като доброволец в армията. Спомни си, че когато се бе върнал в Индиана след свършването на войната, неизвестен благодетел му бе оставил десет хиляди долара. В съпровождащата ги бележка се казваше, че трябва да му помогнат да се изучи в колежа и съмично се намекваше, че ще има още пари.

— Няма загадка казваш...? — отново се обади Червения Орк. — Но аз знам за теб много повече, отколкото ти би помислил, че е

възможно. Когато открих, че си се родил под името Пол Янус Финеган, аз си спомних за нещо и проверих догадката си. И така...

Кикаха отново се закашля. Орк спря да говори. В следващата секунда в дима над него се появи някаква фигура, която се материализира откъм онази посока на дървото, където му се струваше, че вече не може да има живот. Тя прелетя през дима и се стовари върху гърба Червения Орк, изтрягвайки лъчемета от ръката му.

Орк извика от изненада, опита се да си възвърне лъчемета, но нападателят го предупреди с приглушен глас:

— Спри! Или ще те разрежа надве!

Кикаха изви глава встрани и назад колкото можеше повече. Той позна гласа, но въпреки това не можеше да повярва. След това се досети, че точно Анана беше засипала незабелязано краката му с пръст или ги бе покрила с нещо.

Как обаче не се бе закашляла и не се бе издала по този начин?

Тя се обърна към него, но без да отклонява лъчемета от Червения Орк. Носът и устата й се бяха превързани с кърпа. Тя беше мокра и Кикаха заподозря, че това е урина. Анана винаги бе проявявала удивителна способност да се адаптира и да се оправя с онези неща, които й бяха под ръка.

Тя направи знак на Орк с лъчемета. Той изпълзя на четири крака назад, без да сваля злобния си поглед от нея.

Анана пристъпи напред, захвърли лъчемета си настрани и взе този на Орк. После, без да отмества дулото от него, смъкна кърпата от лицето си върху шията.

— Благодаря ти за лъчемета, чичо. Моят беше изчерпал заряда си.

Орк я погледна изумен.

Анана се клекна и каза:

— Хайде сега, чично, на работа! Махни това дърво от него. И го направи бързо!

— Но аз не мога да го вдигна! — възрази Орк. — Дори да си счупя гръбнака, пак не мога да повдигна такава тежест!

— Опитай — подканни го тя.

На лицето му се появи упорито изражение.

— И защо да го правя? Ти така или иначе все ще ме убиеш. Направи го веднага.

— Първо ще ти изпека краката и ще ти изгоря очите — поясни тя охотно, — после ще те оставя тук без крака и сляп. И то само защото не си махнал това дърво от него.

— Почакай, Анана — спря я Кикаха. — Знам че искаш да го накараш да страда, но не съм съгласен да бъде заради мен. Отсечи клоните с лъчемета и онова, което остане, ще може да се премести от там. Не си играй! Не знам дали си разбрала, но тук има още двама!

Анана се отдръпна от гъстия пушек и заповяда:

— Дръж се настрана, чичо!

Изтегли три пъти лъча по дълбината на ствola и разсече онази част върху гърдите му надвe. Той не разбра какво се бе случило с дървото върху краката му. Орк без усилие вдигна ствola и после го издърпа извън дима. След това го взе на ръце и го пренесе в гората, в място, където тревата беше по-рядка и по-ниска.

Бавно положи Кикаха на земята и се подчини на заповедта й да сложи ръцете си на тила.

— Непознатият е върху канарата — проговори Анана. — Стана и залитайки избяга точно докато вдигах лъчемета, който беше изпуснал. Изтича нататък за да се спаси от мен и от пожара. Не го убих, въпреки че май трябваше. Но бях любопитна какво прави тук и смятах да го разпитам по-късно.

Любопитството бе измъквало победата от ръцете на не един Повелител, помисли си Кикаха. Но не каза нищо на глас, защото тя се бе справила отлично и освен това любопитството не му бе чуждо и на него. Беше се напатил достатъчно, така че можеше да й съчувства искрено.

— Знаеш ли къде е Уртона? — попита той, кихна и почувства рязка болка в гърдите, сякаш някакъв тумор бе порасъл там през последните няколко секунди. Краката му бяха като изтръпнали, но усещаше, че животът бавно се връща в тях. И заедно с живота, завръщаше се и болката. — Страх ме е, че няма да мога да ти бъде от голяма полза, Анана — въздъхна той. — Изпитвам силни вътрешни болки. Ще направя каквото мога, за да ти помогна, но се опасявам, че по-голямата част ще зависи изцяло от теб.

— Не знам къде е Уртона — отговори му Анана. — Знам само че е някъде там. Сигурна съм, че точно той подпали вълка. И че е

организирал целия този капан. Дори великият Червен Орк, Повелителя на двете Земи, бе подмамен да влезе в него.

— Аз знаех, че това е капан — възрази Орк. — И съзнателно влязох в него. Мислех, че ще няма да бъде никакъв проблем да... да...

— Да, чичо, но на твоето място бих говорила малко по-скромно — сряза го тя. — Въпросът, големият въпрос, е как да се измъкнем от цялата тази каша.

— Рога — извика Кикаха. Изправи се в седнало положение с голямо усилие, опитвайки се да игнорира драскащата го отвътре драконова лапа. Носещият се под дърветата пушек го накара отново да се закашля. Болката се засилва.

— О! — възклика Анана притеснено. — Пак бях забравила за него!

— Трябва да го вземем обратно. Остана там под дървото — каза той. — С него ще отворим вратата в канарата. И ако се наложи, ще минем през нея.

— Но във втората стая оттатък има клопка! — възрази тя. — Нали ти казах, че не можах да взема деактиватора със себе си?

— Можем да излезем по-късно — обясни Кикаха. — Уртона няма да може да ни последва и едва ли ще остане да ни дебне тук, защото ще помисли, че сме избягали в някой друга вселена.

Той замъркна, защото усилието да говори му причиняваше силна болка.

По заповед на Анана, Червения Орк му помогна да стане на крака. Но го направи толкова грубо, че Анана извика с пламтящ поглед:

— Ако не се постараеш да бъдеш малко по- внимателен, чичо, ще те убия на място!

— И като го направиш — озъби се в отговор Орк, — ще си го влачиш сама. И ми е много интересно с какво това ще подобри положението ти?

По лицето на Анана изглеждаше, че е готова да изпълни заплахата си. Но преди Кикаха да успее да се намеси, той видя цвета на лъчемета ѝ да пада в тревата. Анана остана да държи в ръка половин оръжие.

Иззад дърветата зад тях се разнесе глас:

— Направете точно както ви казвам! Идете при канарата и чакайте там следващите ми заповеди!

Защо иска да направим точно това? помисли си Кикаха. Знае ли той за клопката във вратата, знае ли че оттук няма измъкване, ако не постъпим както казвам? Дали не се надява, че ще опитаме да избягаме сами и ще задействаме клопката, освобождавайки пътя за него? Сигурно ще чака извън канарата, докато ние вътре агонизираме и ще се наслаждава садистично на страданията ни, докато обмисля собствената си дилема.

Уртона очевидно смяташе, че ги държи в ръцете си и не по-малко очевидно бе, че това бе така. Но не искаше нито да се показва, нито да се приближава.

Точно това е начинът, мина през главата на Кикаха. Да си хитър, недоверчив, нищо да не приемаш за самоподразбиращо се. Точно така е оцелял толкова години. Оцелял? Изглеждаше като че ли това ще бъде и неговият край.

— Вървете към канарата! — избумтя гласът на Уртона. — Веднага! Или малко ще ви поизпека!

Анана мина от другата страна на Кикаха и помогна на Червения Орк да го прикрепя. Всяка стъпка изтрягваше стон на болка от устните на Кикаха, но след няколко крачки той стисна зъби и замълча. Димът продължаваше да се стеле във въздуха и от време на време го караше да кашля и да се превива от спазмите на болката.

Бяха подминали дървото, където на един полуизгорял клон беше окачен Рога.

— Показа ли се вече Уртона? — попита Кикаха.

Анана бавно се обръна и отговори:

— Само на крачка-две.

— Сега ще се спъна. Оставете ме да падна!

— Ще те заболи много.

— И какво от това. Пуснете ме. Сега!

— С удоволствие! — каза Орк и го пусна. Анана не реагира така бързо и в продължение на секунда се опитваше да се справи с цялата му тежест. Те паднаха заедно и тя пое по-голямата част от удара с тялото си. Въпреки това, докосването до земята беше като убождане в острите върхове на шиповете в гърдите му и той едва не припадна.

Уртона нещо извика. Червения Орк замръзна и бавно повдигна ръце над главата си. Кикаха се опита да се изправи и да изпълзи към Рога, но Анана го бе изпреварила.

— Иззвири с него! — заповядала той.

— Защо? — едновременно запитаха Червения Орк и Анана.

— Направи каквото ти казвам! Ще ти обясня по-късно! Ако за нас има по-късно!

Тя вдигна мундщука до устните си и силно иззвири последователността от седем ноти, която служеше като универсален ключ за отварянето на всяка врата, монтирана от Повелителите, в близката околност.

Уртона бе надал нов вик и се бе затичал към мястото, където бяха паднали. Но когато чу първата нота и след като видя какво държи в ръцете си Анана, той направо диво изкреща.

Кикаха очакваше, че ще стреля. Но вместо това Уртона се извърна и побягна с все сили към гората.

— Какво му стана? — учуди се Орк.

В този миг загълхна и последната от седемте ноти.

Уртона спря да тича, захвърли лъчемета си на земята и започна да подскача с два крака.

Районът около тях оставаше все същият. Виждаше се поляната с изгорялата трева, виждаше се и канарата, върху която се бе изправил странникът в черните дрехи, виждаше се и отсеченото дърво в самия край на поляната.

Но небето над главите им бе станало гневно червено и в него... нямаше слънце!

Земята отвъд поляната се бе превърнала в поредица високи хълмове, покрити с ръждивочервена трева и странини храсти, чиито листа на зелени и червени ивици имаха формата на свастика. По далечните хълмове се виждаха и дървета — високи, с кръгли дънери, покрити с кора на бели, черни и червени ивици. Те се поклащаха сякаш се намираха на дъното на плитък залив, над който се е разразил ураган.

Отскоците на Уртона стигаха до достойната за уважение височина от близо шест стъпки. Миг по-късно той сграбчи лъчемета си и се понесе на големи скокове към тях. Изглеждаше като човек, който напълно се владее.

Не можеше да се каже същото за Червения Орк, който понечи да се обърне към тях, отворил уста, за да запита какво се бе случило. Рязкото движение го увлече и той залитна. Падна, но не се удари тежко.

— Не се вдигай — каза Кикаха на Анана. — Не знам къде се пренесохме, но силата на тежестта тук е по-малка от тази на Земята.

Уртона се изправи пред тях. Лицето му беше червено като небето над тях. В зелените му очи гореше див пламък.

— Рога на Шамбаримен! — изкряска той. — През цялото време се питах какво ли носите в този калъф. Ако знаех! О, само ако знаех!

— Тогава щеше да останеш извън границите на гигантската врата, която беше монтиран под поляната, нали — каза Кикаха. — Кажи ми, Уртона, защо сам пристъпи в нея? Защо ни караше да отидем към канарата, след като и така бяхме в очертанията на вратата?

— Откъде знаеш? — извика Уртона. — Как би могъл да знаеш?

— Не бих могъл да кажа, че съм знаел — призна Кикаха. — Но още с идването ни видях малките издутини в земята по периферията на поляната. Те не ми говореха нищо, но аз досещах, че зад тях стои нещо. Винаги се отнасям с подозрение към онова, което не мога веднага да си обясня... После ми направи впечатление, че ти през цялото време се държа настани, въпреки че това можеше да се обясни с желанието ти да се убедиш, че не носим никакви скрити оръжия. Но ти искаше да постигнеш нещо повече от това да ни вкараш в очертанията на твоята гигантска врата и после да я задействаш. Ти искаше да ни натикаш в нашата врата — онази в канарата, — където щяхме да се озовем в капан без изход! Искаше да се скрием от теб там, да си помислим, че сме те надхитрили и да излезем по-късно, озовавайки се тук... Но ти не знаеше, че Анана не разполага с деактиватор и нямаше представа, че в нас е Рога. Разбира се че не би могъл нищо да заподозреш, дори след като калъфът беше пред очите ти толкова време, защото за последен път си видял Рога преди хиляди години. И не си знаел, че той е притежание на Джадаун, защото иначе би направил връзката на Рога с калъфа, още повече след като аз съм близък приятел на Джадаун... А аз накарах Анана да изсвири с Рога, въпреки че тя не знаеше защо го прави. Не исках да отивам в твоя свят, но бях готов да се съглася да го сторя, ако можех да те взема с нас!

Анана бавно и внимателно се изправи на крака и прошепна:

— Изменчивият свят! Светът на Уртона!

Над хълмовете на изток, или по-скоро в посоката, която би била изток в света, който току-що бяха напуснали, се появи огромно червено тяло. То бързо се издигаше над хоризонта и не след дълго стана ясно, че представлява луна, четири пъти по-голяма от земната. Беше не кръгла, а продълговата и от нея излизаха някакви безформени израстъци. На Кикаха му се строи, че плавно променя формата си.

После почувства земята под краката им да се накланя. Миг покъсно главата му се озова по-ниско от краката. А веригата хълмове в далечината започваща да се размива.

Кикаха стана. Болките сякаш бяха поотслабнали. Обяснението можеше да се крие и в намалената сила на тежестта.

— Вратата, разбира се, е еднопосочна, нали, Уртона?

— Естествено — отвърна му Уртона. — Иначе щях вече да съм ти отнел Рога и да съм я отворил.

— И къде се намира най-близката врата, през която може да се напусне този свят?

— Нищо няма да загубя, ако ти кажа — сухо каза Уртона. — Особено като се има предвид, че няма да научиш повече, отколкото сам знаеш в момента. Единствената врата, през която може да се напусне този свят, е в моя дворец, който от своя страна е някъде тук на повърхността на това тяло. Или може би на онова — и той посочи червеникавото небесно тяло, което се променяше в резултат на някаква необяснима метаморфоза. — Тази планета се разцепва, променя формата си и отново се събира, за да се разцепи пак. Единствената аналогия, която ми хрумва, е лавата. Вулканичен свят.

В този момент Червения Орк реши да действа. Той направи гигантски скок, който едва не го прехвърли над главата на Уртона. Но все пак съумя да се стовари върху него и двамата рухнаха на земята. От силата на удара лъчепетът излетя от ръката на Уртона и падна недалече. Анана се хвърли за него и сама падна толкова лошо, че Кикаха се обезпокои. Тя обаче се изправи разтреперана, но усмихната. След малко Уртона се върна при тях, а Червения Орк прилязи обратно.

— Ето какво, чичовци — обърна се тя към тях. — Мога да ви застрелям и съм почти сигурна, че така би било най-добре. Но ми трябва някой, който да помага на Кикаха, така че вие двамата ще го правите. Благодарете се на по-малката сила на тежестта, която

облекчава задачата ви. Ти, Уртона, си ми необходим и защото знаеш нещо за този свят. Би следвало, след като ти си го проектирали и построили, нали? А сега двамата направете носилка за Кикаха и след това потегляме.

— Къде ще потегляме? — изръмжа Уртона. — Няма къде да отидем. Тук няма нищо постоянно. Не можеш ли да разбереш това?

— Дори да се наложи да претърсим всеки инч от този свят, пак ще го направим — заяви Анана. — Хващайте се на работа!

— Само един момент — спря я Кикаха. — Какво направи с Улф и Хризейис?

— Прехвърлих ги в този свят. Тук са някъде. Или може би на онова тяло. А кой знае дали не са и на повърхността на някое друго тяло, което още не сме видели! Стори ми се, че това е най-лошото, което мога да им причиня. Разбира се, те имат някакъв шанс да намерят двореца ми. Макар че...

— Макар че дори да го намерят, там ще се натъкнат на не една и две клопки, нали? — довърши мисълта му Кикаха.

— Има и други неща на този свят...

— Големи хищници? Враждебно настроени човешки същества?

Уртона кимна и каза:

— Да. Лъчеметът ще ни бъде от полза. Надявам се зарядът му да издържи по-дълго. Освен това...

— Хайде де, не ни дръж в напрежение — подканни го след малко Кикаха.

— Надявам се, че скоро ще намерим двореца ми. Защото ако не си местен жител, този свят може да те побърка!

[1] General Motors (англ.) — най-големият производител на коли в САЩ (вкл. Шевролет, Олдсмобил, Понтиак и Буик) — Бел.пр. ↑

[2] американски скаут и ловец на бизони, който организирал собствено пътуващо шоу — Бел.пр. ↑

[3] виж първа и трета книга от серията (Създателят на вселени и Частен космос) — Бел.пр. ↑

[4] прозвище, използвано в САЩ за жителите на Индиана — Бел.пр. ↑

[5] английска поговорка, която завършва „но удовлетворението от наученото я е възкресило“ — Бел.пр. ↑

[6] икономическата криза в началото на 30-те години — Бел.пр. ↑

[7] в превод „Търкалящите се камъни“ (англ.) — Бел.пр. ↑

[8] герой от комикси и филми през 30-те години. Приключенията му обикновено се развиват в космоса и той спасява Земята от много опасности — Бел.пр. ↑

[9] Чao (ам. исп.) — Бел.пр. ↑

[10] сбогом (исп.) — Бел.пр. ↑

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на **Моята библиотека** и нейните всеотдайни помощници.

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.